

BROJ 120

CENA 5.000. din.

NINJA

3,40 DEM 30 ATS 25 SEK 2.600 DEN 150 SIT

MAŁA TRGOVINA UŽASA

Derek Finegan

MALA TRGOVINA UŽASA

Derek Finegan
MALA TRGOVINA UŽASA

Izdavač:
NIP "Dečije novine",
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterljovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:

(c) 1993. DEN PRESS

Slog:
IP EPOHA - Požega

Štampa:
Štamparija "Rujno" Užice

NINDŽA 120 - OKTOBAR 1993. GOD.

Izdaje NIP "Dečije novine", Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 - uradništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 preplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.

Derek Finegan

MAŁA TRGOVINA UŽASA

"Šta ja tražim ovde?", pomislio je Tabasko Pit otvoriivši oči. Kroz otvoren prozor zaštićen gustom mrežom protiv komaraca video je deo guste šume stabala virdžinijskog hrasta, sa čijih ogromnih grana su visili cvetovi kao kod tužnih vrba. Odnekle je u sobu dopirao težak miris magnolije. Dileme nije moglo biti - nalazio se na dobrom, starom, diksijejskom Jugu. Ležao je sasvim nag, ispod tankog pokrivača i mislio: "Kog đavola ja tražim čak na Jugu?!"

Okrenuo je glavu, pomalo teško od mnogih konzervi piva koje je popio predhodne večeri, i ugledao klimavi stočić i na njemu ručni ča-sovnik, zgužvanu kutiju cigareta, rasutu kutiju šibica i - ženske čipkaste gaćice! Osmehnuo se ... Taj detalj mu je pomogao da se seti šta radi tako daleko od San Franciska. A kada mu nozdrve zagolica miris pržene

šunke bio je siguran da nije greška tu gde jeste.

Razlog se uskoro pojavio na vratima sobe. Taj razlog je imao skoro šest stopa visine, vatrenocrvenu, kovrdžavu, bujnu kosu, zelene oči na duguljastom licu koje je krasio raskalašan osmeh, čvrste, krupne dojke koje je skrivala samo tanjušna tkanina spavaćice, vitak struk i zamamne bokove. Zvala se Debora Saks i bila je sekretarica jednog karate tima iz Arkanzasa. Takođe se sećao i da su se upoznali na turniru u Nju Orleansu... Posle toga...

Posle toga je bilo toliko divlje strasti, požude, zagrljaja i iskričavih pojubaca, toliko seksa, toliko piva, toliko milja sa toliko motela da Tabasko Pit više nije znao gde je.

- Dobro jutro - reče mazno Debora spuštajući bedra na ivicu kreveta, nadohvat Pitovih ruku.

No, istovremeno je spustala i poslužavnik sa doručkom na nje-gove grudi, tako da nije smeo da se izlaže riziku da je dohvati. - Doručak je gotov.

- I ja sam gotov - isceri se ljubazno Tabasko Pit. - Ošamućen sam toliko da ne znam ni gde se mi to, do đavola, nalazi-mo.

- Kada smažež šunku, jaja, kafu i pivo, biće ti lakše - reče Debora. - Povратиćeš snagu.

- Sa mojom snagom je sve u redu - reče Pit. - Ali, sa mojom memorijom nije. Znaš li ti gde smo?

- Naravno da znam - nasmeja se ona. - Ovo je moja kuća!

- Tvoja kuća?! - zapanji se Tabasko Pit. - Tek tako? Tvoja kuća?! A, gde se tvoja kuća nalazi?!?

- Rekla sam ti već. U Krosetu, u Arkanzasu. U stvari, nekih osam milja jugoistočno od grada - odgovori Debora. - Ovo su mi ostavili moji, pre nego što su dozvolili sebi da poginu u saobraćajnoj nesreći.

- Zao mi je - reče Tabasko Pit radi reda, jer je jasno video da Debora ne pokazuje suviše osećanja prema roditeljima, iako su pokojni.

- I meni je bilo, u početku - reče ona nehajno. - Kasnije sam se navikla. A, onda sam izbacila sve njihove stvari... Ili skoro sve. I, prestala sam da mislim na

njih.

Pit se obazre oko sebe. Osim kreveta, stočića i jedne olinjale fotelje u uglu nije bilo drugog nameštaja.

- Izlgeda da si mnogo toga izbacila.

- Izbacila sam sve - reče Debora razmahnuvši malo svojom plavom kosom. - Ovo što imam bilo je novo kada sam donela...

- Kroset, dakle, u Arkanzasu - ponovi Tabasko Pit kao za sebe. - Ne znam da li ćeš se složiti, ali pejzaž izgleda pomalo divljačno.

- I jeste divljačan - prasnu u kratak i zvonak smeh Debora. - Sve što možeš videti oko kuće je, u stvari, lovište. Moj dobri pokojni otac je bio lovočuvar ovde.

- Ah! Tako - reče Tabasko Pit odlučivši da ne razmišlja previše o mestu na kome se nalazio. Prihvatio se doručka, praćen oduševljenim pogledom crvenokose lepote.

Sa svakim zalogajem vraćalo mu se dobro raspoloženje, a kada je sasuo u sebe pola konzerve piva već je potpuno zaboravio da je ikada pomislio "Šta ja radim ovde?"... Spustio je konzervu sa pivom na stočić i pogledao Deboru. Coknuo je jezikom. Sada je opet bio u mogućnosti da sagleda njenu snažnu, južnjačku, moćnu lepotu. Morao je sebi da prizna da uopšte ne želi što mu je sećanje mutno.

Gledao je kako ona pažljivo uklanja poslužavnik sa ostacima hrane, ne odmičuće se od kreveta. Tabasko Pitu se tako oslobodiše ruke i on spusti je-dan dlan na njeno bibavo bedro, osetivši pod prstima kako joj je koža zategnuta i bedro mišićavo. Debora se osmehnu. Zavukla je prste u njegove malje na grudima. Nije ni trepnula kada njegova ruka skliznu ispod spavačice, krećući dugom, oblom butinom naviše. Tabasko Pit oseti na sopstvenim jagodicama kako se njena koža ježi od slasti dodira. Zadivljeno je gledao kako se ona naginje i osetio je kako ga goličaju pramenovi njene veličanstvene kose. Lica im se približiše sasvim. Debora se osmehivala.

- Grešim li, ili ti pokazuješ izvesne erotske namere prema meni? - upita Pit stisnuvši oči.

- Grešiš - šapnu nestašno Debora. - U stvari, ja se spremam da te prožderem!

- Moraćeš da sačekaš malo - reče Tabasko Pit. - Treba mi kupatilo! Prožderi me kada se vratim.

Ona se nasmeja. Odmakla se od njega, a zatim i ustala sa kreveta. Nije ništa rekla, samo je rukama pokazala da treba da izađe iz sobe, a onda da skrene udesno. Pit se iskezi sa izvesnom zahvalošću. Ustao je, ne pokazujući nameru da se obuče.

Ni ostatak kuće nije izgledao bolje od spavaće sobe. Pit se maglovito sećao trenutka kada su, verovatno kasno prošle večeri, ušli u kuću. Sećao se i da je video iskidane telefonske žice na zidu u hodniku. Ali, ne samo da je nedostajao telefon. Nije bilo čak ni najnovijeg nameštaja, a po broju sijalica bi se lako moglo zaključiti da Debora više voli mrak od svetla. Kupatilo je bilo opremljeno u istom stilu - kada beše prsila na dva mesta, česma nije radila, ali je zato, ali je na nekakvom sanduku stajao lavor i bokal sa vodom. Klozetska šolja nije imala dasku. No, Tabasko Pit je bio suviše pod utiskom Deborinog tela i načina na koji mu je pružala nebeska uživanja da bi mogao da razmišlja o tim znacima strašnog siromaštva. Prvo što mu je palo na pamet bilo je: "Maca sigurno i ne živi ovde stalno, pa nema razloga da održava kuću."

Tabasko Pit je zviždukao gledajući kroz malo, prijavno okno prozora u dvorištu u kojem je bio parkiran iznajmljen "ford" kojim se Debora i on odvezli ovamo. Isceri se. Bio je istinski ushićen. Osećao je nekakav zanos. I, mada takva osećanja nije voleo da smatra ljubavlju, morao je sebi da prizna da bi morao vrlo pažljivo da preturi osećanja ne bi li našao uspomenu na neku ženu kaja bi

mogla da se uporedi sa Deborom

Tada ugleda kamionet koji se približavao kući uskim, prašnjavim drumom što je vijugao kroz posivela polja pamuka, iza retkog drvoreda. Morao je da se sagne i sasvim približi lice prozoru da bi bolje video...

Desno do kuće se prostirala već poznata šuma. Levo od šume su počinjala polja pamuka, koja su se završavala voćnjakom. Nije bilo teško pogoditi da se kuća nalazila na samom rubu livišta i da je jedina veza sa civilizacijom bio taj prašnjavi drum po kome se kretao taj kamion, približavajući se.

Tabasko Pit se naže iznad lavalora i sasu sadržinu bokala sebi na glavu, a zatim se hitro obrisa peškirom, sa izvesnim iznenađenjem primetivši da je peškir besprekorno čist, pa čak i nov. Onda je požurio da se vrati do Deборе...

Pronašao je Deboru - u krevetu! Ona se svukla i ležala je sa rukama iznad glave i sa jednim izdignutim kolenom na postelji, osmehujući se nedvosmisleno. Pit zastade na vratima sobe.

- Treba da otvoriš bolnicu za slepe - rekao je kroz gotovo krvožedan osmeh. - Progledali bi svi samo da te vide takvu! - Uzgred... - izusti Pit osvrćući se po sobi i pogledom tražeći svoju

odeću - očekuješ li danas neku posetu?

- Kakvu posetu? - upita Deboras sa nevericom. - O čemu govoriš?

- Neki kamionet je na putu ka kući, koliko sam ja mogao da zaključim - reče Pit, sagnuvši se da dohvati svoje pantalone, jer su bile ispod kreveta. - Predpostavljam da se ne radi o mlekadžiji...

- Kamionet? Kakav kamionet?! - upita Deboras još većim iznenađenjem.

- Prilično prašnjav - odgovori Tabasko Pit. - Ali, može da se nashuti da je nekada bio plav.

Jedan besan, žustar pokret koji je Deboras napravila dohvatajući svoju spavačicu i hitro je navlačeći preko glave rekla je Pitu da ona već zna o kome se radi.

- Karl! Proklet bio! - siknu Deboras gnevno.

- Karl... - ponovi Tabasko Pit. - Lepo ime.

- Moj bivši muž, đavo da ga odneo - objasni Deboras iako Pit nije tražio objašnjenja. - Ne znam samo kako je doznao da sam se vratila!

- Bivši muževi znaju da budu nezgodni - reče Pit mirno. Gledao je kako se Deborini bokovi tresu dok žurno odlazi prema garderobnom plakaru u hodniku. Pomislio je: "Bivši muževi su,

takođe, budale, kada se odriču ovako nečegal!"

Pit se oblačio bez žurbe, osluškujući skoro po navici zvuke motora, koji se sasvim približavaše, a onda se motor ugasi.

Prišao je stočiću pored kreveta i uzeo konzervu sa pivom. Osećao je da se može dogoditi da prisustvuje komičnim scenama, kakve mogu samo biti između bivših supružnika.

Čovek je ušao u kuću bez kućanja. Jednostavno je odgurnuo vrata i ušao, zausdtavivši se na sredini hodnika, na dva koraka od Debore koja ga i ne pogleda. Oblačila se leđima okrenuta pridošljici. Čovek je imao blizu tridesetak godina, retko, plavu bradu, umorne oči, privlačno lice, tršavu kosu i široku ramena kao u drvoseče. Bocio je brz pogled prema vratima sobe, gde je, naslonjen na dovertak stajao Tabasko Pit sa konzervom piva u ruci. Zatim čovek reče obraćajući se Debori:

- Mogla si da javiš da si stigla - glas mu je zvučao nekaka plačljivo.

Tabasko Pit pogleda čoveka pažljivije. Na njegovom licu nije mogao da prepozna ni ljubomoru, ni mržnju, ni netrpljivost, ništa slično tome. A, ipak, izgledao je kao neko ko preživljava teške trenutke.

- Zaboravio si, dragi Karle, da

nismo više u braku - odgovorila mu je Debora ne okrećući mu lice. - Nisam dužna da ti polažem račune.

- Ne radi se o tome... - reče Karl stisnutim usnama.

- O čemu se radi? - upita hladno Debora.

- O Alisi - odgovori Karl. - Već treći dan je uzalud tražimo po Krosetu i okolini!

Debora se okrenula prema Karlu strahovitom brzinom. Izgledala je kao da je bila pogođena gromom.

- Šta kažeš?! - zaurala je, a oči su joj bile ogromne.

- Nigde je nema - reče Karl nekakvim slomljenim glasom.

- Znaš li ti, čoveče, o čemu govoriš?! - siktala je Debora. - Znaš li o čemu govoriš?!

- Smiri se, molim te - govorio je drhtavim glasom Karl. - Šeri kaže da još nije ništa strašno... To jest, on ne veruje da se moglo dogoditi nešto strašno.

- A šta ti kažeš? - Debora nije prestajala da urla. - Šta ti možeš da kažeš?!

- Ne znam... - Karlov glas je bio sasvim nesiguran i na trenutke se pretvarao u šapat. - Ja zaista ne znam kako je to moglo da se dogodi...

- Ne znaš?! Ti ne znaš?! - Debora je koračela gore dole niz hodnik nekakvim ukočenim koracima. - Tri dana! Hej! Tri

dan! I ja to ne znam! Mislim da sam ti rekla da me pronađeš telefonom ma gde se nalazila, ako nešto...

- Pokušavao sam - odgovorio je nejakim glasom Karl. - Ni na jednom broju koji si mi dala nije te bilo, a ljudi tamo nisu znali gde si.

Tabasko Pit se žacnu. Vrlo posredno sada se i on uključi u čitavu stvar. Jer, ma šta da je Karl trebao da javi Debori nije mogao samo zato što je sve te dane Debora bila sa njim, Pitom, negde po motelima uz drumove koji su od Nji Orleansa vodili do Kroseta.

- Gospode! Gospode! Gospode! - ponavljala je Debora koračajući gotovo mahnito još neko vreme, a onda se nasloni na dovratnik i spusti se niz njega, ostajući da sedi. Zavukla je glavu među kolena i pokrila je rukama. Sa mesta na kome se nalazio Pit je mogao da vidi kako joj se tresu ramena. Debora je plakala.

- Uff! Ne znam šta da kažem... mucao je Karl, zakoračivši prema Debori, a onda se povukavši još dva koraka unazad. - Zaista ne znam šta da kažem...

- Ćuti - odvrati mu tiho, ječajući, Debora. - Samo ćuti!

- U tom trenutku Tabasko Pit više nije mogao da izdrži. Jednostavno nije mogao da trpi da neko plače u njegovoj blizini,

naročito ako se radi o ženi, i naročito ako se radi o ženi sa kojom je upravo proveo nekoliko izuzetnih dana. Sagnuo se iznad Deборе i dotakao je nežno prstima po ramenu. Ona se trže, ukloni ruke sa glave i podiže pogled.

- Ovo se tebe ne tiče - odbrusila je, presecajući Pitov pogled. - U stvari, ti možeš odmah da odeš...

- Ako ti to želiš... - reče tiho Tabasko Pit. - Ali, ne pre nego što mi objasniš o čemu se radi!

- Rekla sam da se to tebe ne tiče - ponovila je suvo Debora.

Pit je pogleda sa sažaljenjem. Mada još uvek nije shvatio o čemu se radi, osećao je da je vest koju je doneo njen bivši muž zaista užasna. Kada je Debora ponova pokrila glavu rukama, Pit se okrenu Karlu...

- Nemam nameru da se mešam, druškane - reče Pit što je mogao blažim glasom. - Ali, čini mi se da bih se osećao bolje kada bih znao o čemu se radi.

Mada nije bio bez iskustva u životu, Pit gotovo ustuknu. Jer, iako je očekivao da Karl reaguje možda i neprijateljski, svakako nije očekivao da će taj krupni čovek - zaplakati. Niz Karlovo lice počеше da se slivaju krupne suze, a brada mu se zgrči toliko da nije bio u stanju da progovori. Samo je plakao i gledao u Pita unez-

vere-nim očima. Na tren Tabasko Pit jednostavno nije znao šta da kaže. Potom je udahnuo duboko i izgovorio:

- Okej! Idemo ispočetka... Ko je Alisa?

- Karlovo lice se namršti, kao da ulaže strašan napor da smisli šta da odgovori. Konačno, izgovorio je nekakvim prelomljenim, krkljavim glasom:

- Naša ćerka... Alisa je Deborina i moja ćerka!

Pit se ohladi. Pogledao je prema Debori, koja je jecala sedeći na podu. Zatim je vratio pogled na Karla. Pomislio je: "Dete! Njihova ćerka! Prokletstvo! Da sam bio malo trezniji... Da sam samo bio malo trezniji...!" U stvari, nije znao šta bi moglo da mu znači malo manje piva, ili malo manje zanosa, ili malo manje strasti prema Debori u ovom slučaju. Ali, nekakvo iskripljeno osećanje odgovornosti kao da je probudilo Pita iz tog zanosa i te strasti.

- Zaista...- rekao je i odmah se prekinuo. Nije znao šta želi da kaže.

- Nestala je - reče Karl kroz cvokotanje zuba. - Pre tri dana. Ja sam bio u garaži, iza kuće. Alisa se igrala... Ona ima samo šest godina... Igrala se na travnjaku ispred kuće. Bio sam odsutan samo dvadesetak minuta... Moja majka nije bila u kući. Alisa se

samo igrala, tako... I, onda... Uzalud sam je tražio... A, uveče sam otišao šerifu... Hteo sam da javim Debori. Zaista sam hteo da joj javim...

Izgovorivši to Karl se u grču okrete i izađe iz kuće. Oteturio se do trema i seo na jedan od tri klimava stepenika. Sav se tresao. Pit čučnu pored Deборе. Nije je dodirnuo, mada je želeo da joj na sve moguće načine pokaže da želi da pomogne. Čutao je veoma dugo, a onda je rekao čvrstim glasom:

- Bez obzira što smatraš da me se sve ovo ne tiče, ja želim da pomognem, ma šta to tebi moglo da znači. Naći ćemo Alisu! Ja ti to obećavam!

Debora lagano podiže glavu. Gledala je nekuda pored Pita, brišući suze dlanovima. Izgleda da je otupela od bola.

- Naći ćemo je!

- Zašto naprosto ne odeš? - upita Debora tiho, još uvek ne gledajući u njega.

- Želiš li da odem? - upita Pit.

- Želim - odgovori prebrzo Debora. Odmah!

- Bojim se da ti želju neću moći ispuniti, lepotice - reče nežno Tabasko Pit. - Ne odmah! Otići ću tek onda kada pronađemo Alisu.

- Ovo nije tvoja stvar - reče kruto Debora.

- Znam - reče Pit. - Ali je tvoja.

Tada ga je pogledala. Ravno u oči. Klimnula je glavom nekoliko puta.

- Kako ti možeš da pomogneš? Ti čak i nisi odavde...

- Videćemo kako mogu da pomognem - reče Pit ispusti dlan na njeno rame. - Hajdemo sad! Moramo da odemo do tog vašeg šerifa. Predpostavljam da bi on mogao da zna kako bih ja mogao da pomognem...

Dopustila je da joj Pit pomogne da ustane. Još uvek je brisala suze. Kada su izašla na trem videše da i Karl briše suze, ustajući kada ih je primetio. Debora zastade, držeći Pita jednom rukom za nadlanicu. Obratila se Karlu:

- Karle, ovo je Tabasko Pit, moj prijatelj!

*

*

*

Krosetcki šerif, Rendi Dankan, čovek neupadljivog izgleda, ali sa odlučnim pogledom, samo je raširio ruke kada im je rekao sve što je znao, a nije znao gotovo ništa. Rekao im je da je razgovarao sa svim susedima, sa gradskom taksistima, da je proverio pozornike, barmene po barovima, ljude sa benzinske pumpe - ukra-tko, sve koji su mo-

gli da primete bilo šta neobično. Činilo se da niko nije ništa video. Rekao im je da je osim policajca i dvadeset dobrovoljaca u protekla tri dana tragalo okolinom za devojčicom, i da nisu pronašli nikakav trag.

- Obavesto sam sve gradske policije, od El Dorada i Magnolije do Kamdena i Verone - govorio je šerif, sisajući ugašenu cigaru. Ispod njega, u kancelariji, sedeli su Debora i Karl, a Pit je stajao pored vrata. - U ovakvim slučajevima obično nađemo dete u prva dva dana. Koliko ja znam, u ovom kraju nikada nije bilo nikakvih manijaka i čudaka koji otimaju decu i mislim da to nije ni sada slučaj. Morate shvatiti da je veoma bitno što nismo pronašli... Možda ću reći ružnu reč?! Bitno je što nismo pronašli leš. Za mene je to dovoljan dokaz da je devojčica živa.

- Ja hoću da nađem Alisu - reče Karl Ekert, ne baš sa previše samopouzdanja.

Debora je ćutala i odmeravala šerifa pogledom koji kao da je hteo da zaroni u dušu tog policajca, tražeći tamo neke skrivene misli koje bi joj ukazale na trag svog voljenog deteta. Šerif je ispod oka odmeravao Tabasko Pita. Iako mu se stranac predstavio kada su Debora i Karl došli, još uvek mu nije bilo jasno ko je taj visoki, krupni čovek duge, plave

kose i ponešto grubog lica.

- Kroset nije malo mesto, ali se ipak ovde svi znamo - nastavio je šerif. - Umnožili smo Alisine fotografije i razdelili ih svima po gradu. Ako je neko vidi, ili je možda bio u prilici da e vidi proteklih dana, sigurno će nas obavestiti. Za sada možemo da uradimo samo to. Vama, gospodice, preporučujem da budete str-pljivi.

- Razumem - rekla je tiho Debora, ali nije prestajala da oštro gleda šerifa.

Šerifustade i nasloni se obema rukama na sto. To je trebalo znači da je poseta završena. Karl takođe spremno ustade. Bio je sasvim zbunjen. Hteo je da pomogne, da pronade Alisu, da prekine bol koji je osećao i Deborin bol, takođe. Ali, bio je potpuno nemoćen i osećao se beskorisno.

- Unajmiću privatne detektive - objavi Debora oštrim glasom, ne skidajući pogled sa šerifovog lica.

- Naravno - reče šerif mirno. - To bi moglo pomoći.

- To je đavolski skupo - reče tiho Karl Ekert.

- Od tebe ništa ne tražim - obrecnu se Debora na bivšeg muža. - Ja ću pronaći novac.

Karl podignute glave zakorači prma vratima. Podigao je glavu samo da pogleda u lice Tabasko Pita, koji je idaljestajao pored

vrata i nije pokazivao nameru da izađe iz šerifove kancelarije. Taj pogled nije bio pogled ljubomornog muža, čak ni pogled kakvim ljudi, sa nelagodnošću, gledaju stranca. Bio je topogled bespomoćnog bića koje u bilo čijim očima traži pomoć. Pit ga potapša po ramenu ispraćajući ga.

Debora se okrenula i prošla kroz vrata poput vihora, uzdignute glave sa plamenim ponosom u očima. Nije pogledala čak ni Pita, koji pogleda za njom i malo se namršti. Imao je silnu želju da joj pomogne i da je uteši, da ponovo vidi onu vedru lepotu na njenom licu...

- Vi nemojte otići - reče šerif Pitu prilazeći mu.

- Nisam ni imao nameru - odvrati Pit pogledavši mirno šerifa.

- Nisam razumeo u kakvim ste vi odnosima sa Karlom i Deborom? - upita šerif.

- Sa Karlom nikakvim - odgovori savršeno mirno Pit, razvukavši usne u diskretan osmeh. - Njega do jutros nisam poznavao. Sa Deborom sam u prisnom prijateljstvu, ako to želite da znate.

- Recimo da sam baš to hteo - reče šerif. - A od kada ste u Krosetu?

- Debora i ja smo sinoć stigli, automobilom, iz Nju Orleansa - odgovori Pit.

- Rekli ste da nemate nameru

da odete zajedno sa njima...
Zašto? - upita šerif.

- Siguran sam da Debori treba pomoć - reče Pit. - Ona želi da pronađe svoju devojčicu, a ja želim da joj u tome pomognem.

- To nije vaš posao - reče šerif.

- Nije - Pit je klimnuo glavom.
- Ali... ja to želim.

- Ima li to nekakve veze sa mnom? - Upita šerif.

- Ima reče Pit. Hteo bih da od vas dobijem jednu od tih fotografija.

Šerif bez žurbe priđe stolu i među papirima pronađe list papira sa fotokopijom jednog ljupkog, malog lica.

- Još nešto, ako smem...
Koliko ste vi šerif ovde? Mislim, koliko dugo?

- Tri godine - odgovori šerif. - Zašto je to važno?

- Da li je za tri godine bilo sličnih slučajeva? - upita Pit.

- Sličnih?! Sličnih ne - šerif se osmehnu. - Znam kuda ciljate, gospodine.

- A pre nego što ste vi stupite na dužnost? - Pit nije obustajao.

- Okej! Možete da zavirite u arhivu - šerif zaklima glavom. - Ali, samo danas. Od sutra vas neću smatrati amaterskim detektivom. U ostalom, čime se vi inače bavite?

- Ja sam instruktor borilačkih veština - odgovori Pit jednostavno. - Živim u San Francisku.

- Daleko ste od kuće, gospodine - reče šerif uz osmeh.

- Ovo je slobodna zemlja - osmehnuo se Pit. - Gde se nalazi arhiva?

- U prizemlju - odgovori šerif. - Na kraju hodnika. Soba broj 72-C. Imate vremena do pet posle podne.

- Hvala - reče Pit.

- Aha - reče šerif i počeo da pretura po svojim papirima na stolu. Nije ni pogledom ispratio Pita.

Stigavši pred sobu broj 72-C, Pit zastade. Imao je čvrstu nameru da se pozabavi arhivom. Verovao je da će pronaći nešto što bi možda ukazalo na neki trag. Ili, ako ne, onda bi bar odagnao sumnje koje su mu se rojile po glavi. Međutim, na tren pre nego što je trebalo da uhvati za kvaku na vratima, jedna misao mu se poput pčele zaiskri na umu. Zastao je i počeo se po glavi. Pomislio je: "Možda nisam baš najpametniji čovek na svetu, ali mislim da prvo postavljam pitanja, a tek posle da tražim odgovore!"

Okrenuo se na peti i dobro zakoračio prema prijavnici policijske stanice. Za velikim pultom su sedela dva policajca. Oni su već znali ko im prilazi, jer su videli Pitova dokumenta kada je ulazio u zgradu. Po nekoj inerciji nisu voleli strance i izmenili su

prezrive poglede. Taj prezir se odnosio na Pita, koji, prišavši, upita:

- Momci, kako bih mogao da telefoniram u San Francisko?

- Telefonom - odgovori jedan policajac, pa se njegov kolega i on zaceniše od smeha, pljeskajući se po kolenima.

Pit je sačekao da se malo smire, a onda ih odmeri obojicu hladno i reče:

- A, ako znate kako to izgleda, možda biste mogli da mi kažete gde da nađem telefon.

Policajci se nakostrešiše. Nisu očekivali da će se Pit usuditi da im odgovori. No, ipak, jedan od njih se prvi snađe:

- Ravno preko puta policijske stanice se nalazi pošta. Pitaj tamo! Možda oni znaju nešto...

Pit im se iskezi ljubazno i uputi sa ka izlazu iz zgrade. Zaista, sa druge strane ulice se nalazila zgrada pošte. Pit pomisli: "Lesli će biti iznenašđen i sigurno neće pogoditi odakle ga zovem..."

Pet minuta kasnije uslužna poštanska službenica obavesti Pita da je uspostavila vezu sa traženim brojem u San Francisku. Pit utrča u telefonsku kabinu i dogradi slušalicu:

- Halo! Les, ortače! Pogodi odakle zovem!

- Iz Kroseta, u Arkanzasu, odvrati Lesli sa druge strane veze

sasvim hladnokrvno.

- Kako si znao? - upita Tabasko Pit pomalo razočarano.

- Ne bih znao, ali tamo u pošti imaju jednu veoma ljubaznu službenicu... - nasmeja se Lesli. - Šta ti upošte tražiš tamo?

- To je duga priča - reče Pit. - Upravo se spremam da ti je ispričam...

Proverio je da li su vrata telefonske kabine dobro zatvorene pre nego što je počeo da priča...

Toplo južnjačko veče se navlačilo na krovove grada. Debora i Pit su sedeli za stolom u kafeu, na uglu dveju glavnih ulica Kroseta, nedaleko od policijske stanice. Ispred Deборе stajao je tanjir sa neteknutim kolačem od narandže i velika šolja kafe. Ona je zurila u prazno i na tren se moglo učiniti da uopšte ne diše. Pit je lagano cedio pivo pokušavajući da ne razmišlja o Debori. Ali, pogled na nju ga je ispunjavao bolom. Dobar deo dana je proveo u policijskoj arhivi i - nije pronašao ništa što bi mu se učinilo važno. Od šest slučajeva nijedan se ni po čemu nije mogao uporediti sa nestankom Debori-

ne Alise. Šerif Dankan je bio u pravu, bar što se toga tiče.

- Zašto bar ne popiješ kafu? - upita tiho i prilično nežno Pit.

- Šta? - prenula se Debora pogledavši u Pita kao da se tek probudila. - Nisam gladna. A i kafa je očajna.

- Hoćeš li da te odvezem kući? - upita Pit. - Već je kasno. Trebalo bi da pokušaš malo da spavaš.

- Ne spava mi se - reče Debora odsutno.

Pit više nije znao šta da joj kaže. Znao je da je ona u toku dana razgovarala sa trojicom privatnih detektiva. Međutim, ispostavilo se da oni traže prilično novca unaprad, da bi se uopšte upustio u posao oko traženja nestalog deteta. A, Debora jednostavno nije imala novca. Kada je Pit pokušao da ponudi Debori novac, ona ga je žučno odbila. Gotovo da se uvredila.

- Ne želim da se vratim kući - šapnu Debora posle dugog ćutanja. - Tamo je tako pusto... Ipak... Ako se Alisa pojavi odnekle, možda bi mogla da se uplaši ako tamo ne zatekne nikoga.

- Okej! - reče Pit spremno. - Hajdemo onda!

- Ne ti - reče Debora pogledavši ga nekako odbojno. - Ne ti!

Tako nešto Pit nije očekivao.

Ipak, iako je skoro zaustio da se pobuni, nešto mu je govorilo da je bolje da ne pokušava da je ubedi da je bolje da neko bude uz nju. Klimnuo je glavom:

- Dobro. Odvešću te, samo do kuće...

- Ne treba - reče ona tvrdo. - Bolje će biti da prenoćiš negde u gradu. Potražiću Karla on će me odvesti kući.

- Razumem - reče Pit, mada se osećao pomalo uvređeno, smatrao je da bi ona mogla biti bar malo ljubaznija prema njemu.

-Pite... - reče Debora osetivši da je njemu neugodno. - Nemoj se uvrediti, molim te. Ti si drag čovek. I dobar čovek. Prihvatila sam tvoju pomoć... Zaista... Ali, mislim da treba i ti malo razmisliš! Ti i ja smo samo slučajno zajedno, i verovatno bi ti već odavno otišao u svoj voljeni San Francisco, da nije Alise i njenog nestanka. Proveli smo nekoliko ludih dana, i to je sve... Možda ti zaista mogao jednostavno da odeš?

- Ja ne želim da odem, Debora - reče Pit. - Ja želim da ti pomognem.

- Cenim to, Pite, zaista - reče ona. - Ali, sumnjam da možeš da pomogneš. Oprsti, ali sumnjam da si u stanju da učiniš bilo šta. Čuo si šta je govorio šerif jutros?

Pabasko Pit nije bio od ljudi

koji odustaju lako od bilo čega. On uzdahnu, srknu malo piva, pa reče:

- Možda mi nećeš verovati, Debora, ali u meni postoji nešto što mi, u ovom slučaju, naprosto ne dozvoljava da tek tako sednem u kola i odem. Neki to zovu savest, drugi to možda nazivaju bolećivošću. Bilo kako bilo, sve dok ima bilo kakve nade da bih mogao da budem od pomoći, muvaću se ovuda.

- Odista sam ti zahvalna, Pite - reče Debora. - Ipak, razmisli... Ko zna kako se sve ovo može završiti.

- Završiće se dobro - reče Pit, mada nije bio siguran da li mu glas zvuči dovoljno ubedljivo. - Videćeš...

Ona mu ne odgovori. Dotakla mu je nadlanicu, ali je brzo povukla ruku kada je on hteo da je dodirne. Zatim je ustala, pokazujući mu da ne teba da ustane. Okrenula se i otišla. Pit pomisli: "Ona uopšte nije zaslužila ovoliki bol! Zaista nije!"

Dovršio je pivo, platio i izašao iz kafea. Već je bio zapazio veliku reklamu hotela "Rivers", dva bloka zgrade od mesta na kome se zatekao. Uputio se tamo, ostavljajući automobil parkiran u blizini policijske stanice. Prijala mu je šetnja, uprkos toploti. Razmišljao je o razgovoru sa Leslijem. Ponavljao je u sobi sve

savete koje mu je Leslie dao. Prvi savet se odnosio na strpljenje. Ali, Tabasko Pit je toliko silno želeo da ponovo vidi Deboru nasmešenu, makar to bio samo osmeh uz "zbogom", da je snažno osećao da neće znati da bude strpljiv onako kako me je savetovao prijatelj.

Stigao je do raskrsnice sa koje se već videla hotelska neonska reklama. Na semaforu je bilo upaljeno crveno svetlo i Pit zastade da sačeka promenu. Ni sam nije znao zašto se osvrnuo, što nije bio njegov običaj. Ođmerio je neko-liko prolaznika i gotovo je uzdahnuo kada je video jedan mladi bračni par kako gura kolica sa bebom ispred sebe. To ga je posetilo na Deboru. Skrenuo je pogled na ulicu kojom su prolazili automobili. Učini mu se da jedan od automobila ima problem - kretao se vrlo sporo, uz sam trotuar, kao da motor nije u stanju da ga pokrene brže. Sasvim slučajno je zapazio da taj automobil na vozačevim vratima ima nalepnicu na kojoj je pisalo: "Otvaranje vrata dozvoljeno samo vlasniku!" Bio je to glup i smešan natpis i Pit se nehotice osmehnu.

Tada se upalilo zeleno svetlo - nas semaforu i on pređe ulicu hitrim koracima. Krenuo je prema hotelu. Bio je umoran. Silno je želeo čistu, udobnu postelju i mnogo sna...

Zastade da propusti jednu postariju ženu koja je prelazila ulicom, spremajući se da pređe ulicu i uđe u hotel... Pogled mu se zakači za automobil sa smešnom nalepnicom na vozačevim vratima...

Automobil se kretao nepromenjenom brzinom, uz sam ivičnjak, ali ne sa desne strane, kao što je normalno, već sa leve strane - one na kojoj je bio Pit! U tom trenutku automobil je od njega bio udaljen svega desetakardi. Pit odluči da sačeka da automobil jednostavno prođe.

Ali, nije prošao. Zaustavio se ispred Pita. Motor se ugasi. Pit je morao malo da se sagne da vidi ko sedi za upravljačem. Jer, najjednom je postao svestan da je taj automobil tu upravo zbog njega. U protivnom, bila je krajnja drskost vozača da parkira vozilo tako da on naprosto nije mogao da zakorači na ulici koju je hteo da pređe.

Za upravljačem je sedeo jedan od dvojice policajaca sa prijavnice u stanici, a kada se otvoriše zadnja vrata iz njih izađe drugi. Nisu bili u civilu. Pit se iscrpi što je mogao ljubaznije. Gledao je kako i vozač izlazi iz kola, a zatim se otvoriše i vrata sa druge strane i kroz njih se jedva provuče treći čovek. Taj treći je bio zaista ogroman. Sam Tabasko Pit nije bio sitan čovek, ali taj treći iz

automobila gotovo da je bio za glavu viši od Pita i bar četrdeset funti teži.

- Dobro večer, momci! - reče Pit i osmehnu se, pomislivši na Leslija. On bi u sličnoj situaciji verovatno vrlo jasno predosetio nevolju. Pit se osećao kao da je on u stanju da predvidi nešto slično.

- Prija li ti šetnja, stranče? - upita jedan od već poznate dvojice.

- Sada više ne - reče Pit. - Iznenada vazduh zaudara...

Prilazili su mu raspoređeno tako da Pit nije mogao da uzmakne. On to i nije imao nameru.

- Znaš, stranče - reče jedan policajac - mi ovde u Krosetu smo veoma gostoljubivi. Mislim, spremni smo da se prijateljski odnosimo prema svakome dobronamernom. Ali, čini nam se da ti nisi pokazao da si dobronameran. To nije lepo od tebe.

- A, osim toga, ti si Jenki - zareža onaj ogromni. Imao je lice razbijača.

- Nismo te upoznali sa našim prijateljem - reče jedan od poznate dvojice i pokaza Pitu rukom prema grmalju. - Ovo je Barni. Bio je šampion u rvanju, a i sada voli da održava kondiciju.

- Ne sumnjam - reče Pit. Morao je da zakorači unazad, a iza njega je bio zid neke zgrade.

- Smemo li da znamo kuda si

krenuo? - upita jedan od trojice.

- U hotel - reče prostosrdačno Pit. - Malo sam umoran, pa bih voleo da odspavam... ako može.

- Bojim se da ne može - reče jedan od policajaca. Tvoj automobil je pred stanicom. Otpraćićemo te do njega, a onda... Otići ćeš iz grada vrlo brzo. Pre nego što zaboravimo da smo gostoljubivi.

- Zvuči kao molba - iskezi se Pit. Osvrnuo se i preko ramena ugledao prolaz u nekakav pasaž između dve zgrade. Opreznio se povukao tako da može, ipak, da uzmakne u tom pravcu.

- Znao sam da će nas razumeti - jedan od policaja se obrati drugom. - Momak je bi-star.

Pit se vešto izvi i prođe između zida i ramena jednog od policajaca, a onda se u tri koraka nađe u pasažu. Bio je to prostor širok jedva tri ili četiri jarda i završavao se prljavom gomilom đubreta. Osmehnuvši se, Pit sačeka da se njegovi večernji prijatelji približe.

- Tuda se ne ide do stanice - reče jedan od policajaca.

- Tuda se stiže u bolnicu - reče sa izvesnim zadovoljstvom onaj ogromni, koga su zvali Barni.

- Momci, pa vi radite u policiji - osmehnu se Tabasko Pit. - Morali bi ste upozoriti vaše kolege da ovde stave saobraćajni znak, kada je ovo već put za bolnicu.

Nije čekao odgovor na tu primedbu. Već sa zadnjim slogom izvio se unazad, a zatim poput opruge skočio napred i pogodio prvog do sebe pesnicom u vrh brade.

Udarac je bio tako brz i silovit, ujedno i nenadan za pogođenog, da se čovek sruči, ukrstivši očima, mlitavo poput krpene lutke!

- Šta?! - uzviknu Barni, narogušivši se i raširivši ruke.

Pit je bio suviše brz za njih. Samo što je grmalj uzviknuo Pit izvede jedan lep mae-geri, nabivši rub cipele u grkljan ogromnom čoveku. Barni ustuknu u grču, hvatajući se za grlo...

U okretu Pit ugleda kako treći napadač pokušava da da pogodi nogom i - uspeo je da uhvati tu nogu i snažno je podigao u vis. Policajac ledima na asfalt. To je dalo Pitu vremena da se još malo pozabavi Barnijem...

Bez mnogo cifranja tresnio je velikog čoveka nogom u mošnice i Barni je morao da se pogne, iskrivivši lice od bola. Pit ga dočeka na koleno!

- Prićaćete mi kakva je usluga u ovdašnjoj bolnici - reče Tabasko Pit u času kada je policajac koga je oborio uspeo da ustane.

Pit ga uhvati za kragnu jednom rukom i za pojas drugom i pože ga malo, a zatim svom silinom baci prema gomili đubreta...

- Mislim da ti je tamo mesto - rekao je Pit.

Tog trenutka je začuo nešto kao režanje besnog dobermana. Barni je, čini se, dolazio k sebi...

- Nemoj mi reći da si neuništiv! - iskezi se Pit.

Grmalj se spremao da skoči na Pita i da ga smrvl u zagrljaju, a to je bilo ono što Pit nikako nije smeo da dozvoli. Zato zako-rači malo unazad i sačeka da Barni skoči.

U trenutku kada se bivši rvač bacio na Pita, dogodilo mu se nešto što verovatno nikada kasnije neće biti u stanju da objasni. Taj dugokosi Jenki je načinio nekakav čudan pokret rukom, sa ispruženim prstom. I, izgledalo je kao da je Barni jednostavno naleteo na taj prst koji ga, u stvari, nije ni udario, već samo ditakao - u predeo između usana i nosa. Ali, od tog dodira Barni kao da je u treptaju odumro. Najednom je izgubio želju za tučom...

Tabasko Pit nije želeo da rizikuje. Okrenuo se mekano na jednoj nozi i počestio Barnija jednim oštrim udarcem nogom u slepočnicu. Barni na tren ostade ukočen, stojeći nekako raskoračeno i gledajući tupo nekuda u prazno, a onda, poput prevrnutе statue, pade na lice i ostade na tlu, raširenih ruku, u dubokoj nesvesti.

Pit provuče ruke kroz kosu... I

- tada se začu kako mu neko tapše!

Okrenuo se hitro. Na ulazu u taj prljavi pasaž je stajao nakakav čovek u žućkastom letnjem odelu i sa smešnim šeširom na glavi. Čovek je aplaudirao. Pit se zbuni načas.

- Sjajno izvedeno - rekao je čovek. - Ali, malo je dugo trajalo.

Pit pomisli: "Taj glas!?"

Kada je Pit prišao video je da čovek ima neupadljivo lice putujućeg trgovca. Iza smešnih naočara su mu se smešila dva čeličnoplava oka.

- Nije moguće da si uspeo tako brzo da stigneš?! - reče Pit, prepoznajući Leslijev glas i oči, ali ne lik. - Na šta to ličiš?

- Na gospodina Olivera Tanena, čija dokumenta nosim - odgovori čovek. - Sada sam trgovački putnik i mislim da je, bar za sada, bolje da ostanem što je duže moguće.

- Zaista, kako si upeo teko brzo da stigneš? - upita Pit ponovo.

- Unajmio sam mali mlazni avion odgovori Oliver Tanen. - Onda sam u El Doradu iznajmio automobil sa južnjačkom tablicom i preslušao nekoliko kaseta, usput, sa južnjačkim pesmama. Hoćeš li da čuješ kako govorim kao oni?

- Ne, hvala - reče Pit

Izašli su iz pasaža ne osvrćući se prema onsvješćenim

nesrećnicima. Zajedno su prešli ulici...

- Kako si uspeo da me nađeš?
- upita Pit, ali se odmah ispravi: - Povlačim pitanje! Znam, znam... Osećaj!

- Uostalom, tebe nije teško naći bez osećaja - rekao je gospodin Tanen. - Tamo gde je gužva, tu je Tabasko Pit. Jesi li zaista htio u hotel?

- To mi je bila namera pre nego što su me ovi ljubazni momci hteli da me otpreme u bolnicu - osmehnu se Pit.

- Možeš da поделиš sobu sa mnom - reče Tanen. - Jer, i ja sam upravo u ovom hotelu. Nisu imali jednokrevetnu sobu, pa su mi dali dvokrevetnu. - Uzgred, imaš pozdrav od Sumiko. I ona je imala nameru da dođe, ali sam odlučio da je bolje da neko ipak bude kod kuće.

- Kako je ona? upita Pit.

- Pravo zlato - reče Tanen. - Pronicljiva i vredna. Još kada si krenuo na taj put u Nju Orleans pitala je glasno odakle ćeš se javiti sa nekim novim problemom. Kada sam joj rekao da si zvao, samo je uzdahnula.

- Da - reče Pit. - Ona veoma ljupko uzdiše.

- I, rekoh, bila je vredna - postavio je Tanen. Već su bili pred ulazom u hotel. - Poigrala se malo kompjuterom, uspostavljajući vezu sa policijom

u Arkanzasu. Zamisli, dovoljno je da pritisneš pet-šest odgovarajućih znakova na tastaturi pa da naš kompjuter iz San Franciska započne dugi razgovor i pametni razgovor sa kompjuterom iz Iitl Roka...

- Mogu da zamislim - reče Pit, koji nije bio u dobrim odnosima sa kompjuterom.

- Možeš da zamisliš da, osim Alise Saks Ekert, policija traga za još pet devojčica sličnih godina, nestalih na području Arkanzasa, Misisipija i Lujzijane u poslednjih šes nedelja?! - upita tiho Tanen, jer su ulazili u hotelski hol, koji nije bio prazan.

- Šta?! - Uzviknu Tabasko Pit i zastade. Bio je iskreno zapanjen.

- Razgovaraćemo kasnije - reče Tanen tiho. - Sada su upiši u hotelski registar. Bio sam dovoljno dalekovid da rezervišem sto za večeru. Za dve osobe...

*

*

*

Tabasko Pit je bio van sebe od besa. Kada je posle doručka otišao da uzme svoj automobil ispred policijske stanice, njega jednostavno nije bilo. Čista opreznost i sećenje na susret sa "ljubaznim i gostoljubivim" poli-

cajcima od predhodne večeri sprečili su ga da uđe u stanicu i počne da se raspituje za svoj automobil. Umesto toga se vratio u hotel, kipteći od ljutine. Smirio ga je gospodin Oliver Tanen, koji je na sve to rekao:

- I oni koji treba da brane poštenje i pravila ponekad bivaju nepošteni i nepravedni.

- Ti uvek imaš odgovor na sve - rekao je Pit. Nije prestajao da se ljuti, ali se pomirio sa činjenicom da će verovatno morati da plati kaznu za pogrešno parkiranje ili talo nešto.

Srećom, iznajmljeni automobil Olivera Tanena, sa registracijom susednog El Dorada niko nije dirao, pa su mogli da se odvezu do lovišta i Deborine kuće. Ispred kuće ugledaše kamionet.

- Kladim se da je njen bivši muž tu. To je njegov kamionet.

- On je sada samo otac nestale devojčice, Pite - reče lažni trgovački putnik Oliver Tanen.

- zaustavili su ispred kuće i izašli iz kola. Čim je Pit zatvorio vrata na vozilu, iz kuće izađe Karl i stade na trem. Pitu nije promaklo Karlovo lice - posivelo, ispijeno, prepuno svežih bora i sa dubokim, modrim podočnjacima.

- Mislio sam da dolazi šerif - reče Karl Ekert odsutno kada mi se Tanen i Pit približiše.

- Kako je Debora? - upita Pit.

- Ne znam - reče Karl. Prilično

loše.

- možemo li da uđemo? - upita Pit, jer je Karl stajao tako da nisu mogli da priđu vratima.

Karl se ukloni trepćući zbunjeno, i Tanen i Pit udoše. Debora je sedela u kuhinji, na nekakvoj iskrivljenoj stolici na tri noge, naslonjena sa oba lakta na sto. Ispred nje je stajala puna šolja kafe, već sasvim hladne. Pit priđe vratima kuhinje. Očekivao je da Debora bar podigne glavu, ali ona to nije učinila. Lice joj je bilo izbrazdano sasušanim suzama.

- To sam ja - reče Pit tiho.

Debora sa mukom podiže glavu i samo okrznu Pita pogledom, okrfećući ponovo glavu prema šolji sa kafom, mada je bilo sasvim, očito da nema nameru da je popije.

- Sa mnom je jedan moj prijatelj. Mislim da on ima nešto da kaže tebi i Karlu.

- Prijatelj? - upita odsutno Debora. - Kakav prijatelj? - Pit uđe u malu kuhinju, praveći mesta Tanenu. Iza njih vratima kuhinje priđe i Karl.

- Gospodo, moje ime je Oliver Tanen - Debora nije okrenula glavu da vidi ko to govori. Moraćemo da razgovaramo.

- Jeste li pronašli Alisu? - upita Karl iznenada, sa paničnom nadom i neprikrivenim strahom.

- Na žalost, ja ne znam ništa o Alisi - reče Tanen - ali, znam da vaša Alisa nije jedino nestalo dete. Imam osećaj da je to bitno i za vas. Moramo da razgovaramo.

- O čemu? - upita bleđim glasom Debora. - Niste je našli...

- Policija iz pet gradova Arkanzasa, Lujzijane i Misisipija traži još pet nestalih devojčica - reče Tanen. - Sve su nestale u poslednjih šest nedelja. Vaša Alisa je šesta. Više sam nego siguran da du svi ti nestanci povezani. Pomozite mi da pronađem vezu, pa ću možda biti u mogućnosti da vam pomognem da pronađete ćerku.

Debora naglo podiže glavu i pogleda u Tanena. Posmatrala ga je oštro nekoliko trenutaka, a onda izgovori neuobičajno snažnim glasom:

- Šerif nije ništa rekao o tim drugim devojčicama. Ne znam ko ste i ne znam da li upošte govorite istinu...

Jeste li vi policajac? - upita tiho Karl Ekert.

- Nisam - reče Tanen - ali mislim da mogu da vam pomognem.

U tom trenutku Tabasko Pit kao da dobi napad domišljatosti. Kao da mu je samo nebo došapnulo šta treba da kaže.

- Gospodin Tanen je, ustvari, parapsiholog! Možda bi ste ga vi, ovde na jugu, nazvali vidovnja-

kom...

Oliver Tanen pogleda hitro u Pita i osmehnu se samo uglovima usana. Pit i on su se razumeli bez reči.

- Davljenik se i za slamku hvata - reče Debora posle nekoliko trenutaka premišljanja. Kako mislite da dođete do naše Alise?

- Ne kažem da će biti lako - reče Tanen mirno. - Ali, ako zajedno pokušamo nešto možda ćemo pronaći nešto.

Tanen je posegnuo rukom u unutrašnji džep svog sakoa i odatle izvadio list papira. Otvorio ga je i počeo da čita:

- Džejn Cimerman, stara osam godina, iz Pajna Blafa, Arkanzas, Edna Rejnald, stara deset godina, iz Šervuda, Arkanzas, Linda Džejms, stara pet godina, iz Arkadelfije, Arkanzas, Nensi Dorval, stara šest godina, iz Port Gipsona, Misisipi, Emi Benet, stara devet godina, iz Rajstona, Lujzijana... Znače li vam ova imena, mesta, bilo šta?

- O čemu se tu radi? - upita Karl Ekert nabrađujući čelo.

Tabasko Pit uzdahnu šištavo i saže ramenima, kao da je hteo da kaže da se tek sada uverio da umne sposobnosti Karla Ekerta nisu reprezentativne. Debora se prvo snašla:

- Hoćete li da kažete da su sve te devojčice nestale, baš kao i Al-

isa?

- U vrlo kratkom vremenskom periodu, gospođo - reče Tanen.

- Kako vi to znate? - upita Karl.

- Zar nije dovoljno što znam? - uzvratila Tanen. - Hoćete li da ponovim? Mislím, sva ta imena i mesta... Prepoznajete li bilo šta sa spiska koji sam pročitao?

- Ne - reče Debora polako. - Poznata su mi mesta, ali, osim u Šervudu, u ostalim gradovima nikada nisam čak ni bila. Mislite li da nestanak tih devojčica ima veze sa Alisom?

- U svakom slučaju zaista je neobično da šest devojčica nestanu skoro istovremeno na prostoru koji se može, koliko ja znam, obići kolima za jedan dan - reče Tanen.

- Šerif nije ništa govorio o tome - reče Karl Ekert.

- Čoveče meni se čini da ti sumnjaš u dobre namere mog prijatelja - reče Pit.

- Nisam ništa rekao - kazao je Karl i povukao sepolakoraka unazad.

Tanennasve to nije reagovao, već je mirno ispitivao pogledom nesigurno lice Karla Ekerta. Karl je to primetio, ali nije u sebi nalazio dovoljno odlučnosti da pogleda tog čudnog čoveka u oči. Radije je gledao u stranu i sa mukom podnosio taj teški pogled na sebi. Čelične oči tog stranca

su ga činile nervoznim. U stvari, on je čak i verovao da taj čovek želi dobro, ali mu nekakav južnjački ponos nije dozvoljavao da se pomiri sa tim da jedan stranac vodi igru.

- Pit mi je rekao ono što zna - reče Tanen mirno, ne skidajući pogled sa Karla. - Ali, meni se čini da može biti važno i ono što se događalo pre nego što je Alisa nestala, kao i ono štoje usledilo... Gospodine Ekarte, možete li mi reći šta ste radili pola časa pre nego što ste primetili da je Alisa nestala?

- Ovaj... - zausti Karl zbunjeno. Nastavio je tek kada je Tanen okrenuo pogled na drugu stranu: - Moja majka je morala da ode iz kuće. Ja sam se spremao da nešto radim u garaži. Popio sam kafu na tremu. Alisa se igrala ispred kuće. Prošao je jedan majsused i pozdravili smo se. Onda... Da! Jedan pas je prišao ogradi i Alisa se uplašila. Prišao sam ogradi da oteram psa. Zatim... Prošao je Ronald Džeksonu patrolnim kolima i mahnulo sammu. Sledećih dvadesetak minuta sam bio iza kuće... Kada sam potražio Alisu, ona je već bila nestala!

- Ronald Džekson? Ko je Ronald Džekson? - upita gospodin Tanen.

- Šerifov zamenik - reče Debora. - On i Karl su školski dru-

govl.

- Da li je Džekson mogao iz patrolnih kola da vidi da je Alisa još tu? - upita Tanen.

Karl se žacnuo. Pitanje mu je ličilo kao na početak optužbe daje i sam umešan u nestanak deteta. Ispravio se i isturio bradu.

Presekao ga je pogled stranca. Karl kao da je istopio svoj protest pod tim pogledom.

- Mogao je odgovorio je smerno. - I video je Alisu. Siguran sam da je video Alisu.

- Znači, osim tebe Alisu je preotmice video šerifov zamenik - reče Tanen. - Da li je, možda još, neko bio tu?

- Ne - reče Karl. - Nije.

- Da li si možda video nekakav nepoznat automobil na ulici u to vreme? - upita Tanen.

- Ne - reče Karl Ekart. - Nisam.

- Zabogal - uzviknu Pit. - Pa, mala nije mogla tek tako ispariti.

- Pit je reko da ste vidovnjak - Debora pogleda oštro u Tanena - a vi postavljate pitanja kao policajac!? Ne znam da lida vam verujem?

- To mi nije uopšte važno, ako možete da me razumete - rečemirno Tanen. Krenuo je ka vratima, što je trebalo da znači da je poseta završena.

Pit pogleda Deboru sa sažaljenjem i razumevanjem.

Obgrlilo je njena ramena jednom rukom, osećajući kako je mlitava i neosetljiva na njegove nežnosti. Rekao je tiho:

- Izdrži, molim te. Biće sve u redu.

- Hoće li, Pite? - upita Deboragotovo zajedljivo. Pratila je pogledom gospodina Tanena.

Pit ne reče ništa. Nije znao šta da joj kaže. Iznenadilo ga je što je Tanen završio razgovor i već krenuo. Stisnuo je Daborinu ruku i požurio za Tanenom.

Tanen je zastao tek ispred automobila. Okrenio se da sačeka Pita. Pit je već zinuo da izgovori nešto, kada Tanen progovori:

- Nemoj da me pitaš da li sam mogao još da razgovaramsa njima. Nisam. Zar ne primećuješ da su oboje u šoku. U takvom stanju nisu u mogućnosti da razgovaraju razumno. Mislim da će proći još nekoliko dana pre nego što se sa njima bude moglo razgovarati kakotreba. Za sada ne mogu mnogo da pomognu nisamima sebi. Uostalom, taj Karl mi je pomogao.

- Ne razumem. Kako? - upita Pit ulazeći u automobil.

- Pomenuo je šerifovog zamenika - reče Tanen. - Taj Ronald Džekson je videomalu Alisu tog dana. Bilo je u blizini mesta događaja, otprilike u isto vreme ili nešto ranije...Razumeš? Nije mogao biti daleko. A, ako se

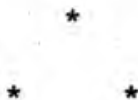
nalazio u blizini, onda je jednostavno morao da primeti nešto neobično.

- Neobično?

- Za jednog profesionalnog policajca neobično su i automobili sa stranim tablicama - reče Tanen. - Poput tvog, koji je nestao, mada jamislim da ga policija drži u svojoj garaži. Hoću da kažem da devojčica nije mogla otrčati od kuće. Koliko sam shvatio, Karl je odmah alarmirao susedstvo i svi su počeli da je traže. Da je sama odlutala do sada bi je sigurno već našli. Bojim se da jedete oteto, a u tom slučaju je sasvim logično zamisliti da je devojčicu neko pokupio iz prednjeg dvorišta kuće, strpao u automobil i odvezao!

- Zvuči razumno - reče Pit. - Šta ćeš sledeće uraditi?

- Pa, pokušaću da razgovaram sa Džeksonom, mada mislim da toneće biti mnogo lako - reče Tanen.

Patrolna kola su stajala parkirana ispred tezge sa voćem i povrćem iza koje je stajao mlad crnac obrijane glavce. Crnac je uvrtao rukama nekakvu krpu dok

je slušao šta mu govori šerifov pomoćnik.

- Siguran sam da ne želiš da izgubiš dozvolu zaovo-Ronald Džekson jegledao nekuda u daljinu kroz tamne naočari dok je govorio.

Jednu nogu u blistavoj čizmi je podigao na korpu sa ananasima, ne brinući što gnječi zrele plodove. - Znaš i sam šta treba da uradiš da bi zadržao svoju blesavu tezgju, zar ne?!

- Znam, gospodine Džeksone - reče crnac tiho.

- Onda nemoj da izvodiš orijentalne plesove, dečko - reče šerifov pomoćnik. - Prestani da uvrćeš tu prijavu krpju i počni da radiš svoj posao kako treba.

- Svakako, gospodine Džeksone - crnac zaklima glavom.

- Ne maši tom glavurdom, dečko - procedi Džekson. - Ja hoću da vidim rezultate, a ne klimanje crnom glupom glavom! Razumeš?

- Razumem, gospodine - reče mladić.

Šerifov pomoćnik se okrete naglo od tezge i zareža za sebe:

- Treba ih sve pobiti! Beskorisne životinje!

Upuo se svojim patrolnim kolima. Usput je proverio da li je isprljao čizme i bio je zadovoljan što one i dalje blistaju. Na tren je zastao, uživajući u sopstvenom liku u retrovizoru. Jednu ruku je

držao na dršci revolvera, kao da se sprema da ga potegne, dok je pogledom pratio devojkicu u tesnim farmericama koja je prolazila trotuarom. Osmehnuo se kada je primetio da je devojkica pogledala u njega. No, osmeh se izgubi sa njegovog lica kada je primetio na devojkicinom licu tragove crne rase.

Seo je iza upravljača i nervoznim pokretima potražio kutiju sa cigaretama. Zapalio je jednu i besno otpratio pogledom meleskinju u tesnim farmericama. Kada je ona zamakla za ugao, Džekson pljunu kroz prozor. Tada ugleda automobil parkiran na drugoj strani ulice. U automobilu je sedeo čovek za koga bi se Džekson zakleo da je nekakav trgovac, bar po izgledu i odeći. Međutim, čovek je tako prodorno gledao u njega modrim, gotovo čeličnim očima da je to moralo biti bar čudno. A šerifov moćnik nije bio strpljiv čovek i svak adrsnost ga je činila gotovo razjaranim.

Izašao je iz patrolnih kola i jedva su uzdržavajući da ne priskoči tom čoveku i ne ošamari ga.

- U šta si se ti tako zagledao, druškane? - upita Džekson naslanjajući se jednom rukom na krov automobila. Drugu je držao na revolveru.

- Došao sam da razgovaram s

tobom - odgovori čovek sasvim mirno.

- Ne zezaj - isceri se Džekson, a onda promeni glas i strogo reče: - Daj da vidim tvoju vozačku dozvolu, krele! Ovde se ne može tek tako buljiti u prestavnike zakona! Kladim se da nisi odavde.

- To nije toliko važno - reče čovek. Nije posegnuo za dokumentima. Umesto roga je otvorio vrata spreman da izađe iz automobila.

- Tako je! - reče šerifov zamenik. - Napolje! I, okreni mi leđa da te pretresem, seljačino!

- Nisam zbog toga izašao iz kola - reče mirno čovek i, pre nego što je Džekson mogo i da trepne, čovek mu skide tamne naočere sa očiju.

- Šta to treba da znači?!? - zareža Džekson, spreman da izvuče revolver.

Nije ga izvukao. Nije učinio nešto što je nameravao. Pogled strančevih očiju ga je omamio u trenu. Kao da na čitavom svetu nije postojalo ništa drugo sem strahovitih dubina tih čeličnoplavih zenica.

Bio je ošamućen i samo je stajao, jednom rukom još uvek stežući dršku revolvera.

- Neće dugo trajati - reče čudno čovek. - I, posle ovoga se uopšte nećeš sećati ni razgovora, ni mene! Ponovi!

- Neću se sećati niračgovora,

ni tabe - reče nekakvim metalnim glasom Ronald Džekson.

- Da li si video malu Alisu, ćerku Karla Ekerta, u dvorištu njegove kuće, onoga dana kada je nestala? - upita čovek.

- Jesam - reče šerifov zamenik.

- Da li znaš tačno kada? - glasilo je njegovo pitanje.

- Ne znam tačno vreme, ali nestala je ubrzo posle toga - odgovori Džekson. - Karl mi je mahao iz dvorišta, Alisa se igrala u dvorištu.

- Da li je tog dana u blizini bilo bilo kakvih nepoznatih, sumnjivih ili stranih vozila? - upita čovek.

- Nisam to gledao - odgovori Džekson. - To nije bio moj zadatak. Ne znam...

- Da li je uopšte, tih dana bilo nešto neobično na ulicama Kroseta? - upita čovek.

- Neobično?! Ne znam... Bilo je - reče iznenada Džekson. Čelo mu se obilno znojilo.

- Šta? - upita mirno čudni čovek.

- Javili su iz Šervuda za neku nestalu devojčicu - odgovori šerifov zamenik. - Tog jutra je stigao telegram, ali je posle nestao i Rendi je bio besan zbog toga. Nisu ga našli...

- Šta je bilo u tom telegramu? - upita čovek.

- Ne znam - reče Džekson. -

Ja ga nisam čitao. Rendi mi je rekao. I reko mi je da je razgovrao sa šerifom iz Šervuda. Nestala je neka Edna Rejudols ili tako nekako.

- Da li je Rendi preduzeo nešto povodo toga? - upita čovek, pogađajući da Džekson govori o šerifu.

- On lično vodi istragu - reče Džekson. - Kao iu našem slučaju... Rendi lično traži Alisu. Rekao je da je to suviše osetljivo i važno da bi bilo kome prepustio taj posao.

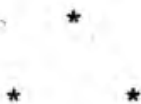
- Šta ti misliš? - upita čovek. - Šta je moglo da se dogodi Alisi?

- Ne znam - reče šerifov zamenik. - Ne znam... Ne znam...

Ponovio je to još nekoliko puta, nekako automatski, a lice mu se grčilo od napora. Stranac oseti da više ništa neće moći da dozna i da je šerifov zamenik iscrpljen dejstvom hipnoze. Zato je lagano, pazeći da ne napravi suvišan zvuk, ušao u svoj automobil, pažljivo zatvorio vrata za sobom, a onda otpustio ručnu kočnicu. Vozilo je bilo na padini i sada je krenulo nošeno inercijom nizbrdo. Tek kada se dovoljno udaljio od Džeksona, koji je stajao na sredini ulice, stranac upali motor, ubaci u brzinu, dodade gas i brzo nestade iza ugla...

Ronald Džekson otrese glavom nekoliko puta i oseti bol. Kao da se probudilo mamuran, posle teške pijanke. Ali - kada je

shvatio da stoji na sredini ulice i kada pogleda oko sebe, gotovo da se postide.

Liftboj u liftu hotela "Rivers" za vreme vožnje do sedmog sprata nijednom nije pogledao ni u Pita, ni u gospodina Tanena, koji su ćutali, čekajući da se lift zaustavi. Kada su izašli iz lifta Tanen sačeka da se vrata za njim zatvore, a onda reče:

- Čini mi se da ćemo morati da promenimo hotel. Ovde nisu preterano ljubazni prema gostima.

- Ne razumem o čemu govoriš - reče Tabasko Pit. - Meni se ovde ne sviđa. - Neće još dugo - reče tajanstveno Tanen i namignu. - Ali, nemoj se previše žastiti zbog toga.

- Zbog čega? - upita zbunjeno Tabasko Pit.

Postalo je jasno deset sekundi kasnije, kada su otvorili vrata sobe...

Zatekli su sobu u tako veličanstvenom neredu da se čak ni krevet nije mogao prepoznati, jer je bio rstavljen na sastavne delove. Posteljina beše razbacana i mestimično iscepana. Plakari razvaljeni. Čak su i slike sa zidova - jeftine reprodukcije loših

pejzaža - bile razbijene. Nešto odeće koja je pripadala Pitu i Tanemu, beše pocepana i bačena na pod. Jedna torba gospodina Tanena je bila sasvim uništena. Ušavši u kupatilo zatekoše razbijenu bočicu sa kolonjskom vodom, polomljen žilete i smrvljen pribor za brijanje. Čak su i češljevi bili polomljeni i bačenu u umivaonik.

- Pakla mu! - zareža Pit. - Kad bi znao ko je ovo učinio...

- Rekao sam ti da se ne žestiš previše - reče mirno Tanen. - Budi siguran da nikada nećeš saznati ko je ovo učinio. Ali, meni je sasvim jasno da ko-mpletno osoblje hotela zna za posetu našoj sobi. Normalno, niko od njih se neće usuditi da bilo šta kaže.

- Kako si znao? - upita Pit.

- Prijatelju, ljudsko ponašanje je u suštini samo amaterska kopija ponašanja likova iz hollywoodskih filmova, a ti likovi se uvek ponašaju krajnje jednostavno.

- Ne vidim kakve to veze ima sa ovim - reče Pti iznenađeno.

- Kada smo ulazili u hotel portir na vratima je naglo pronašao nekakav sporedan posao, što mu je samo bio dobar razlog da se udalji od nas. Ljidi sa recepcije su iznenada pootvarali nekakve knjige i zabili noseve u njih. Konačno, liftbojs se trudio da po stohiljaditi put pročita uputstvo

za korišćenje vozila, samo da mu pogled ne bi pao na lice nekogas od nas. To je moglo da znače samo jedno...

- U redu! Ne moraš dalje reći Pit. - To je značilo da znaju nešto što je za nas jako neprijatno i da ne žele da se izlože opasnosti da ih mi o tome upitamo bilo šta.

- Tačno - klimnuo je eglavim Tanen studirajući svoje lice u razbijenom ogledalu. - To što su oni prikrivali, po mom računu, mogla je biti samo ilegalna poseta našo sobi. Neko je, izgleda, uložio prilično napora da pokuša da dozna ko smo mi, u stvari. Srećom, nije uspeo.

- Čitao sam u nekim knjigama da južnjaci mogu biti budale, ali nisam verovao da mogu biti baš tolike - reče jedko Pit. - Šta su mogli da doznaju o nama iz tri para gaća i dve košulje?!?

- Nisu oni tražili gaće i košulje, stari moj - osmehnu se Lesli - Tražili su nešto drugo. Ali, odnekle sam očekivao da bi nam se ovo moglo dogoditi, pa sam to nešto drugo ostavio na sigurno mesto.

- Tvoja oprema?! - Tabasko Pit se isceri. - Naravno... Nije ovde, zar ne?!

- Nije - nasmeja se kratko Tanen.

- I... Misliš da bi bilo dobro da promenimo hotel - upita Pit.

- Ne bi mnogo pomoglo. Osim

što bi ljubazni domaćini morali da demoliraju još jednu hotelsku sobu - reče Tanen. - Pravićemo se kao da je sve u najboljem redu. Pomozi mi da sklopim krevete, da bi smo imali noćes na čemu da spavamo!

- Zar ne misliš da bi bilo logično da bar protestujemo na recepciji zbog ovog?

- U svakom drugom slučaju bio bi za to - reče Tanen. - Međutim uveren sam da bi to bilo neprijatnije hotelskim službenicima nego nama. Oni se prave kao da se ništa nije dogodilo, pa ćemo i mi tako.

Tabasko Pit je odmahivao glavom gledajući kako Tanen traži ostatke ogledala, a zatim jednu veću krhotinu stavlja na ivicu polomljenog ormarića, podešavajući malu površinu ogledala tako da može da vidi svoje lice. Zatim je gospodin Tanen izvukao iz unutrašnjeg džepa svog sakoa kožnu kutiju veličine bombonjere, za koju se Pit pitao kako je samo mogla da stane u unutrašnji džep, i otvorio je. U kutiji je bio profesionalni pribor za filmske šminkere.

Tanen više nije rekao ništa. Bukvalno je svlačio kožu sa lica. Doduše, to nije bila njegova prava koža, već plastična, šminkerska koža kakva se koristi u pozorištu i na filmu. Nekoliko minuta kasnije od lica gospodina Tanena

nije ostalo gotovo ništa, osim dubokih plavih očiju...

- Ovako si mnogo lepši rakao je Tabasko Pit gledajući u lice svog prijatelja Leslija Eldridza.

*

*

*

Čovek širokih ramena, gotovo bez vrata i glave prekrivene papirijastom kosom, obučen u široku, prljavu košulju i izlizane farmerice, odbijao je guste dimove iz cigare škiljeći na jedno oko, dok je drugi, visok i koščat, sa krivim nogama, obučen u kožni prsluk i kožne pantalone okretao brojčanik na telefonu. Telefon se nalazio na zidu telefonske stanice na izlazu iz Kroseta, na drumu koji je vodio prema El Doradu.

- Požuri, Garete - reče pušač.

- Olabavi, Vilbore - reče koštunjavi i isceri se neprijatno. Prekinuo je vezu i okretao ponovo. - Zauzeto je. Pokušavam...

Garet je morao da okrene telefonski broj još nekoliko puta. Pri tome je mršto obrve i stezao usne, kao da radi nekakav precizan i težak posao. Konačno, lice mu je sinulo, što je bio znak da je

veza uspostavljena.

- Halo - čulo se sa druge strane žice. Glas je zvučao kao da njegov vlasnik drži grlo u frižideru

- Garet ovde - koščati čovek prisloni dlan uz slušalicu, kao da je krije.

- Očekivao sam da ćete se javiti mnogo ranije - reče hladni glas. - Šta ste pronašli?

- Ništa, šefe - reče Garet. - Apolutno ništa. Ako i ima nešto, onda to ti momci nose sa sobom. U sobi nije bilo ničega.

- Ne budali, Garete - reče hladni glas. - Moralo je biti bar nečega! Bilo kakav papirić... Račun od rent-a-kara, bar to...

- Ništa - ponovi Garet. - Ni maramica!

- Prokleti bili! - glas postade još hladniji. Jesam li rekao da obratite pažnju ne nalepnice na torbi? jesam li rekao da dobro pogledate u odeću, jer možda postoji trag hemijskog čišćenja ili nečeg sličnog? Jesam li rekao da pogledate u korpu za otpa-tke? Jeste li zavirili u cipele?

- Jesmo, šefe - odgovori spremno Garet. - Ništa.

- Ništa ti je u glavi! - Legalni glas je jedva kontrolisao gnev. - Jeste li pogledali u posteljину?

- Uništili smo čitavu sobu, šefe - izgovori Garet saponosom. - Prazno! Nula! Nijente!

- Poštedi me italijanskog,

budalo! - zareže Gareto^v sagovornik. - Nisam vam rekao da uništite sobu već da pronađete bilo šta što bi moglo da mi kaže odakle su ta dvojica i čime se uopšte bave! Jeste li razgovarali sa sobaricom?

- Vilbur je pritisnuo sobaricu - Gare^t se iskezi. - Bila je spremna da mu da sve osim onoga što je Vili tražio, ako me shvatate!

- Ne zanimaju me vaši seksualni poduhvati, Garete - reče hladni glas. - Zanimaju me ti ljudi.

- Hoćete li da ih skleptamo i dovedemo? - upita Gare^t.

- Ti si zaista budala, Garete možda i veća od Vilbura. Neću da ih... skleptate! Hoću da zavirite u automobil tog Tanena. Ali, nemojte ga uništiti, zaboga! Bio bih srećan kada bi ste to uspeli da izvedete da on i ne primeti da mu je neko po automobilu.

- Daćemo sve od sebe, šefe - reče Gare^t. - Znam i kako ćemo to da uradimo. Zdipićemo kola i na miru ih...

- Ne! Kretenu! - uzviknu Gareto^v sagovornik. - Nikada se nećete naučiti da uradite posao kako valja! Znaš li gde se nalazi taj automobil?

- Znam, šefe - reče ponosno Gare^t. - U hotelskoj garaži.

- Neka tamo i ostane. Uzmite ključ od momka iz garaže i pregledajte detaljno kola i ne

pomerajte ih sa mesta!

- Biće sve kako kažete, šefe! Šta još treba da uradimo? - upita Gare^t.

- Treba da ih držite na oku! Hoću da znam kuda se kreću, sa kim se susreću i sa kim razgovaraju! Ako uspete sve to da zapišete biće dobro, jer u vašu memoriju nisam siguran.

- Vilbur će zapisati - reče Gare^t.

- Ako ovaj posao ne uradite kako treba, računajte da će te do kraja života biti čuvari deponije đubreta! Obećavam!

- Šefe, ništa ne brinite - reče samouvereno Gare^t. - Prokljuvićemo Vilbur i ja tu dvojicu i čim nešto doznamo odmah javljamo!

- Bolje neka bude tako - reče smrznuti glas i prekide vezu pre nego što je Gare^t zaustio da kaže još nešto što mu se činilo važno.

Okrenuo se, držeći slušalicu u ruci i izbečio se na Vilbura, sležući ramenima.

- Poludeo je, a?! - reče Vilbur.

- Još nije - reče Gare^t. - Sada nam je naredio da odemo u hotelsku garažu i preturamo malo po kolima tog Tanena.

- Razbukaću ih! - zgrozio se Vilbur mašući pesnicom.

- Ne smeš! - reče Gare^t. - Šef je rekao da mora da izgleda da ih nismo ni takli.

- Nema veze - reče Vilbur i

iskezi se. - Reći ćemo da nismo to mi uradili... Ako ništa drugo, pokidaću mu sve žice u motoru, pa neka se onda tim kolima vozi u pakao, ako želi!

- Ali, šef je rekao... - reče Gareth, ali nije nastavio, jer je Vilbur već žurno koračao prema njegovom "fordu", parkiranom nekoliko desetina jardi dalje. Gareth na to samo odmahnu rukom.

Vozio je Vilbur, kao i uvek, jer Gareth ne samo da nije imao vozačku dozvolu već nije znao da promeni brzine. Njih dvojica su se inače sjano nadopunjavali. Vilbur je znao da piše, a Gareth je pamtio brojeve telefona. Vilbur je vozio, a Gareth je provaljivao i obijao brave. Gareth je pio, a Vilbur je jurio žene. U Krosetu su bili poznati po tome što su mogli da unište bilo koji lokal, ako samo odluče da započnu tuču.

Kada su se dovezli pred hotelsku garažu, mladić u hotelskoj uniformi koji je stajao na ulazu preblede. Vidno je drhtao sedeći u svojoj kućici sa malim stolom i pultom na kome su visili redovi automobilskih ključeva. Poznavao je Vilbura i Gareta mada je silno želeo da zaboravi dan kada ih je upoznao. Gareth se naže iznad njega i šapnu gotovo nežno:

- Zarađuješ, Bile, zar ne?! Pošteno zarađuješ, a?

- Trudim se, gospodine Garete

- reče mladić.

- Onda... Imaćeš lovnu da nam vratiš dug, zar ne?! - upita Gareth.

- Do kraja nedelje ću imati novac - reče mladić.

- Do kraja nedelje bi se dug mogao udvostručiti - reče Gareth. - Znaš već kakó to ide... Tržište, potražnja, ponuda, kamate i takve gluposti...

- Molim vas, nemojte preterivati - pokušao je da izgovori mladić odlučno. Ustvari, cvokotao je.

- Hajde, hajde - prišao je Vilbur. - Nemoj plašiti momka, Garete. Možda ćemo mu i oprostiti taj dug?!

- Ne razume! Kako? - upita mladić iznenađeno.

- Vilbur je u pravu - reče Gareth - mžda bi smo mogli i da zaboravimo taj dug, ako nas pustiš u garaži i ako nam daš ključ od kola onog stranca, Tanena... Ti već znaš koja su to kola, sugurno.

- Ne znam, zaista... - Mladić je pokušao da se izvuče, iako već beše rešio. - Ako se sazna?

- Ako se sazna, reci samo da smo te naterali - isceri se Vilbur. - Dakle? Ako nam to učiniš, možda ti nećemo naplaćivati dug...

- Mladić spremno dohvati ključ Tanenovog automobila. Bledilo sa njegovog lica isčezlo je čim se ponadao da će moći da skine sa vrata Vibura i Gareta.

Taj dug... Tih dvestotinjak dolara za nešto malo neoprezno kupljenog kokaina... Kupljeno od vilbura i Gareta! Mladić čak nije ni iskoristio taj kokain. Nije imao ni nameru, jer je samo hteo da se napravi važan pred devojkama, prilikom jedne žurke. Pružio je ključ i osmehnuo se.

- Budite pažljivi, momci - reče mladić. - Ne bih želeo da se gost žali.

- Ni mi ne bismo želeli - reče Gareth.

- I, zapamti! - Vilburt se unese u lice mladiću. - U petak spremi lov!

- Ali rekli ste... - zausti mladić.

- Rekli smo "možda" dečko! Samo "možda" - reče Gareth mirno.

Ušli su u garažu praćeni razočaranim i besnim mladićevim pogledom, ali više nisu obraćali pažnju na njega. Smejućali su se hodajući brzo između redova automobila, tražeći onaj sa registarskim tablicama El Dorada.

Vilbur ubrzo rukom pokaza na automobil koji su tražili. Bodrim korakom su krenuli prama automobilu. Nisu previše cifrali - čim su prišli Vilbur uhvati za bravu i povuče iz sve snage...

Nešto krcnu u bravi i kada je Vilbur povukao još jače, onda popusti i vrata se otvoriše!

- Kad bi smo samo imali nekakvu baterijsku lampu? - reče Gareth. - Ovde nema dovoljno svetla.

- Pa, upali svetlo - reče Vilbur zavladeći ruku u automobil da bi otvorio i ostala vrata. - Prekidač je, čini mi se, tamo...

Garet se okrenuo da pogleda gde se nalazi prekidač, sa namerom da krene prema njemu. I, tada mu se učinilo da se nešto poput ogromne senke izdvojilo iz tame u uglu garaže i krenulo prema njemu, promičući izmičući preko prerađenih automobila.

- Šte je ono? - upita Gareth.

- Koje? - upita Vilbur.

- Drže li ovde velike pse ili nešto tako? - upita Gareth napinjući pogled ka mestu gde mu se učinilo da je video veliku senku. - Da ne iskoči kakav džukac da nas pocepa, a?

- Ako i iskoči, ti ga prosto zakolji! - zakikota se Vilbur koji već beše ušao u automobil. Upalio je malo svetlo iznad vozačevog sedišta i mašio se rukom za kasetu. Iako jednostavno nije poznavao osećaj straha Gareth mahinalno zavlade ruku u džep gde je držao veliki perorez, na koji je bio veoma ponosan. Oštrica od deset inča na jednom perorezu - to je za Gareta bilo nešto našta čovek može biti ponosni! Pogledao je još pažljivije, ali sada ništa nije video.

- Izgleda da mi se učinilo - rekao je i okrenuo sa prema automobilu.

Tada ga je tresnuo!

Garetu se smrači pred očima pre nego što je i bio svestan da je dobio snažan udarac u potiljak. Tonuo je u nepreglednu dubinu u kojoj nije bilo ničega. Čak ni bola.

- Šta bi? - upita Vilbur gledajući kako Garet pada na kolena, a zatim na lice ne pokazujući znake života. Ma koliko se trudio, Vilbur nije bio u stanju da vidi šta je oborilo Gareta.

- Nije lepo otvarati tuđa kola - reče neki glas za koji Vilbur nije bio u stanju da odredi u stanju odakle dolazi.

- Prokleti... - Zaustio je Vilbur i počeo da se izvlači iz automobila, spreman da polomi vrat bilo kome ko je to izgovorio.

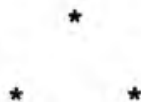
Nije imao priliku da ga upozna. Jer, iako mu se učinilo da je primeto njegovu senku, nikada neće biti u stanju da kaže da je ta senka imala i telo. Međutim, bilo kako bilo, ta senka ga je tresnula nečim gotovo oštrim u pleksus i Vilbur je od tog udarca naprosto morao da izdahne i poslednju česticu vazduha koju je imao u plućima.

Naravno, onesvestio se pre nego što je pao, a kako je ponovo počeo da diše - toga se nikada neće setiti!

Senka koja je tiho i brzo neutralisala Gareta i Vilbura povuče se u tamu, a na njeno mesto stupi krupna figura Tabasko Pita...

- Bio si u pravu - reče Tabasko Pit mirno. - Vratili su se da provere tvoja kola. Ali, trebalo je da ih pustiš meni!

- Nemoj da praviš sebi previše neprijatelja - reče senka iz tame. - Već ih imaš dovoljno ovde.

Sidni Džekson je sedela na tremu ispred kuće. Na stolu pred njom se nalazila skoro ispraznjena boca belog vina i prepuna pepeljara. Sindi beše zabacila glavu na naslon stolice i pušila je gledajući kolutove dima kako se izvijaju prema škiljavoju, žutoj sijalici iznad njene glave. Mutne oči behu joj mirne i gotovo nepomične. Nije uopšte reagovala kada je čula zvuk motora koji se približavao kući, mada je sasvim dobro znala da se to Ronald vraća. Bilo joj je svejedno što je već odavno prošla ponoć. Uopšte, za nju je sve bilo svejedno.

Iza njenih leđa se otvoriše vrata kroz koja samo proviri čovek zalizane kose. Kada se uverio da farovi automobila pripadaju kolima koja je čekao,

bacio je hitar i prilično prezriv pogled na Sindi Džekson. Njena zgužvana, tanka haljina od jeftinog platna bila je zadignuta iznad kolena i raskopčana na grudima toliko da nije skoro ništa krila. Moglo se reći da je Sindi Džekson zgodna ženica, sa tim dugim nogama i čvrstim grudima, ali - od nje se širio miris alkohola i duvana... Čovek se namršti i ponovo nestade u kući.

Zamenik šerifa je zaustavio svoj automobil ispred garaže i izašao zastjkujući pored vrata. Video je svoju ženu na tremu. Pljunuo je u stranu. Sindi mu se gadila. Bili su u braku već pet godina, a poslednja četiri ona je provodila i dane i noći uz bocu i gomilu cigareta, ne radeći apsolutno ništa, osim što je ponekad buljila u televizor, a i tada je gledala, recimo, kraj filma i prvu polovinu poučne emisije o uzgoju ovaca na Novom Zelandu. U drugim časovima je spavala, ne svlačeći se. Sa mužem više odavno nije razgovarala.

- Zašto sediš tu tako raskrečena? - upita je Džekson prilazeći tremu. - Sedi bar unutra.

Ona veoma polako pokrenu glavu, kao da se bojala da se nešto ispod lobanje ne pomeri i ne pokvari joj zadovoljstvo. Pogledala je muža i preko lica joj poput sitnog talasa prelete nešto

nalik na osmeh. Nije mu odgovorila.

Umesto odgovora ponovo se otvoriše vrata i kroz njih ponovo proviri čovek zalizane kose. Klimnuo je Džeksonu glavom, što je trebalo da bude znak da je sve u redu.

- Aha! Stigli ste - reče Džekson. Uopšte nije bio iznenađen. Još jednom je pogledao sa očitim nezadovoljstvom ženu, pre nego što je ušao u kuću.

Sindi je muža otpratila pogledom, a zatim vrlo oprezno vratila glavu na naslon stolice. No, tada brzo podiže glavu, zatvorivši načas jer joj se mutilo među ušima.

Učinilo joj se da je nešto videla. Tamo, kod automobila, ispred garaže. Napinjala je pogled, pokušavajući da izoštri razmazanu sliku, ali nije bila u stanju da vidi ništa. Ipak, činilo joj se da je ipak videla nešto.

Stajalo ju je dosta truda da ustane sa stolice. Zatim je nekoliko trenutaka napeto stajala pored stola, pokušavajući da rukom pogodi pepeljaru sa namerom da ugasi cigaretu. Konačno, kada joj je to pošlo za rukom, uspravila se i ukočenim korakom krenula niz trem, prema garaži.

U stvari, nije znala šta traži ni šta očekuje. Ali, njen um, pomeren od alkohola, jednostavno joj je naredio da ode i pro-

veri da li tamo ima bilo čega. Stala je na kraju trema i zagledala se u tamu, a potom sišla sa trema i zakoračila prema automobilu.

Obišla je vozilo sa svih strana dodirujući ga rukama u nesvesnom strahu da će izgubiti ravnotežu. Začudila se kada je videla zadnji prtljažnik širom otvoren. Nije primetila da je Ronald otvarao prtljažnik. Slegla je ramenima i krenula nazad, prema tremu.

Čovek sa zalizanom kosom je kroz prozor pratio Sindi. Odmahnuo je glavom nekoliko puta pre nego što je rekao:

- Tvoja žena je totalno skrenula.

- To se tebe ne tiče, Parkeru! - odbrusi žustro Džekson.

Treći čovek, koji je sasvim mirno sedeo u fotelji ispred akvarijuma, gledajući nemirno lebdenje šarenih ribica, osvrta se prema Parkeru i Džeksonu i dubokim, tihim glasom reče:

- Nismo se sastali da razgovaramo o Deksonovoj ženi.

- Razume se, doktore - požurio je da kaže Parker.

- Ne znam kako da do kraja rešimo naš problem, Džeksone!? - reče čovek koga su oslovljavali sa "doktore".

Nije ni pogledao šerifovog zamenika. Gledao je ribice.

- Nije to tek tako, doktore -

reče Džekson.

- Kroset nije mesto gde se to može lako prodati. Klinci nemaju lov. A i kako da uterujem dugove kada poznajem sve te klince?

- O tome nije bilo reči kada si ušao u biznis, Džeksone - reče doktor. - Bilo je dogovoreno da ti prodaš ta dva kilograma i da ja dobijem svoj novac u roku od tri nedelje, a ističe osma nedelja...

- Dajte mi još tri dana - reče Džekson. - Imaću ostatak za tri dana.

- Imaćeš i još dvadeset hiljada duga više, Džeksone - doktor prvi put pogleda u zamenika šerifa. - Otezanje sa isplatom košta. Ne samo mene. Ja sam samo posrednik, kao što si i ti.

- Dvadeset hiljada?! - zapanji se Džekson. - Pa, to sve zajedno iznosi gotovo sto hiljada!

- Osamdeset pet - ispravi ga Parker, uključujući se u razgovor. Izgovorio je te reči sa izvesnom nasladom. Cinički.

- Ili... - reče doktor. - Možemo da se dogovorimo na drugi način!?

- Ne znam da li će Rendi ponovo pristati na tako nešto - reče Džekson.

- On će uraditi onako kako ja kažem - kazao je doktor mirno. - Ovde se ne radi, gospodo policajci, samo o trgovini narkoticima, već i o vašim lepim značkama. Ja

znam mnogo načina da nekoga uništim!

Džekson zausti da nešto izgovori, ali brzo zatvori usta. Stezao je zube. U sebi je proklinjao čas kada je uopšte sreo doktora Vitekera, i sva ona obećanja i kule od magle koje su skrivale gomilu dolara.

- Imaćete novac za tri dana - reče zamenik šerifa što je mogao mirnije.

- Biće bolje da je tako - doktor Viteker klimnu glavom. - Osim toga, spremajte se da dobijete još robe. Kroz desetak dana. Još jedno kilo. Čist "kolumbijac"! Ako ga razblažite možete da zaradite dvesta hiljada bez velikog napora.

- Ne znam da li je to izvodljivo - reče Džekson sada već otvoreno gnevno.

- Ne viči na mane, Džeksone - tiho reče doktor.

- Smiri se, Džeksone - preteći izgovori Parker. Ruku je držao u džepu.

Zamenik šerifa se okrete polako i pride staklenom stočiću u uglu sobe na kome su stajale boce sa pićem. Nalio je sebi veliku čašu viskija, a zatim je ispio u dva gutljaja.

- Izgleda da ti i Rendi niste ozbiljno shvatili sve ovo. Ovo je biznis, čoveče! - reče doktor i konačno se odmače od akvarijuma. - Nema zezanja! Nema

odustajanja!

- Razgovaraću sa Rendijem - reče Džekson prigušeno.

- Razgovaraj - sleže ramenima doktor Viteker. Ako ne možete da skupite novac, onda... Pronađite nešto za mene! Odbiću vamod duga pedeset hiljada.

- Moglo bi biti sumnjivo - reče Džekson. - Dva slučaja iz istog mesta... To bi moglo biti sumnjivo!?

- To je vaša briga - doktor Viteker se osmehnu skoro ljubazno. - Ako vam se to ne dopada, onda skupite novac i pripremite se za sledeću pošiljku kokaina!

Nije bilo odgovora. Viteker je gledao oštro u Džeksona, koji skrete pogled.

U tom trenutku Perker naglo podiže ruku, kao da želi da ih upozori na nešto. Prišao je prozoru, pazeći da ne stane ispred njega. Odškrinuo je zavesu i oprezno pogledao napolje. Džekson ga je začuđeno gledao.

- Šta je?! - upita zamenik šerifa.

- Neko je bio na prozoru - šapnuo je Perker.

- Izgleda da tvoja žena mesečari - isceri se doktor Viteker na Džeksona. - Mislim da su joj potrebna jača pića. Onda bi spavala duže... Idemo, Valtere! - reče Viteker Parkeru. - Obavili smo naš mali razgovor. Siguran

sam da ćemo obaviti posao sa lo-
vom, kada dođemo sledeći put...

Parker, međutim, nije odmah
krenuo. *Prvo je otvorio prozor i
pogledao kroz njega. Video je
samo tamu. Parker potom zatvori
prozor i krete za Vitekerom koji
je već izlazio kroz vrata.

- Sindi je sedela zavaljena u
stolici, pušeci još jednu cigaretu.
Dva čoveka prodoše pored nje,
pri čemu je Parker odmeri pogle-
dom. Bez zazora je sasvim jasno
rekao:

- Kada bi smo mogli da je
otreznimo... Možda...

- Prekini, Valtère - preseče ga
doktor Viteker.

Ubrzo su nestali u tami koja je
krila stazu od kuće do drumu, na
kome ih je čekao automobil.
Džekson ih je posmatrao sa
vrata, besan i ponižen. Kada su
zamakli, on se okrete ženi. Prišao
je i neko vreme samo stajao iznad
nje, ne znajući šta da učini u
svom gnevu. Konačno, uze bez
žurbe bocu, u kojoj je bilo sasvim
malo pića, i baci je u žbunje koje
je razdvajalo garažu od kuće.
Boca se razbi uz tresak. Sindi
nije reagovala.

- Trebalo je da te strpam u
ludnicu onog časa kada si prvi
put uzela bocu u ruke, gaduro!

Ona - lagano podiže glavu.
Gledala je u muža mutnim pogle-
dom, koji je bio neverovatno
nežan. Veoma sporo usne joj se

razvukoše u osmeh. Džekson
opsova prigušeno i besno, uz
treskanje vratima, nestade u
kući.

Nije mogao da vidi par
čeličnoplavih očiju, koje su virile
iz proreza na čudnoj, crnoj odeći
koja je prekrivala čitavo telo
čoveka koji je čučao u žbunju, na
svega nekoliko stopa od mesta na
kome se razbila boca. Te oči su
posmatrale netremice...

potom se čovek u crnom pok-
renu, tiho poput njihanja pau-
kove mreže, i nestade u tami
brzinom divlje zveri u bekstvu.
Na tren ga osvetli bleđi zrak svet-
losti iz kuće, zaiskrivši na
balčaku mača koji mu je bio
pričvršćen na leđima.

Nindža se kretao hitro i tiho
kroz tamu, vešto preskačući sve
prepreke. Stigao je na drum do-
voljno brzo da vidi kako Parker i
Viteker ulaze u svoj automobil.
Svetla na automobilu se upališe u
trenu kada je nindža dopuzao do
njih i munjevitim pokretom ruke
zakačio mali, magnetni odašiljač
za dno kola, odmah iza prednjeg
točka. Otkotrljao se u stranu,
krijući se u jarku pored drumu
pre nego što su ljudi iz automo-
bila mogli bilo šta da primete.

Nindža se mislio: "Rekao je da
je samo proverio da li je Alisa tu.
Rekao je da je to bio njegov
zadatak. Postavljao sam pogrešna
pitanja pravoj osobi..."

Nekoliko minuta kasnije tamna senka večnog ratnika izroni iz žbunja porad drumu, na mestu gde je bio parkiran automobil u kome je, za upravljačem sedeo Tabasko Pit. Nindža se smesti na zadnje sedišta i istoga časa počne hitro da svlači crnu odeću...

- Već gotovo?! - preneo se Tabasko Pit - kako je bilo?

- Sada znamo više nego jutros, i manje nego što ćemo doznati sutra - odgovori Leslie sa zadnjeg sedišta. - Vozi brzo u hotel! Moraću ponovo da navučem lice Olivera Tanena. Zatim će mo otići kod Deборе. Tamo će mo imati sastanak sa osobom koja bi mogla da zna više nego što je bila spremna bilo kome da kaže.

- O kome pričaš? - upita Pit.

- Rendi Dankanu - reče Leslie mirno. - Vozi, sad!

*

*

*

- Odakle je stigao poziv? - upita žučno šerif Dankan ušavši u prostoriju u kojoj je sedeo dežurni telefonista. Šerif je bio u civilu. U stvari, već je bio zaspao kada su mu javili iz stanice za taj poziv.

- Iz San Franciska, šefe - reče policajac. Proverio sam tri puta.

Iz neke glavne telefonske govornice u San Francisku.

- Rekao si da si ga snimio - reče šerif. - Hoću da ga čujem!

Tehničar otvori kasetofon i ugura kasetu. Pritisnuo je dugme i sačekao da počne reprodukcija. Nije gledao u šerifa. A, da je pogledao u lice Redija Dankana video bi napetu zabrinutost, zapanjenost, zbunjenost i bes. Kasetofon se oglašio:

"Halo! Policija u Krosetu, Arkanzas?"

"Da, gospodo! Možemo li vam pomoći?"

"Možete! Recite šerifu Dankanu da odmah dođe u kuću Deбора Saks. Najbolje sam. To je vrlo važno za istragu koju vodi"

"Možemo li da znamo vaše ime?"

"Naravno... Moje ima je Alisa Ekert!"

Onda se začulo "klik" - veza se prekinula...

Tehničar isključio kasetofon i tada pogleda u šerifa, koji se hitro okreće i pogleda u stranu. Rekao je, ne skrivajući bes:

- Kakva je to neslana šala?

- Ne znam, šefe - reče policajac. - Čim sam to čuo učinilo mi se neobično i zato sam odmah proverio odakle je poziv stigao. Snimak imamo jer ionako sve snimamo...

- U redu je - reče šerif pokušavajući da se smiri. - Dobro

si uradio!

- Šefe, zar nije Alis Ekert ime one devojčice koja je nestala pre četiri - pet dana? - upita policajac prostodušno.

- Jeste - reče šerif cepteći. - Ali, taj glas svakako nije glas jedne devojčice. Ta žena možda samo zna nešto o devojčici?!

- Hoćete li otići kod Debore? - upita policajac. - Možda sve to stvarno ima veze?

- To je samo prokleta provokacija! - uzviknu šerif. Zakoračio je da krene, a onda se predomislio i hitro izvukao kasetu iz kasetofona. - Ovo ću poneti da preslušam kod kuće na, miru. Možada će me nešto sa snimka upozoriti...

- Naravno, šefe - reče jednostavno tehničar.

- Ako bude još sličnih poziva, obavezno mi javite - reče šerif izlazeći.

Udahnuo je duboko nekoliko puta našavši se na hodniku. Osećao je drhturenje u dijafragmi i mučninu u želucu. Mi-slio je: "Ovo mi nije trebalo!" Stezao je u ruci kasetu i u sebi ponavljao čitav snimak još nekoliko puta. Pitao se čiji je to ženski glas, koji je zvao čak iz San Franciska. Kako neka žena u San Francisku može uopšte da zna za Alisu Ekert?

Morao je da se uzdrži da ne potrči i koračao je ukočeno kroz

prostoriju policijske stanice, približavajući se izlaznim vratima. Policajac na prijavnici, dežurni te noći, ustade i pozdravi ga. Tek tada šerifu Dankanu pade na pamet da je iz sopstvene kuće izašao bez oružja, što nije bio njegov običaj.

- Imate li ključ od ormara sa oružjem, pozorniče? - upita šerif policajca sa prijavnice.

- Naravno, šefe! - glasio je spreman odgovor.

- Treba mi jedan "kolt.45" i dvadesetak metaka - reče šerif zapovedničkim glasom koji nije trpeo ni pogovora ni objašnjenje.

Policajac spremno pronađe ključ, pride ormaru sa oružjem iza svojih leđa i otključa ga. Hitro je pronašao oružje i municiju i sve to pružio šerifu.

- Neka iznenadna akcija? - upita policajac, ali ga Dankan pogleda tako oštro da je bilo jasno da neće dobiti odgovor.

Šerif Dankan nije bio čovek koji bi se kolebao u bilo kakvoj neugodnoj situaciji. Uostalom, još od rane mladosti važio je za uzornog mladića, kasnije za uzornog čoveka. Odličan student, sjajan sportista, omiljen u društvu, poštovan od starijih, vrlo rano se uključio u političke tokove u Krosetu. No, više ga je privlačila mogućnost da zasiti svoju glad za vlašću - iznenadivši sve svojom kandidaturom za šerifa. Njegovo

glasovito poštenje i ostali kvaliteti bili su dovoljni da pobedi starog šerifa, mlakog starca koji je sve neprilike u gradu rešavao prebacujući odgovornost na sebi potčinjene.

Na prste jedne ruke su se, međutim, mogli izbrojati ljudi koji su znali da Rendi Dankan nije uopšte ono što su građani Kroseta morali da misle o njemu. Bio je strastan kockar, a ta strast je vremenom prerasla u bolest. Jednom u dvadesetak dana Dankan je jednostavno nestajao na dva ili tri dana iz grada, obično pravdajući te nestanke službenim stvarima tajne prirode. U stvari, odlazio bi u Las Vegas ili Atlantu i - gubio ogromne sume novca na ruletu. Na početku je gubitke pokrivao izmamljivajući novac svoje naivne i derežljive, i naravno bogate majke. Kasnije, kada više nije mogao da računa na majku, počeo je da iznuđuje novac od uhapšenih kriminalaca. No, ni to nije bilo dovoljno...

Vozio je automobil namerno sporo. Trebalo mu je vremena da razmisli. Taj poziv ga je pogodio poput groma. Ma kako kombinovao, nikako nije dolazio ni do osnovne ideje o tome ko bi čak u San Francisku mogao znati za Alisu Ekert...

Ali, bilo je važno da neko zna nešto o tome i to zna mnogo više

nego što bi to moglo njemu, šerifu Dankanu, da prija. Bio je spreman na svaku vrstu iznenađenja. Bio je, takođe, spreman da uništi sve i svakoga ko na bilo koji način može da ugrozi njegov položaj. Bio je spreman!

Ispred stare kuće porodice Saks, jedne od najstarijih u Krosetu Debora je ostala kao jedini potomak - šerif ugled parkiran kamionet. Znao je da kamionet pripada Deborinom bivšem mužu, razmaženom i bezvoljnom, lepuškastom Karlu. Upitao se šta li Karl može da radi tako kasno kod bivše žene...

Šerif je koračao prema kući osećajući težinu pištolja zataknutog za pojas na leđima. U kući je gorelo samo jedno svetlo. Koliko se Rendi Dankan seća, bilo je to svetlo u kuhinji. Na tren je zastao razmišljajući da li da se najavi...

Ušao je bez kucanja, bučno otvarajući vrata. Smatrao je da bi takav nastup na neki način dokazao njegovu nadmoć, što je sasvim odgovaralo njegovom položaju.

Mada je očekivao da se Debora i Karl bar malo uplaše, niko nije reagovao na buku. Šerif pođe prema kuhinji na kojoj su vrata bila pritvorena. Kroz pukotinu je probijalo svetlo.

Gurnuo je vrata nogom držeći ruku iza leđa spreman da izvuče

pištolj ako se ukaže potreba. Nije bilo potrebe za tim. U kuhinji je bila samo Debora. Spavala je sedeći na stolici, glave naslonjene na ruke prekrštene na stolu. Ispred nje se nalazila gomila fotografija. Šerif pride - bile su to fotografije Alise Ekert, Deborine ćerke. Šerif Dankan je pažljivo skupio fotografije, složio ih i ostavio na sto okrećući ih prema površini stola da se Alisin lik nije mogao videti. Zatim dodirnu Deborino rame...

- Ko?! - Debora se prenu gotovo skočivši sa stolice.

- Ne boj se - reče šerif. - To sam samo ja, Rendi Dankan.

- Šerife! - uzviknu Debora raširivši oči. - Ima li novosti? Jeste li našli Alisu?

- Smiri se - reče šerif. - Na žalost, Alisu još uvek nismo našli.

Debora pogleda na zidni časovnik, međutim on beše odavno stao. Ona zatim pogleda na svoj zglob, ali u tom trenutku nije nosila ručni sat. Nervozno je zamahnula bujnom kosom. Upitala je:

- Koliko je sat?

- Blizu dva - reče šerif. - Da li je i Karl ovde?

- Mislim da se odmara u sobi - reče Debora. - Sasvim je iscrpljen. I ja sam. Zašto dolazite ovako kasno?

- To je teško pitanje - reče

šerif. - Ima li još nekoga u kući?

- Nema - odgovori Debora. - Šta to treba da znači?

- Proveravam samo - reče šerif. - Rutinska provera...

Debora se činilo da to ipak nije bila rutinska provera. Jer bilo joj je čudno što je Dankan u civilu, pa čak i ne nosi značku. Istovremeno, nije joj promaklo da je šerif naoružan.

- Hoću da znam šta se dešava? - upita Debora uzdrhtavši. - To mora da ima veze sa Alisom! Da niste...

Nije se usudila da dovrši pitanje. Sama misao da bi se detetu moglo desiti nešto strašno, najstrašnije, sasvim je blokirala Deboru. Ona poklopi usta rukama da joj se ne bi oteo vrisak.

- Ne! Ništa se nije dogodilo - reče brzo šerif. - Još ništa ne znamo, u stvari. Istraga je još u toku. Ja sam došao samo da proverim malo, i to je sve. Debora je gledala prestravljeno. Još nije bila načisto da li da mu poverije ili ne. Možda on nema srca da joj kaže užasnu vest? Možda se boji da će se njoj nešto dogoditi ako joj kaže?!

- Govorite li istinu, šerife? - upita jedva čujno.

- Ponavljam, još nemamo ništa pozitivno. Ali ni negativno - kazao je šerif i malo počutao. Gde je tvoj prijatelj Pit?

- U gradu je - odgovori Debora tiho. - Spava u hotelu.

- Čujem da taj tip vodi neku svoju istragu?

- On samo hoće da pomogne - reče Debora - mada ni meni nije jasno kako...

- Bilo bi bolje da ga ubediš da napusti tu zamisao - reče šerif. - Samo ometa istragu i možda bi mu se moglo dogoditi da ga zbog toga uhapsimo. Za njega bi bilo pametno kada bi se lepo spakovao i otišao tamo odakle je došao. Ustvari, odakle je taj tvoj prijatelj?

- Iz San Franciska - reče Debora sasvim mirno.

Šerif se gotovo trže. Trebalo mu je mnogo dobre volje da sakrije svoja osećanja. Pomislio je: "Znači to je vezal" uspeo je da izmami nekakav poluosmeh spuštajući ruku na Deborino rame.

- Treba da legneš. Izgledaš vrlo umorno. Ja sada idem. Ako bude bilo šta novo svakako ću ti odmah javiti.

- Molim... Da... Morala bi da saznam što pre - zamuca Debora. Nešto u šerifovom držanju, u njegovom glasu i pogledu nije bilo sasvim iskreno. Ona je to osetila. Htela je ponovo da ga pita da li on krije nešto od nje ali je odustao, bojeći se da bi ta neka istina koju je tražila mogla biti suviše strašna. Gledala je kako šerif

kreće prema vratima...

I - videla je kako je nešto sčepalo šerifa za grudi kada je već bio otvorio ulazna vrata i kako ga je bacilo nazad u unutrašnjost kuće takvom silinom da je Rendi Dankan, koji nije bio čovek krhke građe, prosto preleteo čitav hodnik i tresnuo ledima od zid između vrata sobe i stepenica potkrovlja!

Debora priguši vrisak pogledavši prema vratima. Laknulo joj je kad je videla da kroz vrata ulazi - Tabasko Pit sa tako zadovoljnim izrazom na licu da se Debora zbuni:

- Zašto si to uradio?

- Šerif beše ošamućen, mada ne sasvim van svesti. Sav spetljan u sopstvene ruke i noge uzalud je pokušavao da ustane. Tabasko Pit mu priđe i lako pronađe "kolt" za pojasom. Preselio ga je za svoj pojas, a onda gurnuo nogom šerifa.

- Zašto to činiš? Čemu to? Pa on je šerif!

- Jadan je grad koji ima ovakvog šerifa - reče Tabasko Pit. - Je li ti dobro? Da te ovaj ludak nije maltretirao?

- Ludak?! - Debora je još uvek bila iskreno zbunjena. Nije znala šta da misli. - Nije ma maltretirao. Došao je u rutinsku kontrolu. To je sve.

- Sve?! - Pit pritisnu jače šerifa, koji zaječa, lagan dolazeći

čistoj svesti. - Debora, Debora...

Nesreća za ovaj grad je u tome što ima previše naivnih poput tebe. Gospodin Dankan čak nema ni značku! To znači da nije ovamo došao službeno... Zar ne, šerife?!

- nosi se, vašljivče! - zareže šerif, ali nije mogao ni da mrdne od pritiska Pitove noge.

- Možda će ti biti čudno kada ti kažem, da je šerif ovamo došao po pozivu - Tabasko se iskezi. Još kada se dogovorio sa Leslijem da on na sebe preuzme šerifa osetio je unapred veličanstveno zadovoljstvo. - Da bi ga malo zbunio zamolio sam jednu prijateljicu da ga, umesto mene, pozove da dođe ovamo. Po tome kako je žurno dotrčao i to bez uniforme, pa čak i bez značke, može se zaključiti koliko mu je ova poseta bila važna. Šerife mogu li da znam šta si ovde očekivao?

- Crkni! - reče šerif Dankan. Uzalud je pokušao da se otme.

- Zašto to radiš Pite - upita Debora. Još uvek joj ništ anije bilo jasno, a iznad svega je želela da joj neko pruži bilo kakvo objašnjenje.

- Molim te da mi veruješ, pre svega! - reče joj Pit. I, molim te da budeš strpljiva koliko god si u stanju. Nija neznam koliko će trajati... To zavisi od gospodina Dankana. Ali, nekako mislim da neće trajati dugo.

- Šta? Šta neće trajati dugo? -

upita Debora.

- Nešto što ne bih voleo da gledaš - Pit se iscrpi prema šerifu. - Takve stvari nisu za jednu damu.

Podigao je nogu i šerif se oslobodio pokušavajući da hitro ustane. Međutim, samo što se uspravio Pitova snažna ruka ga je uhvatila za vrat stežući popit kovačkih leđa. Potom ga okrenu prema vratima i povede.

- Malo ćemo prošetati - reče Tabasko Pit osmehnuvši se Debori. - Imamo jedan mali razgovor. Znaš bojim se da naš dobri šerif zna o Alisinom nestanku neke stvari koje ti nije rekao. E, pa, uverni sam da će ih meni kazati. Kakve stvari? - zavapi Debora.

- Molim te, budi strpljiva reče čvrsto Pit. - Veruj mi!

Ona panično zavuče obe ruke u kosu. Čutala je. Više nije znala kome da veruje. Gledala je kako Pit izvodi Šerifa na trem i videla je sasvim dobro kako Pitova noga sevu pogadajući šerifa u mošnice od čega se šerif zgrčio pod puno, stenjući od bola...

Sledećudaracmu pade u rebra i odbaci u tamuvan Deborinog pogleda. Ali, ono što nije mogla da vidi savršeno je dobro čula... I, sledećih nekoliko minuta slušala je, sva prestravljena, zvukove udaraca, jauke stenjanja šerifa Dankana...

U prvi mah Ronaldu Džeksonu se učinilo da ga je probudio zveket prevrnutе čaše i pomislio je kako je Sindi suviše popila i da više ne može da kontroliše pokrete. Međutim, kada se okrenuo u postelji je video ženu pored sebe u dubokom, alkoholisanom snu, više nije bio siguran šta ga je prenulo iz sna. Osluškiavao je nekoliko trenitaka i sasvim jasno čuo struganje ispod prozora. "Pas, pomisli on, ali ga je to struganje suviše podsetilo na zvuk ljudskih koraka. U jednom času mu se činilo da neko korača u mestu jer se zvuk nije ni udaljavao ni približavao. Ispružio je ruku i otvorio floku na noćnom ormariću, vadeći odatle revolver. Zatim je vrlo oprezno i tiho ustao. Pogledao je prema prozoru, koji beše otvoren.

"Ako ikoga ima tamo, sigurno očekuje da pogledam kroz prozor," pomislio je i krenuo ka vratima.

Znao je da zadnja vrata škripe, ako se otvore brzo, pa ih je zato otvarao polako, pridržavajući ih svaki čas da ne bi zaškripala. Konačno otvorio ih je toliko da se mogao provući. Tada je zastao i

ponovo oslušnuo. Onaj zvuk se i dalje čuo i - nije moglo biti greške - dolazio je sa istog mesta i nije moglo biti greške - odlazio je sa istog mesta. Džekson se isceri u tami i zakorači prema tom mestu.

Tada... Kao da ga je u desnu slepočnicu dotaklo nešto hladno poput komada leda! Bio je to veoma kratak dodir, veoma brz... A, posle njega - Ronald Džekson više nije ništa video!

To nije bila tama! Bilo je to slepilo! Shvativši u magnovenju šta mu se desilo, iako nije bio svestan kako mu se to desilo, Džekson htjede da zaurla. Možda prvi put u životu je osetio paničan, iskonski strah! Ruka koja je držala revolver kao da se ukočila i oružje mu je bilo potpuno beskorisno.

Nije zaurlao jer mu je neko u toj neprozirnoj tami naprosto začepio usta. Džekson oseti u ustima prljavi i masni ukus krpe natopljene mašinskim uljem. Istovremeno, neka munjevitа silа mu je iz ruke izvukla revolver. Zamenik šerifa pokuša da se baci na nevidljivog protivnika, ali sve što je uspeo bilo je samo da padne licem prema tlu.

Tada je osetio nečije tvrdo koleno na leđima i nečije ruke koje su mu vezivale začepljena usta drugom krpom. Uzalud se batrgao i pokušavao rukama da

dohvatu tu sablast koja je od njega činila šta je htela. Na zglobovima ruku oseti hladan metal i začu škljocanje brave na lisicama - bio je vezan rukama na leđima sojnim službenim lisicama!

Strah postade još veći, gotovo parališući, kada oseti da ga neko podiže, lagano gotovo meko, kao da ne želi da ga povredi, a da ta mračna sila nosi nekuda... U silnom strahu na jednom pomisli da umire i da ga to đavoli nose ravno u pakao!

Slep, vazanih ruku začepljenih usta, Džekson se kretao kroz neodređeni prostor neko vreme, a onda oseti pod telom nešto čvrsto i vlažno. Pod prstima oseti travu, vlažnu od noćne rose. Zastrugao je nogama u jalovom, nemoćnom pokušaju da ustane...

- Ako ustaneš može ti se dogoditi da sam sebe osudiš na smrt - izgovori jedan mutni glas, koji Džekson u prvi mah o dtog paklenog straha nije ni čuo. Na tren mu se učini da spava i sanja košmar iz kojeg je po svaku cenu hteo da se probudi, onda mu sevnu u glavi, i shvatio je...

Setio se da nedaleko od njegove kuće prolazi dalekovod i da na jednom mestu nekako brdašce svojim vrhom nekako dodiruje žice. Između površine tla, na tom mestu, i žica sa električnom strujom napona nekoliko hiljada volti bilo je možda tri ili četiri stope.

Slep i vezan zaista bi usmratio sebe kad bi ustao, jer bi sigurno glavom dodirnuo žice! Oseti kako mučitava utroba drhti od panike. Legao je mirno na travu siguran da mu se približava smrt!

Mislim da treba da ti kažem zašto si tu gde si - reče onaj glas. Kao da je dolazio iz nepregledne daljine. - Tu si da malo razmisliš o svemu. Dajem ti pet minuta da pokušaš da odagnaš strah i još minut da razmisliš hoćeš li govoriti. Znaš već o čemu treba da govoriš!

Džekson oseti kako mu se i poslednji mišić na telu labavi i postaje mekan kao sladoled. Srce mu je kucalo toliko brzo da mu se činilo da jednostavno vibrira. Još uvek nije razumeo šta mu taj glas govori.

- Vreme je počelo da ističe. Razmišljaj o maloj Alisi Ekert, Džeksone! Razmišljaj brzo. Kada vreme istekne, odvezaću ti usta. I, tada, ako pokušaš da vičeš ili nešto slično, zauvek ćeš ostati bez glasa! Isčupaću ti jezik i glasne žice i naterati da ih progutaš!

Serifov zamenik nije osećao protok vremena. Časovi i minuti za njega su bili samo bolna tačka straha koja mu je pekla ustreptalo srce. Utroba mu se zgrčila kada je na sebi ponovo osetio ruke stranca, koji mu skide povez sa usta, govoreći:

- Preživećeš samo ako mi budeš rekao sve što znaš o nestanku male Alise Ekert! Ne zavaravaj se! Znaću kad me slažeš i neću ti oprostiti!

- Da! dahnu Džekson. - Da! Sve ću raći!

U stvari Džekson nije ni bio svestan šta to treba da kaže. Još uvek mu je panika bubnjala u sluhu ali bilo kakva nada u život za njega je bila kao osećanje raja. Dahtao je, pokušavajući da se sabere. Potom upita osećajući kako mu zubi cvokoću nekontrolisano:

- Reci, šta hoćeš da znaš?!

- Sve! - reče glas iz tame. - Ko je oteo Alisu?

- Rendi - odgovori spremno Džekson. - Rendi Dankan. Šerif...

- A, ti?! Šta si ti tražio tamo u vreme otmice? - upita glas.

- Trebalo je samo da proverim da li je dete tamo i koga ima od starijih i gde se nalaze. Samo to. To je bio moj zadatak - cvokotao je zamenik šerifa.

- Šerif nije mogao sam - reče glas. - Ko je još umešan?

- Vilbur i Gareth - odgovori hitro Džekson. - Oni su pružili devojčici... Rendi je malu opio hloroformom i predao je Vilburu i Garatu. Njih dvojica su malu odvezli dalje.

- Dalje? Kuda dalje?

- U Fordajs - spremno reče Džekson. Kako je ispitivanje od-

micalo Ronald Džekson je postajao sve sigurniji da će živeti, ako ispriča sve i njegov strah se postepeno gubio. Doktoru Vitekeru...

Vilbur i Gareth su malu dovezli u Fordajs, kod doktora Vitekera. Takva je bila pogodba.

- O kakvoj je pogodbi reč? - upita glas koji je na prvi pogled izgledao miran. Iza te smirenosti je bilo mnogo otvorene pretnje. Džekson kao da je u tom glasu čuo siktanje oštrice koja svakog časa može da mu preseče grlo.

- Devojčica je morala otići doktoru Vitekeru - reče Džekson. - Umesto novca. Umesto duga... Ili novac ili devojčica! Rendi i ja nismo mogli da skupimo novac.

- O kakvom novcu govoriš? upita glas sa gadljivim prezirom prema Džeksonu. Novac je bio za drogu... Za kokain - odgovori spremno zamenik šerifa. - Preuzeli smo na sebe više robe nego što smo mogli prodati, prokleta bila! Mnogi su dugovali nama, a mi smo dugovali Vitekeru. Onda je on predložio to... Bila mu je potrebna devojčica...

- Zašto - upita glas. - I zašto baš Alisa Ekert?

- Ne znam zašto Viteker hoće devojčicu... Ne znam zašto mu treba - reče Džekson nesigurno. - Pominjao je nekakvo usvajanje. Ali, uglavnom je ćutao i govorio kako se to Rendija i mene ne tiče

i da je naše da mu predamo devojčicu inače će otkriti čitavu tu stvar. Hteo je da nas uništi!

- To me ne zanima - reče prezrivo glas. - Zašto baš Alisa?

- Ona je bila dete razvedenih roditelja odgovori Džekson. - Viteker je rekao da je najbolje da dete bude iz razvedenog braka... Rendi... Ne! Ja sam se setio Alise. Debora i onako previše putuje. Retko je kod kuće. Uopšte ne brine o detetu. Karl samo radi i ... On je dovoljno glup da i neće mnogo patiti. Tako sam mislio...

Veruješ li u boga, Džeksone? - upita naglo glas.

- Da. Verujem - reče šerifov zamenik.

- Počni da mu se moliš - zareža glas. - Počinio si grehe koje ljudi ne mogu da ti oprost. Bog možda?

- Šta?! - zavapi Džekson.

- Kako ste stupili u vezu sa tim doktorom Vitekerom? Kako mogu da ga nađem? - upita glas ne odgovarajući na Džeksonov vapaj.

- Broj telefona... - požurio je da kaže Džekson. - Zapisan je u mom imeniku, u kancelariji, u stanici. Samo sam ga zvao i on bi dolazio ovamo, u Kroset... dolazio bi ovde, u moju kuću ne znam

gde se tamo, u Fordajasu, može pronaći...

Neko vreme Džeksona ponovo obavi tišina. Preteća, strašna,

tišina kao u grobu, tišina koja mu se, i slepilu, učini kao da je tišina nad bezdanom. Učinilo mu se da će sa te ivice tišine pasti u beskraino dubok ponor ako se samo pomeri. Panični strah je ponovo nailazio. Sada više nije bio siguran da će preživeti mada je sve rekao i mada je bio spreman da nastavi da govori. Odnekle mu se u razum, kao plima bola, panjala misao da sve ono što je učinio greh, veliki, neoprostivi...

- Imate li ti, Dankan, Vilbur ili Gareth veze sa nestancima cece u Plajn Blafu, Šervunu, Ra-stonu, Port Gibsonu i Arkadelfiji?

- Ne! - panično izgovori Džekson. - Znali smo za to. Rendi je dobio obaveštenje iz tamošnjih policija. Ja sam takođe znao. Ali, mi nismo učestvovali u tome. Nemam pojma kako su to izveli.

Misliš li da je to takođe delo tog vašeg prijatalja, Vitekera? - upita glas.

- Sigurno - reče Džekson sa nadom. Nadom u preživljavanje. - Logično je zar ne?! Nestale su takođe devojčice i, uglavnom su koliko sam zapamtio, sve iz razvedenih brakova. Ono o čemu je pričao doktor Viteker.

- Ko je taj Viteker?

- Moćan je i bogat - reče Džekson spremno. - Upravlja trgovinom narkoticima u južnom delu Arkanzasa. Nudi mnogo novca, ali posle mnogo i traži. Poslove

obavlja sam, retko preko posrednika. Uz njega stalno ide Parker... Valter Parker. Ne izgleda opasan, ali je profesionalni ubica. Znam... I Rendi zna da je Parker ubica. Sakrili smo jednu poternicu za njim. Zbog ubistva...

- Dosta! - preseče ga glas.

Džekson zatvori usta i ponovo utonu u užasnu tišinu od koje su mu se hladile kosti. Očekivao je novo pitanje i već bio spreman da odgovori, ma šta se tražilo od njega. Bio je spreman da na sve što izgovori stavi potpis, da potpiše bilo kakav dokumenat, da istog časa ode pred sudiju Grovera, da prizna, da se pokaje, da izdrži bilo kakvu kaznu... Bio je spreman na sve, samo ne na tu tišinu iza koje je, bio je više nego siguran, stajala sama smrt!

- Šta još želite da znate? - upita tiho Džekson, kroz stisnute zube.

Učini mu se da mu glas odjekuje kroz prazninu u kojoj se nalazi. Nije smeo da se pokrene. Nije više smeo ni da govori, ali mu se prividala slika ponora u koju bi ga bacila jedna jedina reč, jedan jedini zvuk. Utišao je disanje, osećajući kako mu otkucaji srca odjekuju u praznini.

Napinjao je sluh da čuje bar disanje tog čovek akoji ga je vezao i doneo do tog mesta na kojem je mislio da se nalazi. Nije

uspevao da čuje ništa, osim svog uezverenog srca. Jedva čujno je jeknuo:

- Jesi li još tu?

Odgovori mu samo tišina. Džekson pretrnu. Najednom mu se učinilo da naprosto nije u stanju ni da se pokrene od staha. Ledeni prsti straha su ga stezali i to je bilo gore od smrti.

- Gde si? - upita glasnije.

Obli ga muk. Džekson oseti kako miu se čelo rosi krupnim, hladnim kapima znoja.

- Odgovori! - uzviknu drhtavim glasom.

"Umreću!" pomislio je i ta pomisao mu izazva bol u plućima koja kao da se smanjivala...

Strah od smrti ga natera da se ipak pomeri, da pokuša da se uspravi...

Čelo mu dodirnu kabl kroz koji je tekla električna struja visokog napon!

Bio je mrtav pre nego što je mogao da pomisli da je bio u pravu - nalazio se tačno tamo, na uzvišici, ispod dalekovodnih žica!

*

*

*

- Dakle? - reče gospodin Tanen izašavši iz svog automobila i prišavši Tabasko Pitu, koji je čekao naslonjen na ogradu koja je delila dvorište ispred kuće od

zakržljalog pamučnog polja.

- Neverovatno koliko su meki ti tvrdi južnjaci - isceri se zadovoljno Pit. - Dankan je otpevao ariju pre nego što sam ga pošteno pomilovao. Prokleti šerif je rasturao drogu po gradu, uz pomoć svog vajnog pomoćnika i valjda one dvojice one dvojice koja su pokušala da nam pretrkeljišu kola u garaži... Sećaš li ih se?

- Vilbur i Garet, pretpostavljam - reče gospodin Tanen. - To se slaže.

- Izgleda da su, međutim, Džekson i Dankan upali u nekakve dugove - nastavio je Pit. - Čovek po imenu Don Viteker, iz Fordajsa, koji ih je uvalio u taj posao, tražio je sve više i više od njih dvojice.

- Doktor Don Viteker - reče Tanen.

- Tačno! - potvrdi Pit. - Dankan je rekao da je taj Viteker doktor. E, pa taj doktor ih je stisnuo malo i onda tražio, umesto novca, devojčicu... Gnusno, zar ne?!

- Jesi li rekao Debori? upita Tanen pogledavši prema kući.

- Ne još - reče uz uzdah Tabasko Pit. - Ona je ičajna, jer uopšte ne shvata šta se ovde noćas dogodilo. Kao i sve majke, oseća da je to u vezi sa Alisom. Ali, nisam joj ništa rekao. Samo sam je preklinjao da mi veruje i bude strpljiva. U stvari, mi ne

znamo da li je mala još uvek živa.

- Možda nagađam - reče Tanen - ali verujem da je živa.

- Šta nameravaš dalje? - upita Pit.

- Gde je Dankan? - uzvratilo pitanjem Oliver Tanen.

- Ne znam - reče Tabasko Pit gotovo veselo. - Izgledao mi je tako bedno posle razgovora da nisam imao srca da mu iščupam kukavno srce. Svukao sam ga. Sasvim. I, onda sam ga pustio da ode.

- On može biti opasan - reče Tanen oprezno.

- Samo po sebe samog - reče Pit uverljivo da zna o čemu govori. - Pre nego što sam ga pustio napisao sam mu na leđima poruku za svakoga ko ga vidi... "Ja sam oteo i prodao Alisu Ekertr!" Zvuči glupo, ali mislim da će biti delotvorno. Šteta što Karl i Debora to nisu videli.

- Nije baš ukusna šala - Tanen se malo namršti.

- Da je bio u stanju da se brani, ili da je ber pokušao da me napadne, mogao bih mu otkinuti glavu - reče Pit prostodušno. - Ali, on je izgledao tako ljigavo kukavički da bih uprljao ruke da sam mu učinio ono što je zaslužio. Ovako, neka se brine da li će poruku neko pročitati i da li će ikada moći da spere sa leđa čarobno mastilo Tabasko Pita. Znaš, to je onaj preparat koji imi-

tira tetoviranje. Može da se skine, ali ne običnim sapunom. Moraće da se pomuči!

- Imam osećaj da ćemo se ponovo sresti sa šerifom Dankanom - reče Tanen. Po glasu se moglo zaključiti da nije obrađovan tom činjenicom.

- Nadam se da tada neće izgledati bedno kao noćas, pa ću moći mirne savesti da ga pošaljem u večna lovišta - zaključujući mirno Pit.

- Hoćeš li da ja kažem Debori i Karlu? upita Tanen.

- Ne - reče Pit ozbiljno. - Ja ću im reći.

- Idi onda i obavi to - reče Tanen. - Požuri ako možeš. Imamo posla. Čekaju nas Vilbur i Gareth.

- A Fordajs?! upita Tabasko Pit. - Mislio sam da ćemo tamo. U posetu tom doktoru Vitekeru!

- Zatu posetu nam treba bar jedan vodič - reče Tanen uz blag osmeh. - Vilbur ili Gareth. Njih dvojica su odvezli malu Alisu tamo i sigurno znaju pravo mesto. Zašto bismo lutali?

- Vidiš, to mi nije palo na pamet - reče Pit.

Potapšao je prijatelja po ramenu, a zatim se okrenuo i zakoračio prema kući. Uzdahnuo je pre nego što je ušao. Bio je zabrinut. Imao je vest za Deboru, ali nije bio načisto da li su te vesti dobre ili loše...

Tamnoputa devojka sa velikim krvnim podlivom ispod levog oka oblačila se sa strahom gledajući ka postelji, u prljavoj i neurednoj sobi. Soba se nalazila u velikoj kući, samo spolja bogatoj, u predgrađu Kroseta u kome su živeli samo imućniji stanovnici. U susedstvu niko nije znao ko su vlasnici kuće, ni ko u njoj stanuje. Čak i kada su videli Vilbora i Garetha, ili obojicu zajedno, nije im ni padalo na pamet da njima pripišu vlasništvo. smatrali su ih poslugom. U stvari, kuća nije bila njihova. Pripadala je šerifu Dankanu, ali su Vilbur Gareth živeli u njoj. Istini za volju, oni nisu živeli u čitavoj kući, mada su mogli. Živeli su samo u jednoj sobi... U toj u kojoj se crnkinja oblačila sa strahom gledajući na njih dvojicu.

Vilbur i Gareth su se izležavali u postelji, gotovo zagrljeni. Cerili su se zadovoljno. Devojka tamne kože bila je samo jedna od mnogih koje su morale da prođu kroz tu sobu i kroz njihovu postelju. naravno, kao i mnoge pre nje, ni ona nije svojevolejno došla tu. Ugledali su je vozikajući svoj automobil kroz crnački kvart. Jednostavno su sačekali pogodan

trenutak da je na silu uvuku u kola, a onda su je dovezli do kuće. Sada joj se na licu sasvim jasno videlo da se otimala i pružala otpor... Ali - nije joj pomoglo!

- Hajde, mala, požuri! - reče Vilbur. - Valjda te neko čeka kući. Nećeš dopustiti da se zabrinu, zar ne?!

Devojka je ćutala, skrenuvši pogled. Doprčila je oblačenje i pokušala da otvori vrata. Bila su zaključana. Ona očajnički pogleda prema Vilburu i Garetu.

- Ah! Pa da! Zaključali smo, da nas niko ne uznemirava - Gareth cokuu jezikom. - Sad ću ti ja otključati... Ali, moraš prvo da nešto obećaš!

- Šta? - prošaputa izbezumljeno devojka. Grozila se pomisli da joj bilo koji od njih dvojice ponovo priđe, pa čak i da bi samo otključao vrata. Ustuknu nesvesno jedan korak kada je Gareth ustao iz kreveta tražeći po svojim džepovima ključ.

- Moraš da obećaš meni i mom ortaku, da ćeš ponovo doći, kad te lepo zamolimo - cerekao se Gareth. - Baš si nam se svidela!

- Jes curo! Baš si zgodna i tako to - dodao je, kikoćući se, Vilbur. Poslušna si, a to je glavno kod žena.

Ona brzo klimnu glavom nekoliko puta. Bila je spremna da im obeća sve što budu tražili od

nje, samo da što pre otključaju vrata i puste je.

- Hajde briši sad! - reče Gareth prilazeći i brzo otključavajući vrata. - I, ne pokušavaj ni da pogledaš policajce. Ako saznamo da si bilo kome rekla za ovo, drugi put ćemo pumpatileš, a ne živu ribu! Razumeš?!

- Neću nikome reći - šapnu ona brzo.

- A šta ćeš reći kad te budu pitali za ovaj mali suvenir? - upita Gareth dodirujući nimalo nežno uboj ispod njenog oka.

- Reći ću da sam pala niz stepenice - šapnu devojka spuštajući glavu

- Ti si zaista pametna riba - reče Gareth. - Je l de, Vilbure?

- Jeste - potvrdi Vilbur zagroktavši. - I ne samo što je pametna već ima i sjajnu zadnjicu!

Devojka pogleda panično prema vratima, koja behu odškrinuta. Pre nego što je mogla i da smisli šta da učini - izjurila je kroz vrata, a za njom su se Gareth i Vilbur neobuzdano smejali...

Trčala je kroz hodnik kao slepa od straha. Činilo joj se da oni trče za njom. I, kada je stigla do ulaznih vrata, za koja je znala da nisu zaključana, jer je brava bila odvaljena, gotovo je skočila prema njima.

U tom istom času vrata su se jednostavno otvorila, pre nego što

je crnkinja stigla da ih dotakne!

Ona se ukoči od straha! Pred vratima su stajala dva čoveka!

Videvši tamnoputu devojkicu, očigledno ozleđenu, kako ukočena od straha pred njima Tanen i Pit se pogledaše zbunjeno. Naravno prvi se snašao Tanen. On podiže ruku na nekakav čudan, umirujući način i reče:

- Ne boj se.

- To su joj njih dvojica napravili - tiho reče Tabasko Pit dodirnuvši svoje lice prstima da bi pokazao šta misli.

- Mislim da više neće imati prilike da čine takve stvari - reče Oliver Tanen ozbiljno ulazeći u kuću.

Nije im bilo teško da pronađu sobu iza čijih vrata su se nalazili Vilbur i Gareth. Jer, odatle se čitavom kućom širio smrad znoja, pića i duvana. Pit začepi načas nos. Pomislio je: "Ovi ovde žive kao svinje! I nisu mnogo bolji od svinja!" Tanen je mislio slično, ali - morali su da budu tihi. Zastali su ispred vrata i Tanen pokaza rukom da moraju da rade brzo da bi sprečili Gareta i Vilbura da se maše oružja. Pit klimnu glavom i jednim strašnim udarcem noge izvali vrata iz šarki!

Uskočili su unutra krećući se brzo poput olujnog vetra. Tabasko Pit se bacio na postelju hvatajući Vilbura obema rukama za vrat i

pritiskajući mu grudi kolonom. Vilbur ostade bez daha i bez mogućnosti da se pomeri!

Garet je uspeo samo da se okrene put vešalice u uglu, na kojoj je visila kožna futrola. Ali, hitra i moćna ruka Olivera Tanena ga je šćepalo pre nego što je mogao i da oformi misao da treba da pokuša da se dočepa oružja i proba da se odbrani. Gareth razmahnu rukama gubeći ravnotežu. Načas oseti kako naprosto lebdi u vazduhu, onda tresnu leđima na pod. Istog trena Tanenova cipela se nađe za vratom, pritiskujući mu Ada-mavu jabučicu toliko snažno da Gareth sav utrne od užasnog bola. Izpružio je jezik krkljajući...

- Baš lepo što smo vas zatekli zajedno - reče Tabasko Pit sikećući. - Pitali smo se da li ste kod kuće, a mi, eto, svratili na piće.

Vilbur je kolačio oči grčevito pokušavajući da udahne dovoljno vazduha, ne bi li vrisnuo, ali nije nikako uspevao.

- Bilo bi vrlo pametno od vas kada ne biste pravili gužvu - reče tiho ali preteći Tanen, popuštajući pritisak na Garethovo grlo. - Sada ćete se lepo obući, pa će mo vašim automobilom poći u Fordajs. Posetićemo doktora Vitekera. Čini mi se da vas dvojica znate gde ga možemo naći.

- Nebudete li poslušni dečaci,

ja ću verovatno izgubiti živce i spljeskati vaše usrane lobanje, jednu po jednu, tek da vidim koliko malo ljudskog mozga može stati u njih - zereža Tabasko Pit želeći da Gareth i Vilbur shvate da se ne treba šaliti.

- Jeste li shvatili šta se od vas traži? - upita Tanen popuštajući pritisak na Gareta.

- Ra... Razumeli smo - prostenja Gareth.

- Okej! - reče Tanen. - Pusti tog vašljivka da se obuče Pite.

Pit je pustio Vilbura, ali je stajao u njegovoj blizini, zaista spreman da mu jednim udarcem razbije glavu, ako ovaj pokuša bilo šta. Tanen je takođe pustio Gareta, a zatim prišao vešalici i izvukao pištolj iz futrole. Pre nego što su Gareth i Vilbur mogli da shvate šta to taj čovek radi, pištolj je bio rastavljen na najsitnije delove i rasut po podu. Tanen se osvrnuo oko sebe i nepogrešivo kao da je ko zna koliko puta bio u toj 'postelji, priđe krevetu i podiže posteljinu. Ispod madraca se nalazila "remington" puška velikog kalibra. I sa puškom se dogodilo isto što i sa pištoljem. Tabasko Pit se nasmeja kratko i reče:

- Ako imate negde u kući još kakvog oružja, moj prijatelj će vam ga besplatno rastaviti. Sumnjam da ste vas dvojica sposobni da ga ponovo sastavite.

Za to je potrebna izvesna inteligencija.

Garet i Vilbur su se oblačili, rešetajući zakrvavljenim pogledom stranca. Ali, nisu se usudili da pokušaju bilo šta iako nisu imali pojma ko su iznenadni posetioči, bilo im je ipak jasno da to mora imati neke veze sa , malom Alisom Ekert. Obukavši se stajali su nespremni da sasvim shvate da se od njih očekuje da sarađuju potpino i pošteno, ako je i jedan od njih dvojice uopšte znao šta znači reč "poštenje".

- Da se razumemo - reče Tanen mirno. Vas dvojica imate samo jednu šansu da preživite. Ako budete sarađivali bez pogo- vora! Grešaka ne sme biti jer ćemo svaku vašu grešku smatrati za nameru da nas sprečite da dođemo do doktora Vitekera. Recimo, ako se vaš automobil iznenada pokvari usput... Ili ako nestane benzina... Ili ako drum bude zatvoren zbog radova... Hoćemo da nas bez oklevanja , brzo i tiho dovedete do doktora Vitekera! Ako bilo šta pođe kako ne treba, vas dvojica ste pokojnici!

Vilbur klimnu glavom gledajući sa otvorenom mržnjom u Tanena. Gareth je ćutao, neprozirnog lica, a onda se iskezi i reče:

- Mislite li da možete da radite šta hoćete u Krosetu? šerif

Dankan to neće dozvoliti!

- Izgleda da momak misli da smo neozbiljni?! - reče Pit Tanenu smeškaju će se...

Garet nije uspeo ni das skupi usne, je su mu bile raširene u zajedljiv osmeh, a Pitova noga ga je već pogodila posred lica - takvom brzinom i okretnošću je veliki čovek skočio preko čitave sobe i tresnuo sumnjičavog Gareta. Pogodeni je bio odbačen od siline udarca i zalepio se za zid iza sebe sa takom silinom da mu se učinilo da mu se zid u koji je udario pomerio! Tup bol mu se razli telom i pred očima mu se smrači. Skliznuo je na kolena.

Pit mu priđe i uhvati ga za bradu pa mu podiže lice i suknu:

- Ne žezaj se, dečko! Drugi put ti se može dogoditi da prođeš kroz zid!

Villbur je sve to gledao trepćući. Gotovo nije verovao svojim očima. Požurio je da kaže.

- U redu! U redu! Odvešćemo vas do Vitekera... Odmah...

Pit se zadovoljno osmehivao dok su izlazili iz sobe. Rekao je:

- Vidiš... Trebalo je samo da ih lepo zamolimo!

*

*

*

Imanje se nalazilo na nekih

osam milja jugoistočno od Floride i do njega je vodio prašnjav i uzak put. Na milju pre nego što bi posetilac mogao ugledati veliku vilu, izgrađenu u najboljoj arhitektonskoj tradiciji Konfederacije, još sredinom prošlog veka, nalazila se kapija od bodljikave žice i velika tabla na kojoj je pisalo "Na prodaju!" veliki voćnjak koji je okruživao kuću i krio brojne manje zgrade, od kojih su neke nekada davno služile kao stanovi za crne robove, odavno je bio sasvim zapušten, a korov je prikrivao ogroman travnjak pored same vile. Iza vile se nalazila velika štala, potpuno oronula i odavno napuštena, koja je svedočila o vremenima kada se u nju mogla smestiti ergela od pedesetak rasnih konja. Bio je to ostatak onog južnjačkog duha koji je počeo da izumire porazom u velikom građanskom ratu. Izdaleka činilo se zaista da je imanje sasvim napušteno. Ipak...

Tragovi automobilskih guma u prašini na prilaznom putu govorili su da je tu saobraćaj prilično živahan za jedno napušteno imanje. Kada je Vilbur dovezao automobil do bodljikave žice i tu zaustavio, Tabasko Pit, sedeći pored Gareta, kome je još uvek curila krv iz nosa, reče:

- Jug! Nikada ga neću sasvim razumeti... Ovakvo imanje!

- Vozi dalje! - reče mirno

Oliver Tanen, sedeći pored Vilbura.

- Žica - reče Vilbur. - Izbušiće mi gume!

- Pa šta? upita spokojno Tanen. - Glavno je da stignemo tamo kuda smo krenuli, zar ne?! Uostalom, šta su dve ili tri izbušene gume među prijateljima?

- Mi ne moramo da idemo dalje - progovori unjkavo Garet, jer mu je usirena krv smetala da jasno izgovara reči. - Dovezli smo vas gde treba.

- Još niste - odvrati mirno Tanen. - Tek kada nas upoznate sa Vitekerom vaš deo pola biće obavljen.

Garet je imao nameru da protestuje, ali ga je Tabasko Pit gledao tako krvoločno da se ipak nije usudi progovoriti. Vilbur takođe nije smeo da se buni. Ubacio je menjač u brzinu i prevezao automobil preko bodljikave žice. Počinjao je da shvata da probušene gume vrede mnogo manje od njegovog života.

U času kada se automobil približavao vili, Valter Parker je žvakao sendvič i zalivao ga pivom, sedeći pored prozora koji je gledao na prolazni put. Njegovo je bilo da stražari dok doktor spava, a Don Viteker je spavao blaženim snom ljudi lišenih savesti, u susednoj sobi. Parker ustade kada je primetio automobil.

Ušao je u sobu u kojoj je, na izletničkom platnenom krevetu, spavao doktor. Pozvao je:

- Doktore! Doktore! Probudite se!

No, morao je da priđe postelji i da malo prodrma spavača. Doktor Viteker jedva otvori oči i kada je ugledao zalizanu kosu Valtera Parkera iznad sebe, proceđi:

- Moraćeš da imaš dobar razlog što me budiš, Valtere!

- Dolazi automobil - reče Parker. - Čini mi se da su to Garet i Vilbur, iz Kroseta!

Doktor Viteker je razmišljao nekoliko trenutaka da li je pojava Vilbura i Gareta dovoljno dobar razlog za buđenje. Zaključio je da je Parker postupio tačno po upustu. Poseta iz Krosete nije bila planirana. Sve bi bilo u redu da je Rendi Dankan pozvao i najavio posetu. Ili Ronald Džekson sve jedno...

- Proklete budale! - reče sanjivo Viteker. - Šta oni traže u ovo doba ovde?

- Možda su Džekson i Dankan ipak odlučili da nam vrate dug? - osmehnu se Parker.

- Nama? - zapanji se Viteker. - Nama?! Oni nama ne duguju ništa! Oni duguju meni, Parkere! Meni! Upamti!

- Mislio sam tako da kažem - ispravi se hitro Parker. - Vama.

Vrata se otvoriše silovito i

tresnuše Parkera posred čela i on se izvali u prašinu, zaslepljen bolom i krvlju koja linu sa oguljenog čela. Mašio se poistolja ne razmišljajući, automatskim pokretom kao pravi profesionalac, ali nije stigao ni da ga podigne. Tanen je već bio iznad njega i iztrgao mu je pištolj iz ruke kao da se radi o dečijoj igrački u rukama kakvog klinca, a ne o vatrenom oružju u ruci jednog hladnokrvnog profesionalca.

- Ovo ti neće trebati - reče Tanen i istovremeno oštrim udarcem prstima druge ruke pogodi Parkera iza uha. To je bilo dovoljno da ga zadugo pošalje u carstvo snova.

Tabasko Pit nije čekao da vidi do kraja šta će biti sa tim zalizankom. On je već utrčavao u kuću. Po onome što su im rekli Vilbur i Gareth, Viteker i Parker su obično bili sami u toj kući. Navodno, Viteker nije voleo da angažuje mnogo ljudi u svom poslu i trudio se da sve obavlja sam. Parker je trebalo da bude jedina njegova zaštita. Ipak, Pit je bio veoma oprezan i kada je utrčao u kuću napeto je osmotrio oko sebe...

Nije ugledo nikoga osim čoveka sa pospanim i zaprepasćenim licem, koji je stajao na vratima jedne od brojnih prostora.

- Ko ste vi dodavola?! - uzvi-

knuo je taj pospan čovek.

- Pacijenti, doktore! - riknuo je Tabasko Pit razdragano i skočio na njega.

Don Viteker nije stigao ni da reaguje. Primio je udarac pesnicom u želudac, a zatim još jedan - u potiljak, pre nego što je shvatio da je napadnut. Naravno, noge ga više nisu držale. Ali, nije pao...

Tabasko Pit uhvati doktora Vitekera u padu na zemlju i prebaci ga preko ramena. Poneo ga je prema izlazu iz kuće...

Garet i Vilbur su zapanjeno gledali šta se dešava. Nisu verovali svojim očima - brzinu kojom je Tanen "smirio" Parkera i kojom je Tabasko Pit izneo onesvešćenog doktora Vitekera iz kuće, i kojom je Tanen, nekoliko sekundi posle toga, obišao kuću, utvrdivši da više nikoga nema, njima se činila neshvatljiva. Samo su, s vremena na vreme, uspevali da zatvore usta i da pogledaju jedan u drugoga, odmahujući glavama.

- Sve je u redu - reče Tanen, vraćajući se iz obilaska vile. - Ova naša dvojica su bila u pravu. Nema nikoga. Ali, usput sam mogao da primetim da se ovaj doktor prilično razume u hemiju. U jednoj od soba se nalazi dobro opremljena laboratorija za prečišćavanje. Ovde se obrađivala droga na veliko, izgleda.

- Jedan zločin uvek vuče drugi

za sobom - prokomentarisao je Tubasko Pit nežno gurkajući obeznanjenog Vitekera, koji je lažao u prašini ispred kuće. - Valjda će se Dok Viteker brzo probuditi. Nestrpljiv sam da čujem šta on ima da nam kaže.

- siguran sam da će njegova priča biti zanimljiva reče Tanen i okrete se pa priđe automobilu u kome se, još uvek unezvereni sedeli Vilbur i Garet.

- Gospodine - zamucuo je Vilbur. - Mi smo svoje uradili... Možemo li sada...?

- Gubite se - reče bez žestine Tanen, ali je nešto u njegovim čeličnim očima reklo i Garetu i Vilburu da je najbolje da bez govora odmah pokušaju. Tanen je dodao: - Pripazite da se viš enikada ne sretnemo! Ako se sretnemo, moraće te da načite molitvu za spas duše! Sledeći susret nećete preživeti! Jasno?!

- Jasno, gospodine! - odgovoriše u glas Garet i Vilbur.

Ušeptrljavši se, Vilbur je nekoliko minuta uzalud pokušavao da pokrene automobil. I on i Garet su imali samo na umu da se što pre udalje, da budu što dalje od tog ugladenog gospodina neodređenog lica, neodređenih godina, neodređenog zanimanja, ali sasvim određenih i smrtonosnih sposobnosti, i od tog dugokosog, krupnog šaljivdžije koji je u srtanju da probaci živog čoveka

kroz zid! Konačno, motor sde nekako upali, Vilbur nekako pogodi pravu brzinu i, uz štucanje i poskakivanje automobil odjuri prašnjavim drumom, panično ubrzavajući...

Kada je doktor Viteker uspeo da dođe sebi automobil više nije bio ti i samo je laka izmaglica prašine iznad površine druma svedočila da je tuda prošao. Otvorivši oči doktor ugleda Parkera nepomično na tlu - i dva para nogu ispred lica. Podigao je pogled...

- Dobro jutro doktore! - pozdravio ga je veselo Pit, isceren.

- Ko ste vi? Šta hoćete? - upita promuklo doktor Viteker. - Mi smo trgovci - odgovorio je Oliver Tanen mirno. - Došli smo da trgujemo sa vama, doktore Vitekeru. Možda vam se trgovina neće svideti, ali se bojim da nećete moći da odbijete tu ponudu.

Uz dosta muke Don Viteker je ustao. Procenjivao je strance po izgledu i, ma koliko pokušavao nije uspevao da ih smesti ni u jedan od njemu poznatih kalupa. Znao je samo da nisu tu zbog zabave i da pištolj zatknut za pojas vitkog čoveka čeličnih očijupripada Valteru Parkeru, a Parker nije čovek koji bi drago voljno dao svoje oružje.

- Ne razumem o čemu go-

vorite!? - reče oprezno Viteker. Bio je suvuše iskusan da bi u okolnostima u kojima se našao pokušao da preti. Sigurnije mu je bilo da pokuša da odugovlači. Bila je to proverena taktika u bezizlaznim situacijama.

- Znače li ti šta imena: Džejn, Alisa, Emi, Nensi, Edna i Linda? - Upita Tanen. Ni trepavica mu se nije pomerila.

- Šta ćete time da kažete? - upita Viteker.

Umesto odgovora dobio je žestok šamar, kojim ga je počastio Tabasko Pit bez mnogo cifranja. Vitekerova glava se zaklati od siline udarca, a iz ugla usne mu poteče tanak mlaz krvi.

- Slušaj, doktore! Mi nismo ovde da bi smo se zezali sa tobom - procedi Pit nestrpljivo. Znaš, nemamo mnogo vremena, mada bih ja mogao daizmisliti načine da te mrcvarim bar tri dana. Žurimo, i zato nam moraš pomoći odmah, sad, ovog trenutka. U protivnom ti se mogu dogoditi veoma neprijatne stvari. Razumeš li?!

- Možemo li bar da razgovaramo civilizovano? - prostenja Viteker. Naravno, i to je bio deo taktike odugovlačenja.

Ponovo je, umesto odgovora, dobio šamar. Još žešći. Sa druge strane. Oliver Tanen pokaza Pitu rukom da se malo smiri, pa reče:

- Postoje mnogi načini da iz

tebe izmamimo istinu, ako uopšte možeš da nam veruješ, a bojim se da moraš. Međutim, u tvom slučaju će biti najbolje da taj način bude bolan. Za tebe, naravno.

Časak kasnije Don Viteker je shvatio o čemu stranac govori. Jer, Tanen mu priđe i uhvati ga za vrat, smeštajući mu kažiprst i srednji prst između dva pršljena na vratu. Veštim pritiskom je pronašao mesto ... Pravo mesto!

Viteker oseti bol koji je bio strašniji od bilo čega što je u životu osetio. Činilo mu se da mu mozak natiče, nadima se, naduvava se poput balona, pritiskajući lobanju iznutra kao da želi da se rasprсне, eksplodira, raznese sve kosti glave. Oči mu krenuše od bola iz duplji!

Pritisak popusti...

- Mislim da će ti ovo biti dovoljno - reče Tanen. - Pokušaj da shvatiš da možeš umreti u deliću sekunde, kao što možeš umirati veoma sporo i veoma bolno. Pokušaj da shvatiš da, takođe, možeš, kako - tako, živeti još mnogo godina... Ako nam odmah kažeš šta si učinio sa devojčicama?!?

Otvarajući i zatvarajući usta, kao da pokušava da proguta što više dragocenog vazduha, Viteker je staklasto zurio u čoveka koji je držao, bukvalno, u svojoj ruci njegov život. U stvari, čak i nije

osećao strah. Znao je samo da ne želi da umre i ne želi više nikada da oseti bol kakav beše osetio. Spremno je, mada tiho, rekao:

- One ... nisu više kod mene.

- Gde su? - Upita Tanen mirno.

- Već su kod Blejna - reče Viteker čudeći se odakle mu tako piskutav glas.

- Blejn? Ko je Blejn? - Upita Tanen.

- Rosko Blejn - reče Viteker dahćući, jer je taj strašni čovek uklonio ruku sa njegovog vrata. - U Kamdenu. Tamo ga možete naći.

- Pitao sam te ko je on?! - Ponovi Tanen.

Pit pogleda u Tanena. Razumeli su se samo pogledima. Više nije bilo razloga da razgovaraju sa Vitekerom. Kao što više nije bilo razloga da jedan zločinac takvog kalibra bude živ...

- Nećete moći da prođete kroz njegovo obezbeđenje bez mene - govorio je Viteker sve brže i brže i sve glasnije i glašnije. - Njegovo imanje je opasano laserskim zracima! On ima dvadeset revolvera! Do njega možete doći samo uz moju pomoć! Ja sam vam potreban!

Tabasko Pit se sa gađenjem odmaknuo u stranu, gladajući Tanena kako se okreće i odlazi do onesvešćenog Valtera Parke-

ra. Don Viteker se nije usudio čak ni da se pomeri. Stajao je rano i besomučno, sve brže - brzo do besmisla - Ponavljajući da mu je potreban živ...

- Vrata se otvaraju šifrom... Ko ne zna šifru... Ništa... Samo sa mnom možete unutra... Blej mi veruje... Reći ću mu da mu dovedim još devojčica... - brzao je Viteker gubeći glas.

Totalno bespomoćan gledao je kako se vitki, visoki stranac neuglednog lica, ali čeličnih očiju, približava Parkeru, spušta se na kolena iznad njega, podiže mu glavu, a zatim se saginje i...

Izgledalo je kao da Oliver Tanen nešto šapuće onesvešćenom Valteru Parkeru. Tabasko Pit je znao šta se dešava. On je znao da njegov prijatelj raspolaže veštinom koja je negde daleko, na istoku, poznata pod - SAIMI-NDUCU! Bila je to posebna vrsta hipnoze, kojom je posvećen u tu veštinu ratnik noći, znao da upravlja voljom drugog čoveka. Pit odmahnu rukom prema Vitekeru, kao da je želeo da kaže da uzalud troši vazduh pričajući gluposti. Potom mu priđe i prekide Vitekerov monolog lakim udarcem preko usta.

Doktor Viteker učuta istog trenutka. Ne od bola već od naglog saznanja da mu je zaista sve uzalud. Gledao je očima, koje su se bojale umesto njegovog

okamenjenog razgovora, u stranca sa dugom kosom koji reče:

- Gde držiš automobil? Tebi više neće trebati!

Sasvim mahinalno, bez trunke učešća volje u tom pokretu, Viteker pokaza prema štalama iza kuće. Pit pljunu prezrivo samozvanom doktoru pred noge i krete u pokazanom pravcu. Više ga ništa nije interesovalo.

Oliver Tanen je još neko vreme "šaputao" Parkeru, koji nije dolazio svesti, a onda izvuče pištolj iza pojasa i spusti ga pored beznanjenog čoveka. Zatim se uspravi, baci hiter pogled Vitekeru a onda mu okrete leđa. Način na koji je to učinio za Vitekera je mogao da znači samo jedno...

Ipak, Viteker je u tom oružju, koje je ležalo pored onesvšćenog Parkera video svoju šansu. Još uvek je samo stajao, naprežući volju da olovne noge, i panično isčekivao šta mu se još može dogoditi. Gledao je kako ga visoki posetilac neupadljivog lica, ali nezaboravnih očiju, odlazi mirnim, ravnomernim korakom, ka stazi koja je vodila prema drumu. Osvrnuo se sa mukom da proveriti gde se nalazi onaj drugi stranac, dugokosi grmalj... Nije ga video...

•Don Viteker načini nesiguran korak ka Parkeru, koji se još uvek nije micao. Učinilo mu se da

stranac koji odlazi može čuti buku koja je dopirala iz njegovih, Vitekerovih, grudí, pa je zastao u pola koraka. No, stranac se nije ni osvrnuo. Zatim je napravio drugi korak...

I treći... Koraknuvši sledeći put oseti kako mu buja nada da će biti u stanju da izvede to što je zamislio. Zakoračio je brže i

istovremeno pogledao prema strancu koji se udaljavao...

Kada je ponovo skrenuo pogled na Valtera Parkera Viteker se ukočil!

Valter Parker je klečao na jednom kolenu, držeći pištolj u ruci - nišanio je ravno u Vitekerovo čelo!

- Neeeeeeee! zaurkao je Don Viteker, tek tada oseti strašan, iskonski strah.

Bila je to poslednja reč koju je u životu izgovorio. Nije čuo pucanj pa čak nije ni mogao osetiti kako olovno zrno teško poput buldožera udara i probija njegovu lobanju. Osetio je samo rasprskavanje mozga, u trenu koji je trajao prekratko!

Staklastim očima Viteker Parker je gledao kako Viteker pada, a zatim je okrenuo cev pištolja prema sebi. Prislonio je cev na čelo i bez oklevanja povukao obarač!

Oliver Tanen se nije okrenuo. Znao je šta se dogodilo...

Vitekerov automobil, za čim je

upravljačem seđeo Tabasko Pit izroni iza velike kuće i prođe bez zaustavljanja pored leševa. Zaus-tavio se pored Tanena. Vrata se otvoriše, Tanen uđe, a zuatim automobil produži ubrzavajući.

- Sledeća stanica Kamden, zar ne?! - reče Pit.

- I poslednja, nadam se - klim-nuo je glavom Tanen, trljajući šminku sa lica i pretvarajući se ponovo u Leslia Eldridža. - Nemoj žuriti. Potrebna mi je noć i bilo bi dobro da tamo stignemo u sum-rak.

- Nema brige, ortak! - osme-hnu se Pit i uspori.

Večernji ritual u kući Ble-jnovih počinjao je u sedam. Seli Horn je izlazila iz kuće, praćena dvojicom telohranitelja naoružanih do zuba. Sedeli su u otvoreni džip i vozili duž ograde imanja, obilazeći kućice sa stražarima. Seli Horn je, pri tom, samo ćutala i posmatrala šta se događa. Telohranitelji su govorili.

Nije im padalo na pamet čak ni da pogledaju u Seli, a kamoli da je pažljivije odmere, iako se ona nije trudila da ničim sakrije svoju raskošnu lepotu. Bila je skoro šest stopa visoka, vitka,

uskog struka, nabreklih grudi, oble zadnjice i nogu kakvih se ne bi postidele ni najlepše igračice u Las Vegasu. Njena duga, ravna, plava kosa vijorila je poput zas-tave kada bi džip prolazio pored ograde imanja. Za telohranitelje je ta zastava bila upozorenje da gledaju bilo kuda samo ne u njene butine, ispod minijaturene suknje, niti u njen dekolte, koji nije skrivao gotovo ništa.

Naravno, ona je uživala u tome. Osećala je kako se momci peku na tihoj vatri, kao što je i osećala da je ipak krišom gledaju, kada im okrene leđa. Zato im nije okretala leđa. Bila je sasvim svesna svog uticaja, moći, položaja u kući Blejnovih...

Seli Horn je bila usvojenica bogatog Roskoa Blejna. On ju je lično izabrao, obilazeći, pre pe-tnaestak godina, sirotišta po Arkanzasu i Teksasu. Izgleda da je u glavi imao prilično jasnu ideju šta traži i kada je našao Seli tvrdoglavo je odlučio da baš nju usvoji. A, Seli je tada imala jedanaest godina i već tri hapšenja iza sebe, probleme sa drogom i maloletničkom prosti-tucijom. Ipak, Blejn je hteo baš nju. Kao da je naslućivao da će, kada odraste, Seli biti baš onakva kakvu je hteo. A, hteo je da Seli Horn bude pravi, mali ženski diktator. Osoba koja je gvozdenom rukom upravljala

imanjem Blejnovih, umesto Roskovog rasipnog i nesposobnog sina i njegove rođene ćerke, odane alkoholu i - ženama!

Gotovo dve godine je trebalo starom Blejnu, uprkos bolesti, da ukroti podivljalu devojčicu. Uspeo je uglavnom samo snagom svoje volje. Zatim je počelo Selino obrazovanje - koledž u Švajcarskoj, beskrajni kursevi umetnosti u Italiji, godinu dana policijske obuke u Venecueli, studije ekonomije u Torontu, proučavanje prava u Njujorku, tri godine asistiranja najuglednijim direktorima brojnih kompanija u vlasništvu porodice Blejn...

Kada je, u dvadeset četvrtoj konačno došla da živi u Kamdenu, bila je sasvim spremna da preuzme kompletnu brigu o imanju. Zauzvrat ju je Rosko Blejn odveo kod svog advokata i tamo na njene reči potpisao testament po kojem to isto imanje i sav novac u banci ostavlja samo njoj samo njoj. Rekao je:

- Ti ga jedino zaslužuješ. Moja rođena deca će dobiti sve ostalo, kompanije i akcije... I, znam, spiskaće ih pre nego što me crvi pojedu u grobu. Ali, znam da će imanje ostati u dobrim rukama.

Za Seli sve to uopšte nije bilo neobično. Ništa je nije iznenađivalo i ništa joj nije bilo teško. Sa fanatizmom je lično vodila računa o svakom detalju od kojeg

je imanje bilo sa-stavljeno. Negde usput je otkrila svoj sekssepil i za zloradošću se upustila u igru sa brojnim telohraniteljima. Nije mrzela muškarce, ali je iz dubine duše mrzela telohranitelje. Njihova krupna, mišićava tela u njoj su izazivala mučninu. I, izazivala ih je namerno, uživajući u svojoj moći.

Posle obilaska obezbeđenja, Seli je odlazila u kotlarnicu, u kojoj su dva radnika, na smenu, upravljala komplikovanim sistemom za održavanje stalno iste mikroklimе u kući. Znalo se tačno kolika sme da bude temperatura, kolika vlažnost vazduha i kolika koncentracija kiseonika. Kada bi to proverila Seli bi oblačila beli mantil, prolazila kroz prostoriju za dezinfekciju i u predsoblju sobe u kojoj je bolovao Rasko Blejn, već tri godine, sačekivala profesora Rabinoviča...

Profesor Isak Rabinovič bio je čudan čovek. U stvari, čak je i Seli znala da to nije njegovo pravo ime. Znala je, čak, da profesor uopšte nije jevrejin, uprkos imenu koje je izabrao. Znala je da su mu četiri zemlje uskratile gostoprimstvo, a dve od četiri poništile i njegove diplome i oduzele dozvolu za rad. Po svemu - bio je sumnjiv. No, činilo se da je profesor Rabinovič uspevao, na nekakav volšeban način, da

održi u životu starog Blejna, kome je težak oblik malignog tumora nagrizao pluća. Kako je Blejn došao do Rabinoviča, to je samo njemu bilo poznato. Koliko je Seli znala, Blejn je jednog dana odleteo avionom na Jamajku, a sledećeg dana se vratio u pratnji profesora, i to je bilo sve. Čak ni njegov Rosko Blejn nije otkrio kako je našao čoveka koji mu je produžavao život...

Njih dvoje, profesor i Seli, ulazili bi u sobu starog Blejna tačno u osam svake večeri. U belim mantilima, dezinfikovanje, čisti do sterilnosti, stali bi pored postelje i profesor bi, uz jak nemački naglasak upitao:

- Jeste li se pridržavali mojih upustava, gospodine Blejn? - Sasvim - odgovarao bi Rosko Blejn. Od početka bolesti nije napustio sobu, pa čak ni postelju u kojoj je bio. Preko dana je u toj sobi boravila i jedna gluvonema tamnoputa crnkinja kaja ga je prala, češljala, brijala, vodila u toalet - ukratko, pomagala mu u svemu.

Uprkos bolesti Rosko Blejn je izgledao mladoliko. Bio je vedar, živahan, rumen u licu i uvek raspoložen da čuje od Seli šta se u toku proteklog dana događalo na imanju. Seli bi izrecitovala raport, na šta bi, obično, stari Blejn rekao:

- Zadovoljan sam, Seli. Nikada

nisam ni najmanje posumnjao da si ti prava osoba za ovo imanje.

Potom bi profesor pomalo teatralno izjavio kako je vreme za lečenje i Seli je znala da se mora povući. Saginjala bi se nad posteljom da je Rosko Blejn poljubi u slepočnicu, a zatim bi izlazila iz sobe. Nije imala pojma šta posle toga profesor radi Blejnu, a ponekad je to trajalo i dva časa. Nije se usuđivala da nešto o tome upita Blejna, a još manje da o tome razgovara sa profesorom, koji je preko dana boravio u svojoj laboratoriji, ili u svojoj sobi u koju nije puštao ni sobaricu.

Tačno u devet Sel bi lično obišla i kuću, vrcajući pred slinavim njuškama telohranitelja, respoređenih svuda po ogromnoj kući. Pogasila bi sva svetla koja su bila nepotrebna i...

Konačno odahnuvši, Seli Horn bi se tada provlačila u svoju sobu, u potkrovlju kuće, zaključavala bi se, uključivala televizori video i satima gledala porno filmove, masturbirajući mahnito svo vreme, sve dok joj čitavo telo ne bi zbolelo i utrnelo od serije nasilno izazvanih orgazama! To je bila njena velika tajna. Porno filmovi, koje je nabavljala poštom, naručujući ih od najuglednijih porno-kuća iz Las Vegasa, Orlando, Los Angelesa, a neke je dobijala iz inostranstva. Budući

da niko, osim Blejna, nije smeo ni da zaviri u njenu poštu, niko nije znao kakvi su to paketići koje tako često dobija, a Blejn je bio zatvoren u svojoj bolesničkoj sobi i nije ni hteo da proverava poštu. Seli je mogla da sačuva svoju tajnu.

Nije joj padalo na pamet da pozove nekog od telohranitelja, iako je to mogla vrlo lako da učini, ne bi ugasila svoju seksualnu glad, koja je bila prevelika. Ona je maštala o muškarcu koji će joj u svemu biti ravan. Koji neće sklanjati pogled kada ona prolazi, koji će smeti da je pogleda i u dekolte i u oči kada stane ispred njega. Ali, način života joj nije jednostavno nudio priliku da takvog čoveka uopšte sretne. Zato se zadovoljavala video-kasetama.

Te večeri je ušla u svoju sobu unapred se naslađujući jedinom pojavom u svom životu koja je mogla izazvati u njoj osećaj neizvesnosti - gledanjem novih kaseti! Na stolu su čekala dva paketa. Jedan iz Njujorka, a drugi čak iz Amsterdama. Dva nova filma - sto osamdeset minuta novih seksualnih fantazija! Proverila je da li je zaključala vrata i neko vreme preturala po rukama ne otvorene pakete. Namerno je odlagala momenat koji je priželjkivala - da gurne kasetu u rekorder i da pritisne

dugme kojim će početi da se vrti film. Zatim je ušla u kupatilo. Nije zatvarala vrata za sobom, za to nije bilo potrebe. Čak i da vrata nisu bila zaključana niko se na čitavom imanju ne bi usudio da uđe. Svukla se polako, gledajući svoje moćno, divno telo u velikom ogledalu. Zatim je, na vrhovima prstiju, prošla kroz sobu, otvorila mali frižider i sipala malo belog vina u vinsku čašu. Legla je na postelju, koja se nalazila na sredini sobe i širom otvorenih očiju gledala zvezde kroz krovni prozor, tačno iznad postelje. Prozor je, kao i svake noći - kada nije padala kiša - bio širom otvoren. Seli Horn je gledala zvezde i sanjarila o danima koji će doći - posle smrti Rokoa Blejna!

Biće bogata. Moćna. Neunuštiva. Slobodna. Rasko Blejn se varao - imanje svakako neće biti sigurno u njenim rukama kada on konačno umre. Seli Horn je strpljivo čekala taj trenutak, već odavno kujući plan - čim postane zvanični vlasnik imanja, prodaće ga, što skuplje bude mogla, a onda... Havaji, Hon Kong, Fidži, Indija, Singapur, Tajland... Kupiće jahtu i do kraja života će krstariti južnim morima... Da! Kupiće sebi i mužjaka, ako nađe pravog!

Isпивši vino Seli je uzdahnula, što je je bio znak da je dovoljno

sanjarila i da je bilo vreme da pogleda svoje filmove . Otvorila je pakete, proverila naslove, imena glumaca, kratke sadržaje, već sva rumena u licu od lakog uzbuđenja. Zatim je stavila prvu kasetu u rekorder...

Ali, nije pritisnula dugme na daljinskom upravljaču. Najednom joj se učinilo da je neko po-smatra odnekle. Osvrnula se oko sebe. Njena soba nije bila velika i u njoj se niko nije mogao sakriti. Osećajući se pomalo glupo, Seli zaviri pod krevet. Ni tamo, naravno, nije bilo nikoga. Sama sebi je bila čudna. Nikada nijednoga takav osećaj. šoku ala je da ga odagna popivi jo malo vina. Jednostavno je primorala sebe da misli o tome i - pustila je prvi film...

šre la je dlanom preko svoga vrata, kroz prostor između dve čvrste, zajapurene dojke, preko stomaka i zamrsila dlačice među nogama prstima, gledajući kako se dvoje na filmu miluju. Mu karac joj se nije dopadao. Njegovo lice...

šrekinula je film, naglo pritisnajući dugme! šonovo joj se činilo da je neko posmatra...Ni sama nije znala za to je pogled podigla prema

krovnom prozoru. Ali kada ga je podigla umalo nije vrisnula...

Umesto zvezda koje je očekivala da vidi, sada je prozor pre-

krila tamna senka koja kao da je imala oblik čoveka, obučenog potpuno u crno!

Automatski, jednim tipično ženskim pokretom, Seli Horn prekri rukamagrudi i kovrdžice među nogama. Tog časa joj sa neba, kroz prozor, u sobu pade ta senka, pretvarajući se u visokog, vitkog, snažnog, maskiranog čoveka, kome su se videle samo oči kroz uske proreze na maski!

Onda htjede da vrisne, ili bar da uzdahne, ili bilo ta, ali te oči kao da joj naprosto nisu dozvoljavale da učini bilo ta. Kao da su jače od njene volje, te čelično modre oči naređivale da jednostavno samo stoji, sve dok joj taj moćni pogled ne dozvoli da se pomeri, kaže ne to, počne da di e...

Iza levog ramena te čudne spodobе virila je drka u kojoj Seli prepozna rukohvat samurajskog mača. Tog trenutka se setila kako je jo u siroti tu, čitala stripove o nindžama. Ra irila je oči ne verujući samoj sebi.

- Ne putaj glasa od sebe i ni ta ti se neće dogoditi - reče nindža glasom koji nije trpeo pogovora.

Kao da su njegove reči za Seli bile dozvola da i ona progovori. Reče:

- Ko ste vi?

- Ovde ću ja noćas postavljati

pitanja - reče nindža mirno. Njegov glas zatreperi prostorijom. - Obuci se!

Seli Horn brzo klimnu glavom nekoliko puta. Nije osećala pravi strah. Pre bi se moglo reći da je to u njoj bila strepnja, ali ne strepnja da bi joj nindža mogla učiniti nešto nažao... Bila je to strepnja da će on nestati, poput utvare, pre nego što ona poveruje da je on zaista tu. Obukla je svoj kućni mantil zadovoljna što može da ga posluša.

- Kako se zoveš? - upita nindža.

- Seli - odgovori ona usplahireno. - Seli Horn.

- Poznaješ li raspored prostorija u kući, Seli? - upita nindža.

- Naravno - osmehnu se ona nesigurno. - Ja upravljam kućom.

Imala je osećaj da naprasto ne sme ništa da mu prećuti. U stvari, oni uopšte nije želela da mu bilo šta prećuti. Htela je da govori što više, ne bi li ga što duže zadržala u svojoj sobi. Izgledalo joj je kao da je on deo nekog njenog sna...

- Upravljaš kućom?! - upita pomalo iznenađeno nindža. - Ti si nešto kao domaćica, koliko shvatam...

- Tako nešto - reče Seli. - A, vi?

- Rekoh već... - odvrati on spokojno. - ja postavljam pitanja! Znaš li koliko telohranitelja ima u kući?

Naravno - odgovori Seli gotovo vedro. - Trojica u prizemlju, dvojica na prvom spratu, jedan ispred krila gospodina Blejna, jedan na drugom spratu... Možete li da sračunate?

- Blejn... - reče nindža. - Rosko Blejn?

- O njemu govorim - reče Seli. - On je vlasnik kuće. Zar to niste znali?

Kako mogu doći do njega? - upita nindža.

- Skoro nikako - odgovori Seli umalo se ne osmehnuvši. - Pored telohranitelja, njega čuvaju i blindirana vrata, koja samo on iznutra, može da otvori. Tačno se zna kada ih otvara. U sekund.

- Koga još ima u kući? - upita nindža.

- Posluga ima svoje sobe u prizemlju, u zadnjem delu kuće. A, profesor Rabinovič je na drugom spratu. U stvari, u sobi ispod moje - odgovori Seli. Počinjalo je da je zabavlja sve što joj se dešavalo.

- Ko je profesor Rabinovič - upita nindža mirno.

- On leči Blejna - objasni ukratko Seli. - Malo je čudan, ali, izgleda uspešan.

- Od čega boluje Blejn? - upita nindža.

- Bojim se da ima rak na plućima - odgovori Seli, iznenađivši se kako hladnokrvno govori o svom voljenom do-

brotvoru.

Za sve vreme razgovora ninda se nije pomerio. Stajao je ispred Seli savršeno mirno, ruku lagano opuštenih niz telo. Da nije bilo njegovih očiju, koje su bile više nego žive, ona bi lako mogla pomisliti da je voštana figura ili statua. Nije izdržala da ne pokuša još jednom da upita:

- Šta vi tražite ovde? Blejna? Zašto vam on treba?

Ninda nije odgovorio. Čutao je nekoliko trenutaka pokušavajući da odredi devojčino mesto u kući Blejnovih. Bila, po njegovom računu, premlada za domaćicu, to jest jednu od najodgovornijih ličnosti među poslugom. Po njenom izgledu i izgledu njene sobe zaista nije mogao da je zamisli kao običnu sluškinju. Ipak, njeno ime se nije uklapalo u sliku devojke kao jedne od Blejnovih. Uz to odavala je utisak ličnosti koja zna mnogo o kući i ukućanima.

- U kakvoj vezi si ti sa Blejnom? - reče ninda, nagađajući.

Oh! - uzdahnu Seli. To me svi pitaju. Ja sam njegova usvojenica. Blejn je, jednom davno, zaključio da mu njegova rođena deca nisu dovoljno dobra, pa je usvojio mene. Prosto, zar ne?

- Deca... - reče ninda. - Gde su mu deca?

- Ima ćerku i sina - objasni Seli. - Njih dvoje već nekoliko

godina navraćaju na imanje samo na Blejnov rodendan, a i to čine samo zato što se boje da ih sa svim ne izbriše iz testamenta.

Ninda je razmišljao nekoliko trenutaka...

- Šta znaš o devojčicama?! - upita naglo, izmenjenim glasom, koji zastruju poput ledenog vetra po sobi.

- Devojčicama?! - iznenadi se Seli. - Kakvim devojčicama?!

Njene oči behu bistre, raširene i prepune nekakve gotovo dečje radoznalosti. U njima nije bilo ničega pretvorenog ni lažnog. Osim malo nestašluka ninda u tim očima nije mogao primetiti neiskrenost. Na tren mu se učinilo da ispred sebe ima najobičniju šiparicu, koja je samo prerano izrasla...

Seli Horn se osećala čudno. Iz nje kao da je najednom iščililo sve ono što je kroz godine sticala, obrazovanjem i iskustvom. Setila se lekcija sa policijske obuke, koju je prošla, ali joj nije bilo ni na kraj pameti da bilo šta od toga što je tamo, u Venecueli, naučila, pokuša da primeni. Gledala je kao opčinjena u tu vitku, snažnu figuru tajanstvenog muškarca i samo se pitala kako on, u stvari, može da izgleda ispod tog kostima, tako pripijenog uz njegovu telo da je izgledalo kao da mu je to druga, crna koža...

- Znaš li da se negde na ovom

imanju nalazi šest devojčica? One su otete i dovedene ovamo - reče ninda mirno. Tražio je u njenom ponašanju bilo šta što će je izdati i nagovestiti da ona ipak nešto zna.

- Nemam pojma ni o kakvim devojčicama - odgovori Seli. - Sigurno bih znala ... Morala bih da znam! Niko ne ulazi na imanje i niko ne napušta imanje bez mog znanja.

- Jesi li ikad čula za ime Don Viteker? - upita nindža.

- Viteker?! - prisetila se. Predstavlja se kao doktor, ali sigurno nije ni veterinar. Dolazio je nek-oliko puta ovamo. Razgovarao je telefonom sa gospodinom Blejnom, ali mi se čini da je imao nekakva posla sa profesorom Rabinovičem...

Nije bilo nikakvog razloga da joj nindža ne poveruje. Ona je govorila tako otvoreno kao da nikada u životu nije ni naučila da bilo šta sakrije. U stvari, Seli Horn je igrala čudnu igru sama sa sobom - zamišljala je kako je taj nindža muškarac koga je zamišljala godinama, divljim noćima samozadovoljavanja, svim srcem! Htela je da to bude on. Morao je da bude! Malo vina, pre-jaka želja za muškarcem i njegove modre oči... To je bilo dovoljno da je potpuno razoruža!

Nindža se pomeri. Ruka mu hitro umalom, tesnom džepu na

pojasu pronađe nešto sitno, nalik na kuglicu od voska. Jedan sekund je držao tu kuglicu, oklevajući. Bilo je to dovoljno da ona kaže:

- Nemoj otići! Ostani sa mnom!

Izgovorila je to ona takvim glasom da je njemu bilo jasno zašto na jednom diše brzo. Gledala ga je kao ženka spremna da se prepusti strasti parenja...

- Nemoj nestati - ponovi Seli. - Hoću još da sanjam!

Ja nisam san - reče nindža čvrsto. - Ja, u stvari, ne postojim. Ni u snu!

Ona nije stigla ni da se iznenadi na te reči, a nindža ispruži ruku ka njenom licu. Prstima je zgnječio čudnu kuglicu i iz nje se raširi mali oblak beličaste pare. Mislila je na sagorelu vunu i šafram. Seli instinktivno predoseti da ne bi smela da udahne to, ali je već bilo kasno - uostalom, i sasvim mala količina te pare je bila dovoljna!

Nindža se okrete vratima ne čekajući da se devojka onesvesti. Znao je delovanje tog gasa. Izazivao je gubitak svesti, ali idelimičnu amneziju - Seli Horn se uopšte neće sećati njegove posete, a ni razgovora...

Nečujno je otključao vrata a zatim, izašavši u hodnik, ponovo ih zaključao iključ ubacio u džardinjeru sa cvećem, koja se

nalazila u hodniku...

U dva dugačka, panterška skoka, bez i jednog jedinog zvuka, stigao je do vrha stepeništa. Pogledao je nadole i vidio telohranitelja kako sedi u fotelji, na odmorištu između dva sprata, sa neakvim novinama u rukama. Na stolu pored njega je stajao automat "Ingram". Bilo je suviše svetlo da bi pokušao da mu se prikrade...

Nije želeo da ubija. Želeo je samo sebi da obezbedi nesmetan prolaz do sobe tog profesora Rabinovića. Nindža je nepogrešivo procenjivao da je taj tajanstveni profesor ključ tajne. I, zato je iz dobro skrivenog džepa na odeći izvukao šaken. U tom džepu su se nalazile te male strele ne premazane smrtonosnim otrovom, već blagim narkotikom na bazi kurare. Munjevitim, odsečenim pokretom ruke nindža izbacila strelicu!

Telohranitelj oseti lak ubod u vrat. Učinilo mu se da ga je ujeo nekakav insekat i pljesnuo se rukom, čudeći se što mu se između prstiju zaglavilo nešto što sa insektima nema nikakve veze... Čovek je posegnuo rukom ka oružju, shvativši da je pogođen strelicom, ali mu je ruka klonula u pola pokreta...

Nije izustio ni glasa. Droga na vrhu strelice ne samo što je mogla odraslog čoveka da uspava za

manje od jedne sekunde već bi mu, odmah po ubodu, i paralisala vratne mišiće, blokirajući i tako glasne žice. Telohranitelj nije imao mnogo šanse!

Nindža skliznu niz stepenice pored onesvešćenog i u prolazu pritisnu prekidač - svetlo se ugasi. To je tek bila prirodna sredina za ratnika noći! On se osvrte oko sebe hitro i, ustanovivši da je bezbedan, priđe vratima prostorije koja se nalazila tačno ispod sobe one čudne devojke. Oštrim pogledom, izvežban da vidi i pri najgorim mogućim svetlosnim uslovima, pogleda u bravu, ne sumnjajući da su vrata zaključana. Bila je to elektronska brava koja se otvarala samo na šifru. Tastura brave je svetlela u tami fluorescentnim brojkama. Nindža se osmehnu ispod maske. Njegove misli načas odlutaše veoma daleko. U San Francisko, Nindža pomisli: "Sumiko, ma gde da si sada, zahvalan sam ti što si uspela da napraviš ovu stvarčicu..."

Predmet na koji je mislio u trenu se našao u njegovoj ruci. Bila je to kutijica, ne veća od kutije šibice. Nindža izvuče iz te kutijice malu antenu i uperi je na bročanic tastature. Pritisnuo je minijaturno dugme i osetio zadovoljstvo istančanim sluhom uhvativši nejak zvuk pokretanja brave. Spravica nije imala ime, ali je

verna Sumiko uložila u stvaranje dekodera za elektronske brave mnogo svog znanja iz elektronike. I - uspela je!

Lakim pokretom ruke nindža gurnu vrata tek toliko da tračak svetlosti uđe u njegov vid. Kroz tu pukotinu video je prostoriju u koju se spremao da uđe. I, mada nije video nikoga, urođeni osećaj doživotnog borca - haragei - govorio mu je da se u prostoriji neko kreće i da taj neko uopšte nije bezopasan...

Nije imao vremena da čeka. Ušao je, provlačeći se kroz vrata poput zmije. I, zatvorio je za sobom vrata pre nego što je profesor Radinović mogao da se okrene!

Vas?! - uzviknu profesor Rabinović okrenuvši se naglo, ali ipak sa zakašnjenjem.

Nindža pomisli: "Ovaj čovek je opasniji nego što sam mogao da pretpostavljam!" Jer, profesor je u ruci držao pištolj! Veliki, nemački "Valter"! Kao da je čuo otvaranje vrata i samo je čekao, leđima okrenut vratima, nepoznatog posetioca...

Nije očekivao nekoga poput nindže i bio je iznenađen! Dovoljno da njegova reakcija bude sporija nego što je želeo!

Nindža se pokrenu brzo poput vetra. U skoku se našao pored profesora i jednom rukom mu uvrnuo ruku koja je držala

pištolj, a drugom udario, ne naročito snažno, u donji deo kičme zabezeknutog čoveka. Od tog udarca profesor Rabinović pade kao pokošen, osećajući da su mu noge naprosto oduzete!

Šta ovo znači?! - jeknu Rabinović šuštavo. Rukama je zagrebao po podu uzalud pokušavajući da ustane. Uopšte nije shvatao šta se dogodilo.

Nindža kleče na jedno koleno pored Robinovića. Njegova memorija, svakako neuporedivo razvijenija nego kod prosečnih ljudi, upozori ga na lice tog profesora. Nindža je taj lik već negde video...

- Ne mučite se! - siknu prigušeno nindža iprisloni cev profesorovog pištolja vlasniku na čelo. - Neću oklevati da vas ubijem ako bilo šta pokušaš!

Biću miran - šapnu trepćući Rabinović.

- Vi ste taj profesor Rabinović, zar ne? - upita nindža. Još uvek je po memoriji prebirao tražeći pravi odgovor na pitanje profesorovog identiteta.

Ja sam - reče dahtavo čovek. - Šta hoćete od mene?

Nindža ne odgovori. U tom trenutku mu pred oči izađe lik tog čoveka. Samo, taj lik koji je bio pohranjen u nindžinoj memoriji, nije se zvao Rabinović... Zvao se Kurt Steglmajer, i zaista je bio lekar, hirur. Ali,

jedan od onih koji su svoje naučne eksperimente izvodi na živim ljudima, u koncentracijom logoru Buhenvald, u Nemačkoj, za vreme II svetskog rata. Taj lik se nalazio u knjizi o odbeglim ratnim zločincima...

- Šteglmajer! Tako vam je pravo ime! - reče nindža.

Po zverski unezverenom pogledu lažnog profesora Rabinoviča znao je da nije pogrešio. Pred sobom je imao ratnog zločinca, zlotvora iz Buhenvalda, SS obersturmbanfirera, Kurta Šteglmajera, okrivljenog i osuđenog za zločin protiv ljudskog dostojanstva i smrt oko dve hiljade ljudi, pretežno Jevreja, Rusa i Cigana... Setio se i Šteglmajerove biografije - za vreme Hitlerove Nemačke, Šteglmajer je bio najmlađi student medicine i najmlađi lekar - specijalista. Imao je svega šesnest kada je diplomirao, sedamnest kada je doktorirao, a u dvadeset je već bio osuđen, u odsustvu, jer se njemu svaki trag gubio još od onog dana kada je logor u Buhenvald osloboden...

- Buhenvaldska zver! Tako su vas zvali, profesore, zar ne?! - reče nindža.

Rabinovič, odnosno Šteglmajer, nije odgovarao. Znojio se. Bledeo. Usne su mu drhtale. Trebalo mu je mnogo vremena da se zgrči i spreči drhtanje ugrudima,

da bi izgovorio:

- Čoveče, ma ko da si, meni je sedamdeset godina... Ja više nemam mnogo života! Ako su te poslali da me ubiješ, smiluj se...

- Odlično izgledate za svoje godine, doktore Šteglmajer - reče nindža, prekidajući ga. - Po ovome što sam čitao o vama, verujem da ste ipak usavršili svoj metod podmlađivanja.

Šteglmajer je uzalud pokušavao da proguta pljuvačku. I usta i grlo mu behu sasvim, sasvim suvi...

- Sada mi je potpuno jasno šta se dešava u ovoj kući - reče nindža. Pogodio sam da ste vi ključ tajne, doktore Šteglmajer. vidite, kao što čovečanstvo voli da pamti svoje zvezdane trenutke, još više voli da sačuva u sećanju iverlika zla koja su ga zadesila. Tek da bi to bio nauk onima koji bi možda poželeteli da sve to ponove. Istina o vama i Buhenvald u ostala je zapisana.

Šteglmajer više nije ni treptao. Oči su mu se ukočile. Čitavog života se krio i panično bežao, strepeći za svoj život. Znao je da će ga tražiti. U Izraelu je bio učenjen. Nekoliko svetskih organizacija za istragu nad ratnim zločincima imalo ga je na spisku. Izbegao je sve zamke i zatro sve tragove. I, sada mu nije bilo jasno ni ko je maskirani čovek koji mu je govorio, držeći mu cev pištolja

na čelu, ni šta traži od njega, ali je bio ukočen od straha!

- Podmlađivanje pomoću transfuzije plazme uzete od mladih ljudi, uz intervenciju na plazmi čiji recept samo vi znate - nastavio je nindža. - Nisam ekspert za tu vašu magiju, doktore Šteglmajer, ali mi je sasvim jasno da ste na tom doktorirali, predhodno bukvalno iscedivši krv nekoliko hiljada logoraša! Stravično! I, sada ste došli ovamo da nastavite vaš eksperiment ... Ne! Nisam pogodio, zar ne?!

Veliki ratni zločinac uopšte nije izgledao kao zločinac. Izgledao je kao veoma bleđa kopija voštane figure koja se sprema svaki čas da počne da se rastapa. Disao je brzo poput miša, a rumene mrlje su mu izbijale po obrazima, još jače ističući bledilo.

- Verovatno ste to i ranije izvodili, zar ne?! - nindža se nije pomerio. Držao je pištolj prislonjen uz doktorovu glavu. - I ovde ste da lečite bogatog i, po vama, glupog, Roskoa Blejna! Ali, bile su vam potrebne žrtve, zar ne?! Davaoci krvi?! Što mlade, to bolje, a?!

Da nije bio u komi od straha Šteglmajer je mogao da odgovori. Nindža se nije trudio da ga osposobi za odgovor. Znao je da bi bio pozitivan. Nastavio je:

- Arkanzas je država u kojoj ima mnogo mladih, siromašnih

ljudi. Recimo, crnaca... Ali, ispravite me ako grešim, doktore Šteglmajer, crna krv nije dobra za belca! Vi ste i posle toliko godina ostali ortodoksni rasista! Potrebne su vam baš bele devojčice! Koliko devojčica, doktore Šteglmajer? Koliko?! Znam da vam je teško da odgovorite, ali se potrudite da to učinite odmah! Time biste sebi uštedeli mnogo bola! Dakle... Koliko?

- Sedam - jedva proglavi kroz stisnuto grlo Šteglmajer.

- Gde su? - upita kratko nindža.

- Dve su ... - zausti sipljivo Šteglmajer, pa ućuta načas. No, kada je osetio da pritisak cevi na njegovo čelo jača, požurio je da odgovori: - Dve su izdahnule.

- Znae ih po imenu?! - siknu nindža. - Govorite, doktore, dok mi se prst na obaraču ne umori!

- Neka Edna - odgovori Šteglmajer. - I neka Rouz. Izdahnule su...

- Vašljivo, nacističko kopile! - nije izdržao nindža. - Izdahnule!!! Ne! Ne! Ubio si ih, Šteglmajer! Ubio si ih! U kakvom su stanju ostale?

- Žive su - reče Šteglmajer, a zubi mu snažno zacvokotaše.

- Gde su?! - ponovi nindža.

- Velika kamp-prikolica odgovorio je Šteglmajer. - Parkirana iza borova, kod plinara...

Nindža je oklevao samo nek-

oliko trenutaka. Zatim spretno izvuče magacin sa metcima iz pištolja i izbaci metak koji se nalazio u cevi. Ispražnjeno oružje je jednostavno bacio u ugao sobe...

- Šta ćete učiniti? - upita nešto glasnije Štenglmajer. To što je tajanstveni maskirani čovek uklonio oružje dalo mu je izvesne nade.

- Izvršiću... - reče nindža oklevajući. Potom je završio rečenicu: - ... presudul

Mekanim, gotovo ritualnim pokretom nindža je izvukao katanu iz korica na leđima. Uspravio se i, držeći mač samo jednom rukom, pažljivo nanišanio. Zatim je, munjevito poput ujeda kobre, pokrenuo vrh mača...

Činilo se da je čelična oštrica samo dodirnula vrat zločinca, povukavši se istog momenta kada je načinila mali rez. Rez koji je ujedno i presekao arteriju i glasne žice ozloglašenog buhenvaldskog doktora Kurta Štenglmajera! Štenglmajer je zinuo, želeći da vrisne, ali se iz razjapljenih usta ne začu nikakav zvuk! Istog časa ugleda sopstvenu krv kako šiklja, natapajući gustom crnom tečnošću pod...

- Nisi zaslužio brzu smrt - reče nindža hladnokrvno.

Dugačka oštrica katane sevnu još dva puta, pogađajući oba ramena krvoloka iz Bihenvalda i on

pade licem na pod, nemoćan da pokrene ni noge ni ruke. Gusta krv mu se zalepi za obraze. Očne jabučice su mu kolutale nekontrolisano na sve strane.

- Nisi trebao da dolaziš u Arkanzas, Štenglmajeru - reče nindža. - Ovo je bio tvoj poslednji zločin!

Nindža više nije obraćao pažnju na umirućeg. Izvukao je iz svog pojasa mali toki-voki. Bila je to veza sa Tabasko Pitom, koji je stražario u vrtu ispred kuće. Nindža pritisnu dugme i sačeka da voki-toki blago zašušti, što je znak da je veza uspostavljena.

- Deca su se nalazila u kamp-prikolici. Pronađi plinaru, ili bilo šta što liči na to. Orjentir treba da ti bude neki borovi. Budi tih sve dok ne nađeš prikolicu. Koliko sam zapazio ispred garaže, desno od ulaza u kuću, ima nekoliko automobila. Ja ću se potruditi da dignem ovde veliku uzbunu i imaćeš vremena da uzmeš automobil, prikačićeš prikolicu i napustiš imanje. Stražari kod ograde se sigurno neće probuditi pre zore. Valjano sam ih udesio. Tu nećeš imati problema. Za mene ne brini!

Vratio je voki-toki u džep. Vratio je obrisan mač u korice. Bacio je brz i prezriv pogled na umirućeg Štenglmajra koji se bespomoćno praćakao u sopstvenoj krvi na podu, pokušavajući da

učini bilo šta da bi sprečio da iskrvari. Nindža je više nego dobro znao da Štenglmajer nema nikakvih šansi. Baš nikakvih.

- Nadam se da ćeš bar pred smrt shvatiti koliko je ljudska krv dragocena - rekao je nindža.

Potom je izašao iz sobe, zatvarajući vrata. Električna brava je škljocnula...

Izašavši u hodnik nindža pogledom potraži kutiju sa protivpožarnim alarmom. Začudio bi se kada ga ne bi pronašao. Pored takvog obezbeđenja u vili Roskoa Biejna, moralo se voditi računa i o požaru.

Lakim udarcem je polomio staklo i istog trenutka je sirena počela da zavija! Frka je počela!

Velika kamp-prikolica je bila uredno parkirana između dva kamiona, ispred motela na deset milja od Kamdena. Tabasko Pit je sa zadovoljstvom ispijao pivo, stojeći naslonjen na vrata automobila za koji je prikolica bila zakačena. Gledao je kako drumom prolaze, zavijajući, policijski automobili, u pravcu imanja Raskoa Blejna. Čerio se srećno, Odmahujući glavom. Mislio je: "Šta oni, uopšte, očekuju da će

naći tamo?!"

Nije imao velikih problema da izveze prikolicu sa imanja. Svi silni telohranitelji na imanju bili su ili uredno ispravani ili suvuše zauzeti gužvom koju je Lesli napravio. Čim je izašao sa imanja, Pit je otvorio prikolicu... U njoj je pronašao pet devojčica ukočenih od straha i toliko iscrpljenih da nisu mogle čak ni da plaču. Prepoznao je Alisu Ekert po fotografiji...

- Došao sam da vas odvezem kućama! - rekao je Tabasko Pit, i to je sasvim bilo dovoljno.

sada je čekao. Bilo je nešto iza Šest ujutro i Pit je bio nešto nestrpljiv. Nije se brinuo da li će Lesli uspeti da stigne. Znao je da hoće, ali, hteo je da što pre odveze Alisu u Kroset. Hteo je što pre da obraduje Deboru... I ostale roditelje... I, hteo je da devojčice što pre dobiju negu koja im je, izgleda, bila preko potrebna.

Pit nije znao šta se dešavalo sa devojčicama na imanju Blejnovih. To mu nije bilo važno. Znao je da će sve doznati od Leslija. Bio je zadovoljan što su uspeli da oslobode decu. Istovremeno, bio je siguran da će vinovnici te monstruoze afere već biti kažnjeni po zaslugi.

Izdalaka je ugledao bicikl na kome je gotovo veselo sedeo Lesli. Na leđima mu je bila dugačka, sportska torba, slična

onim koje teniseri koriste za svoje rekete. Pit je znao da u torbi nisu reketi. Osmehnuo se i mahnuo rukom prijatelju. Leslie nije žurio. Izgledalo je kao da je na izletu. Tek kada je stigao do automobila sa prikolicom rekao je:

- Ponekad je prijatno ispred sebe imati samo dva točka, umesto četiri.

- Ali sam te ja čekao duže nego što sam se nadao - rekao je Tabasko Pit. - Idemo li?

- Odmah - reče Leslie. - Znam da si nestrpljiv da svojoj lepotici iz Kroseta dovedeš ćerku. Kako su deca?

- Trebaće im nega - Pit zabrinuto zaklima glavom. - Šta su im radili tamo?

- Rasko Blejn se, uz pomoć jednog bivšeg esesovca, igrao vampira - reče Leslie neveselo. Bacio je torbu na zadnje sedište kola, a sam seo na sedište pored vozača. - Zvuči monstruozno. Još gore je što je sve to istina. Nemać se udavio u svojoj krvi, nesrećnim slučajem. Blejn je završio malo gore...

- Vide sam da prema imanju jure vatrogasna kola - trče Pit. - Da se nisi možda igrao šibicama?!

- Tako nešto - reče Leslie tiho. - Uostalom, za Roskoa Blejna je to bila samo uvertira pakla. Jer, bez svake sumnje, tamo mu je bilo

mesto.

- Da li je bilo pucnjave?

- Malo - odgovori Leslie.

Gorile nisu znale u šta da pucaju.

- "Nevidljivi čovek", treći deo, a?! - nasmejao se Tabasko Pit.

- Tako nešto - osmehnu se Leslie. - Hej! Nemoj voziti tako brzo. Ne bih voleo da nas zaustavi policija, pa da moramo da im objašnjavamo šta rade deca u prikolici. Drži se propisa, pa ćemo brzo stići.

Nisu više razgovarali. Tabasko Pit je unapred zamišljao susret sa Deborom. Znao je da je njihova romansa završena. Čarolija strasti u kojoj su Debora i on uživali do jutra kada su doznali za Alisin nestanak, razbijene su jednom zauvek. Možda će se, samo, posle izvesnog vremena, sećati jedno drugog, a onda će neke druge uspomene prekriti sećanje na Deboru i Pita... Ali, Tabasko Pit je bio beskrajno ponosan na sebe što je, uz veliku i odlučujuću pomoć svog prijatelja, uspeo da vrati to malo, voljeno biće njegovoj majci. Zamišljao je osmeh na Deborinom licu i suze u njenim očima. Pitao se da li će i kako da mu zahvali...

Lesli Eldridž je sedeo na sedištu sasvim opušteno. Pogled mu je bludeo u daljinu, ne gledajući ni u šta. Zaboravljao je ono što se dogodilo. Morao je da

zaboravi. Bio je ratnik noći, večiti borac posvećen smrti, ali je imao savest i znao je da ta savest ne može da se puni beskrajno. Zato je pribegavao triku, kome ga je naučio sensei Tanaka - zaboravljao je! To nije bilo lako. Mnogo mentalne snage je bilo potrebno da bi se pamćenje nateralo da događaje, ispunjene krvlju i smrću, potisne duboko u podsvest, tamo odakle ništa neće moći ponovo na površinu da dovede te događaje. Ali, um i srce jednog nindže jači su i od neba i od zemlje - tako je govorio sensei Tanaka. Nindža je morao da zaboravi, kada je potrebno i da se seti kada je morao da se seti...

Tanasko Pit nije znao šta njegov prijatelj izvod, mada je bio više nego siguran da se nešto dešava. Već ranije je prisustvovao sličnim stvarima, za koje je smatrao da suneka vrsta samohipnoze. To Pitu nije bilo mnogo razumljivo, ali je poštovao prijatelja i poslednja stvar koju bi na svetu učinio bila bi da ga omete u onome što je, u neznanju, zvao - meditacijom! Vozio je, pazeći zaista da ne prekrši zakone. I, čutao je...

Bilo je tačno sedamnaest minuta do devet kada su skrenuli na stazu koja je vodila prema Deborinoj kući.

- Tu smo - rekao je Pit obra-

dovano.

Činilo se da su njegove reči prenule Leslija iz nečega što je bilo nalik na dremež. On pogleda Pita dok mu se pogled bistrio. Zatim mu pogled skrete na kuću. Hitro podiže ruku:

- Stani!

Nalazili su se na stazi, nekih tristotinjak jardi od kuće. Pit oduze gas i lagano pritisnu kočnicu, mada je bio zbunjen.

- Šta ti je?! Stigli smo - reče Tabasko Pit iznenađeno.

- Nešto nije u redu - reče Lesli. - Nešto definitivno nije u redu.

- Nemoj mi reće da ti je ponovo proradio haragei? - reče pomalo brzopleto Pit. Njemu se žurilo.

- Izadi i otkači prikolicu - reče Lesli. - I ostani uz nju.

Govoreći to Lesli dohvati svoju torbu sa zadnjeg sedišta. Otvorio je. Unutra je bio njegov mač, kostim nindže, brojna hladna oružja i pomoćna sredstva... I, jedan "Uzi", koji je Lesli, ni sam u tom trenutku ne znajući zašto, uzeo od jednog onespособljenog telohranitelja sa imanja Blejnovih. Pružio je automat Pitu.

- Možda će ti ovo zatrebati - rekao je. - U svakom slučaju, ne bi valjalo da sada ovu decu izložimo bilo kakvoj opasnosti, kada smo ih praktično oteli iz

smrti.

- Misliš da je to toliko ozbiljno? - upita Pit otvarajući vrata automobila i gledajući prema Debornoj kući. Tamo se nije ništa videlo, osim Karlovog kamioneta parkiranog u dvorištu.

- Postoji samo jedan način da se dozna - reče Lesli.

Pit izađe, krijući po navici "Uzi" ispod košulje. Prišao je prikolici i hitro je otkao. Zatim je bez žurbe obišao i našao se u zaklonu, pored ulaza u prikolicu. Izvirivao je samo toliko da se vidi šta se dešava.

Lesli se premestio na vozačevo sedište. Pritisnuo je kvačilo. Pogledom je krstario po prostoru oko Deborine kuće. Ubacio je u brzinu. Ništa se nije micalo. Dodao je malo gasa. Lesli se setio jedne japanske izreke: "Tamo gde nema ptica ljudi mogu biti zli!" Pojačao je pritisak na papučicu gasa. Oko kuće nije bilo ni jedne jedine ptice...

Otpustio je naglo kvačilo i točkovi se besomučno zavrteše uz užasnu škripu guma - automobil se zanese zadnim krajem malo, a onda, kao izbačen iz katapulta, pojuri ka kući!

*
* *

Skriveni u gustoj, niskoj magnoliji, koja je rasla pored kuće, Vilbur i Gareth umalo ne poskočiše kada je automobil pojurio prema kući. Gareth je stezao dvocevku. Vilbur šapnu siktavo:

- Šta izvodi ovaj ludak? Zar hoće da se zabije u kuću?!

Upravo je tako izgledalo. Automobil je ubrzavao žestoko, jureći pravo prema kući.

Šerif Dankan je stajao iza prozora kuhinje sa repetirkom velikog kalibra, sav naježen. Užagrenim očima je gledao automobil i nije mislio ni na šta drugo osim na osvetu! Podigao je pušku i uperio je na automobil kao da ne primećuje da postoji sasvim ozbiljna mogućnost da se taj automobil zabije u kuću i odnese i njega, zajedno sa zidom prema kome je jurio.

-Blagi bože! - izusti zapanjeno Gareth kada je video da kola ne usporavaju, a nalaze se samo na pedesetak jardi od kuće. Pri brzini kojom se automobil kretao trebalo mu je mnogo više da bi ukočio.

Dankan je repetirao pušku, spreman da ispali prvi metak...

Automobil, poput kakvog fantoma - zaurla, ne smanjujući brzinu!

Iznenada, kao da ga pokreće nekakva ogromna, nevidljiva ruka, automobil se zanesse ulevo, dižući veliki oblak prašine, i uz zavijanje motora i škripu točkova skrete, udarajući pljoštimice u ogradu...

- Pasji sine! - uzviknuo je šerif Dankan i opalio u taj oblak prašine.

To je bio znak za Vilbura i Gareta da mu se pridruže u paljbi. Garet u jednom dahu izprazni dvocevku, a Vilbur je ispružene ruke praznio revolver... Jedan metak, dva, tri, četiri metka, pa pet, i šest! Ni jedan ni drugi, u stvari, nisu znali u šta pucaju, ali je dogovor bio da pucaju u automobil, kada se pojavi, i kada budu sigurni da se u njemu nalaze Tabasko Pit i Tanen, a oni su to slepo izvršavali.

- Razneli smo ih - iskezi se Vilbur, kada je uspeo da izbroji još četiri pucnja iz šerifove repetirke, posle čega se sve smirilo.

Oblak prašine se razilazio lagano u tišini koje je remetilo samo nemoćno šištanje motora u kolima...

Šerif Dankan je izjurio kroz vrata u trku puneći repetirku. I, stao je na časak, na tremu, tek da bolje osmotri situaciju...

Video je gotovo uništen automobil, izrešetan velikim kalibrima. Sa mesta na kome je

stajao šerif nije mogao da vidi da li u kolima ima nekoga.

- Šefe, izgleda da smo udesili stvar - doviknu Garet izlazeći iz zaklona od magnolije.

Prelazeći odlučnim, gotovo besnim korakom, šerif Dankan je repetirao pušku, ubacujući metak u cev. Bio je spreman da puca ako primeti i najmanje kretanje u automobilu. I, prišao je sasvim blizu kada mu je najednom, postalo jasno da u automobilu nema nikog. Vozačevo mesto beše prazno, kao i sva ostala... Njegovo lice se izduži:

- Proklet da si! - procedio je. - Gde si?!

Ni sam nije znao kome je bilo upućeno to pitanje, ali - odgovor je stigao...

- Ovde sam - glasio je taj odgovor.

Šerif Dankan se okrete na peti, hitro ali grčevito. Zaista nije očekivao da se oglasi neko nepoznat iza njegovih leđa.

Na tremu je stajao visok, mlad, kratko podšišan, lep čovek, mirnog držanja i dubokih, modrih očiju. Bio je potpuno nepoznat šerifu. I, nije bio naoružan. Ipak, Dankan uperi pušku u njega.

- Ko si ti, do đavola?! - upita Dankan.

Vilbur i Garet zastadoše na pola puta od mangolije do kuće.

Nisu uopšte primetili kako se

taj stranac stvorio tu gde je stajao. Ispred trema... Kao da je izašao iz kuće...

- Očekivao sam doček - reče nepoznati. I šerifu i Vilburnu i Garetu se njegov glas učini poznatim, ali lik nisu prepoznavali.

- Diži ruke, kopile! Ma ko da si... - zurlao je šerif, ali ga mirni strančev glas prekide nadmoćno:

- Zašto ne pucaš, šerife? Puška ti je u rukama. Upotrebi je!

Dankan pljunu u stranu, hrabreći tim potezom samog sebe. Nije uopšte znao sa kim razgovara, ali mu je nešto u boji strančevog glasa govorilo da nepoznati nikako ne može biti njegov prijatelj.

- U stvari - nastavio je da govori sasvim spokojno stranac - možeš da biraš, šerife... Ako pucaš, možda imaš neku šansu. Ali ako spustiš pušku, tvoja jedina šansa će biti dobar i skup advokat koji će morati sudu da objasni zašto si prodao jednu devojčicu jednom trgovcu užasima, i zašto je ona stigla u ruke jednom pravom ratnom zločincu, i zašto je njena sudbina bila da umre?! Na sreću, ne tvoju, nego njenu, Alisa Ekert nije umrla.

- Šta?! - dreknuo je šerif zapanjeno podižući pušku i nišanjeći ravno u strančeve grudi. Sada mu je bilo sasvim svejedno ko je nepoznati. Znao je samo da

mora da umre, baš kao što će umreti i uspomena na zločin koji su on, Dankan, i pokojni Džekson, i Gareth i Vilbur, počinili...

Šerif pritisnu obarač ipuška, uz gromoglasan tresak, odskoči sa njegovog ramena. Šerif se isceri u tom trenutku, i taj izraz lica mu ostade - zauvek!

Kuršum je promašilo, jer stranac više nije stajao na istom mestu kada je šerif opalio. Ali, zato mala, čelična zvezda, koja se uz tup zvuk zarila tačno između dva zakrvavljena oka Rendija Dankana - nije promašila! Šuriken je pogodio vitalnu tačku i smrt je bila gotovo trenutna!

Stranac je gledao kako Dankan, već mrtav, pada lagano, kao u usporenom filmu. Stajao je na sredini dvorišta, leđima okrenut Vilburu i Garetu.

Njih dvojica su bili zaustavljeni u koraku. Ukočeni i užasnuti, gledali su snažna strančeva leđa, ne znajući šta da urade sa sobom. Njihova oružja behu prazna...

- Svako ko se služi oružjem treba da znada ga nikada ne sme isprazniti baš sasvim - reče stranac okrećući se bez žurbe ka Garetu i Vilburgu. - Ali, vi više nećete imati šanse da ispravite grešku.

Pre nego što je smislio progovorenih reči i stigao do paraliziranih mazgova Vilburga i Gareta,

stranac je uzmahnuo rukom i jednim jedinim bacanjem pogodio - sa dve male strele, dva šakena, i Gareta i Vilbura ravno u Adamovu jabučicu na grlu!

- Zbogom! reče stranac videći kako se oči dvojice pogođenih lagano gase. - Možda će mo se videti u paklu, ali sumljam da će mo biti u istom...

No, Vilbur i Garet ga više nisu mogli čuti. Snažni otrov na vrhu šakena je razarao njihovu krv brzinom plamena na vetru. Bio je to otrov u takvoj koncentraciji da je mogao sasvim lako da ubije grizlija.

Lesli Eldridž se okrete prema prikolici i vide Tabasko Pita kako maše. Odmahnuo mu je a zatim zakoračio prema kući...

Nije mu bilo teško da pronade Deboru i Karla. Bili su vezani i ležali su na podu u sobi, premrli od pucnjave.

- Ko ste vi?! - upita Karl drhtavo kada je video da mu, sa malim nožem u ruci prilazi potpuno nepoznat čovek.

- Prijatelj - reče Lesli glasom koji je morao delovati smirujuće. Sagnuo se i presekao veze na rukama i nogama Deboru i Karla.

- Šta se dogodilo? Gde je Dankan? upita Debora. Njeno ispljeno, posivelo lice bio je znak da je imala nekoliko pretških dana iza sebe.

- Nije važno - reče Lesli. - Pit

je napolju sa decom. Alisa je tamo...

Nije ni stigao da izgovori do kraja, a Debora je već, klecajući, potrčala ka izlazu iz kuće. Za njom je krenuo i Karl, osvrćući se zbunjeno. Njemu ništa nije bilo jasno.

Lesli seđe načas na ivicu postelje. Ipored nesumnjive snage i izdržljivosti, prijal bi mu malo odmora. Sada, kada je sve bilo okončano, jedva je čekao da stigne kući, u San Francisco i da se prepusti prstima Sumiko, koja je najveštiji maser na svetu. Jer, kao što kaže stara mudrost: "Niko nema takve prste kao zaljubljena!" Lesli se na čas prepustila osećanju o ženi koja ga je čekala. To je bilo tako prijatno. I - odmaralo je. Bio je to njegov mali trik... Uvek kada bi osetio umor bilo mu je dovoljno ne-koliko sekundi snažnog, konce-ntrisanog razmišljanja o ženi koja voli, i snaga se, ispunjenjem srca, vraćala sama po sebi...

- Hej! Opet sanjariš - prekinuo ga je Tabasko Pit ulazeći u kuću. Izgledao je nezadovoljno.

- Ako možeš da mi veruješ, prijatelju - osmehnu se Lesli - imam strašnu želju da se što pre vratimo kući!

I ja - reče Pit odsečno. - Ionako me ovde više i ne primećuju...

- O čemu ti to pričaš? - upita

Lesli gledajući Pita kako uzalud pretura po frižideru tražeći kakvu konzervu piva.

-O zahvalnosti - odgovori Tabasko Pit razočarano. Nije našao pivo. - Zamisli! Debora se nije setila ni da me pogleda a kamoli da mi zahvali što sam... što smo joj vratili Alisu!

- Treba da razumeš... - pokušao je da kaže Lesli, slušajući uzvike spolja. Radosne uzvike.

- Naravno, naravno - zaklima glavom Tabasko Pit. - Treba da je razumem. Znam. Ali, ostaviću to

za neku drugu priliku. Sada, koliko mi se čini, ti i ja žurimo. Idemo u San Francisko! Idemo kući!

Idemo tamo gde postoje frižideri u kojima ima piva!

Lesli se nasmeja ipogleda Pita vedro i prijateljski. Znao je da Pit ne može biti iskreno razočaran time što Debora nije od silne radosti našla vreme da mu zahvali. I, kada je video srećan, širok osmeh na Pitovom licu, Lesli reče:

- Naravno, ortak, idemo!

KRAJ

ČEKAJ ME
KOD SATA ...

Ina

Tel: 011/612-422
Fax: 011/614-330